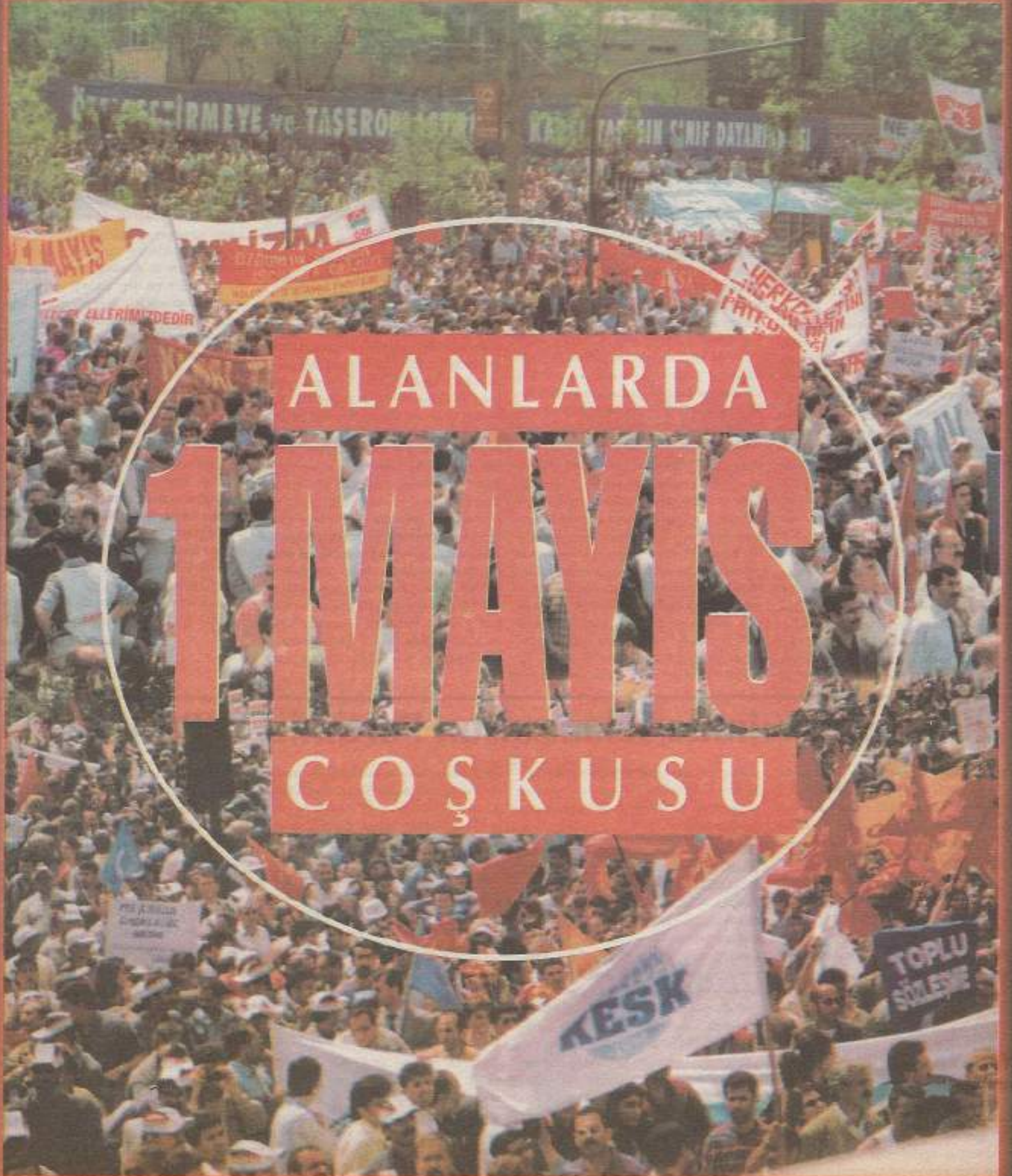

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

Halkın Günü

YIL: 3 SAYI: 42 1-16 MAYIS 1999 FİATİ: 250.000 (KDV DAHİL)

Devrimci, aynı zamanda kendisini sürekli yenileyendir

Yaşamamızda, yaşamı anlamlı kılan zorunluluklar vardır. Bunun gereklerini anlamak/anlatmak şart ve olmazsa olmazımızdır. Fakat anlamak ve anlatmak gibi bir sorumluluğumuz olmakla beraber her şey bununla bitmiyor. Aynı zamanda kavradıklarımızı yerine getirmek gibi pratik bir görev vardır. Bu görev yerine getirilmezse anlaşıldığı sanılan şeyin pratikte hiçbir değeri kalmaz. Yaşamın gerçekleri insanı yutar...

Uğruna ölümlere gittiğimiz, birbir türlü acılar çektiğimiz doğrularımıza layık olmamız, bu doğruları bizlerin ve toplumun yaşamına egemen kılma mücadelemiz, ancak ve ancak bu soylu ve yüce değerleri bizlerin ne kadar içselleştirip kendi üzerimizde kalkanlaşmışlığımıza bağlıdır. Çünkü bizler, zulmü ve sömürünün egemen olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Bizler de yaşadığımız ülkeyi ve tüm yeryüzünü çembere alan karanlıkları parçalamak, aydınlık bir gelecek yaratmak için yola çıkan özgürlük savaşçılarıyız. Birer ateş parçası olup tüm yeryüzünü tutuşturabilmemiz içinde, yaşadığımız toplumu ve genel yasalarını incelemeli, tahlil etmeliyiz. Bu hem kendimizde sürekli bir gelişme ve olumlu bir şekillenme sağlayacak, hem de içinde bizlerimizde birer birey olarak yaşadığımız toplumu, kula kulluğun ortadan kalktığı, insanın insan gibi yaşadığı topluma dönüştürme gücümüzü, ısrarımızı ve cesaretimizi daha güçlü kılacaktır. Bunları unutup, tersi bir yönümlü ve pratğe gilersek, yaşam bizleri hiçleştirerek, silecek ve nihayetinde yok edecektir.

Bireyin kişisel kaygıları, tereddütü ve korkuları bu yokolma sürecini hızlandırarak, onu teslim almayı, kendi sınıf gerçekliğine sırtını dönmeyi koşullar. Hatta önu alınmadığında ihanet ve teslimiyetin kulfanında atı koşturmasını bile sağlayacaktır. Bu

çürümenin, karyatına dönme sürecinin önünü almak, doğru yöntem ve araçlarla doğru bir şekilde müdahaleyi gerektirir. Bu da sadece biçimsel değil, derinlemesine çözümlerle ve güçlü bir pratikle mümkündür. Adı konulmuş bir sorunun çözümü hemen olmasa da, ileriki süreç için sağlam bir zemin yaratır. Bu zeminde, ilke ve değerler üzerinde sağlam bir şekilde yükseliriz, çözüme ve zatore de o kadar çok yaklaşmış olacağız demektir.

Tabii bütün bunları yaparken de kendimizi yaşamdan kopararak, bir anlamda inziva ya çekilerek değil, bizzat mevcut kişiliğimizi şekillendiren, direkt etlde bulunan toplumla içiçe olarak mücadolamızın önünde bir engel teşkil eden gen yanlarınıza karşı çözüm üretmemiz ve onu yoketmemiz gerekir. Aksi halde **"Birey, toplumla olan bağlarından yoksun, insanları birleştiren düşüncelerin etkisinden uzak ve kendi öz kaynaklarıyla başbaşa kalınca tembellleşir, yaşamın gelişmesi karşısında tutucu ve düşmanca bir tavır alır."** (Maksim Gorkil -Giderilmediği taktirde bireyi zamanla bir hamlede devirebilecek duruma gelir. Dolayısıyla sorunlar karşısında bir çözüm, bir çıkış bulamayarak kendisine ve topluma olan güvenini yitirir ve toplumdaki kaçarak çözümsüzlük batagına iyice saplanır. Yokoluşu yaşar...

Peki çaba sarfediyor, ama buna rağmen yine olmuyorsa. Bunun tek bir cevabı olabilir, o da bilinçli bir çabadan yoksun olmamız, yani yaşamımıza yön veren/vermesi gereken MLM silahını kavrayışsızlıktır. Bireyin sorunlar karşısında bu silahtan yoksun olması ve onu düşüncesinin ekserine oturtamaması, bireyin varolan çabasını anlamazlaştırması demektir. Bir de teorik düzeyi iyi olmasına, yani MLM'yi su gibi içmesine rağmen sorunlar karşısında ezilen, boğulanlar vardır. Bunlar da taşkılları kimliklerinden kopamamanın ver-

diği alışkanlıkla, o kimliğin gölgesinde bir zavallı gibi yaşamayı seçen, kapalı kapıların ardındaki ışığa ulaşmak yerine anahtar deliginden sızan ışıkla yetinmekten büyük bir zevk duyan, sorunlar karşısında "teorik" çözümlerle yapan, öz olarak küçük-burjuva ideolojinin sarp sarmaladığı kişiliğinden ayrılmayan uzlaşmacı, zayıf, entellektüel kişiliklerdir. Bu tür kişilik şekillenmeleri, devrimci savaşımızı zayıflatan, zarar veren, objektif olarak sınıf düşmanlarımızın lehine olan kişiliklerdir. Peki ne yapmak gerekir?

Esasta yaşamımızı devrimci değer ve doğrular üzerine inşa etmek gerekir. Bu nasıl olacak? Kuşkusuz, belli bir çabayı ve bedeli göze almak şeklinde ele alınmamalıdır sadece. Daha derine inmek gerek. Olumsuzlukları, zaafı yok ederek devrimci kişiliği üzerimize egemen kılmalıyız veya bunu başarabilmemiz demek, bireydeki çaba ve emeğin yanında, bunların devrimci teori ile aydınlatılması, bir uyum içerisinde birarada varolması demektir. Burada bireyin sorunları aşamamasının, üstesinden gelememesinin esas kaynağını, devrimci savaşımızın en önemli ayağı olan ideolojik-politik perspektitten yoksunluk oluşturmaktadır. Bu eksiklik giderilmediği zaman, birey bir arpa boyu ilerleyemez. Kendini sorgulamayan, kafası net olmayan bir birey, süreçte tökezleyip düşecektir. Bireyin bunları yaşamaması için, kendisinde varolan eksik, zaatı, isteği, coşkuyu, heyecanı yönlendiren etkenleri ve en önemlisi yaşamının bütününi sorgulaması gerekmektedir. Bunu yaparken de bireyin istekli olması önemlidir. Bireydeki istemle, bu istemi yaşamsallaştıracak bilimsel yöntemlerle sorunların temeline yönelim, bireyi ve savaşımızı hedefine ulaştıracaktır. Bireyi güçlendirecek, o kapalı kapıları açacak olan anahtar budur.

Her koşul, zaman ve alanda, bu kara kuşatmayı parçalaya parçalaya ilerlememizin yolu savaşa göre şekillenmektedir diyorsunuz. Bu ne demektir? Genç burjuva-feodol sistemin alışkanlıklarını yökemek için "sağlam, isabetli ve amansız darbeler..." indirmek demektir. Bir proleter demiri nasıl dövüyorsa, devrimci olma iddiası bulunan bireyinde kendisini ideolojik çekim altında yeniden ve sürekli biçimlendirmesi demektir. Devrimci savaşımızın, kendini savaşın ihtiyacına göre sürekli olarak yenileyen ve biçimlendiren, ona katkıda bulunan, geliştiren insanlara ihtiyacı vardır. Düşman karşısında sağlam bir duruş ve kesin bir zaferin teminatı için, bireyin kendi üzerindeki hastalıklarla sürekli şekilde savaşması gerekmektedir. Birey kendi içindeki savaşımı vermezse, hem düşmanın saldırıları karşısında yenilgi yaşayacak, hem de devrime zararlı olacaktır. Bu yenilgilerden ders çıkartıp yeniden bir sıçrama yapması içinde kendi iç gelişimini sağlaması gerekmektedir. Bunu da yaparken geçtiği sürecin bütün yönlerinden yararlanarak deneyim ve tecrübe edinmesi ve bunları aktararak ve anlatarak eğitim sürecine dönüştürmesi gerekir işte bunları yerine getirip/getirmemek yaşamının ve yokolmanın ölçütüdür.

O halde her koşul, zaman ve alanda bu kara kuşatmayı parçalaya parçalaya ilerlemek için kinle, ısrarla, bilinçle kendimizi savaşa göre ayarla! **"Şanlı Kızıl Güzergahı, Pratiğe Vargücünle Yükle!"** Ne zamandı bu talimatın uygulayıcıları oluruz, işte o zaman kurtuluş yolunda sağlam adımlarla yürüyebiliriz. Ne zaman ki Öncüyle birleşir, bütünleşir, O'nun yol göstericiliğinde hareket ederiz, o zamanda **İKTİDARLA SİRİZ!**

Bir Halkın Günlüğü Okuru
Ankara

28. Kavgaya Yılında selam olsun Partimiz TKP(ML)'ye!

Kanlı, kavgalı, acımasız ve bir o kadar da tarihi günleri yaşıyoruz. Devrimci iç savaş, yedisinden yetmişine, kadın-erkek halklarımızı sarp sarmalıyor ve devrim mücadelesinin boluklerine katıyor. Emperyalizmin ve ağa-patron devleti, devrimi bastırmak için şiddeti sınırsız ve hesapsız uygularken, ideolojik dayatmalarda en ince hesaplarla kavgamıza çıkıyor.

Egemen olmanın avantajı ve tarihi tecrübesiyle, bir yandan Türkiye ve T. Kürdistanı devrimini bastırmaya çalışırken; bir yandan da bu zorunlu devrimi, gerçekleşmesi imkansız bir hayal ya da hastalıklı bir düşünce gibi göstermek istiyorlar. Bütün bunları, toplumsal ve ekonomik gelişmelerin, nesnel yasaların, kendisini ağır bir knze ve ciddi bir "yöneteme" durumuna soktuğu ve bunun hemen hergün derinleştiği bu tarihi günlerde yapıyor/yapmaya çalışıyorlar. Bunların hepsinin toplamından çıkan

sonuç ise sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, devrimci durumun giderek yükselmesi ve devrimci iç savaşın yaygınlaşmasıdır.

Partimiz Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist), çoğumuzun ayrıntılı bir şekilde tahlil ettiği bu dönemde, 27. Kuruluş Yıldönümünü kutluyor. Partimizin tarihi, yarattığı değerleri ve sahip olduğu olumluluk ve olumsuzluklarıyla birlikte, dostlarımız tarafından iyi biliniyor. Özellikle 94'te yaşadığımız gelişmelerden sonra ister istemez; ve '96'da gerçekleştirdiğimiz Kardelen Harekati sonrası ise tarihsel bir zorunluluk olarak; Partimiz kendisini tüm yönleriyle, belgeleriyle birlikte halklarımıza ve dostlarımıza sundu. Bir anlamda '94'te başlayan ve '96'da temel yönleriyle tamamlanan ve kısaca tarihimize hesaplaştığımız bu dönemin sonunda; Parti gerçekliğini tartışık ve tartışık.

İdeolojik ve politik hattımızı tarihimize

sorguladığımızı ve tarihimize birlikte biriktirdiğimiz açmazlarımızın ideolojik ve politik çözümlerine ulaştığımızı söylemekle birlikte, henüz bunun örgütsel açılımlarını yeterince yerine getirdiğimizi söyleyemeyiz. Doğaldır ki tarihimiz boyunca kronikleşmiş dediğimiz sorunların kısa bir sürede her yönüyle pratik olarak da çözümlenmesini beklemek yanlış olacaktır. Bu yanlışla düşmeden, devrimci iç savaşta görevlerimizi de ertelemeyen, yaşadığımız sorunların aynı zamanda devrimin sorunları olduğunun bilinciyle bu hesaplaşmaya iki çizgi mücadelesinin bilimsel yol göstericiliğinde devam ediyoruz.

Partimiz, Türkiye ve T. Kürdistanı BİRLEŞİK DEVRİMİNİN, bölge halklarının da kaderini belirlediğini ve etkilediğini görmek ve tarihsel sorumluluğunun zor ve ağır görevlerine kendisini hazırlamaktadır. Bizler, bu ağır ve zorlu görevlere hazırlanırken nasıl ki doğruları kendimizle sınırlıyorsak, bu tarihsel

sorumluluğun da tek başına bizlere ait olduğu şeklinde dar bir bakışa da sahip değiliz. Bu yüzden devrime, proletarya ve halklara bağlılığımızı da salt kendi gücümüzle, yarattığımız değerlerle sınırlamıyoruz. Ve devrim için savaşan dostlarımızın her savaşçısının, kan-can veren her şehidin, yedisinden yetmişine halklarımızın, devrime kattığı damla damla terinin ve umudunun mirasçısı, takipçisi ve savunucusu olmak için öğreniyor ve savayıyoruz.

'72 Nisan Manifestosu'nun ve Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin ışık yolunda, **Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız İbrahim KAYPAKAYA**'nın emrettiği şekilde savaşacak ve savaşacağız. Hiçbir güç, hiçbir engel, tek bir savaşçı dahi kalsak bile, bizi, onurlu ve bir o kadar da tarihsel olan bu kavgadan alıkoyamayacaktır.

TKP(ML) Esir Savaşçıları
Çanakkale

Hakim sınıfların saldırılarına karşı aynı mevzilerde omuz omuza savaşalım!

Karşı-devrim, bir dönem için "halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine ilişkin" seçimini nihayet yaptı ve parlamento ahırını doldurma işleminde ufak-tefek sapmalar dışında önceden belirlediği sonuçta esasta ulaştı. Elbette geri kitleleri iktidarın çevresine iten seçim aldatmacasının yakaladığı bu başarı sadece karşı-devrimin Genel Kurmayı olan MGK ile düzen partilerinin çabaları sonucu elde edilmedi. Düzene "keskin" muhalefet yapan "devrimci komünistler" in, devrimden çok reformizme aşkı baskın çıkanları başta olmak üzere bilumum reformistlerin, Genel Kurmayın basın bürosu gibi çalışan "işçi dostları"nın, "barış ve uzlaşma"ya varmak için silahlı mücadeleyi elde tutulacak bir koz gibi görmeye kendilerini iyice alıştırmaya çalışan Kürt Ulusal Hareketi'nin ve ona endeksli politikayı "tek doğru taktik" görmeyi şovenizme karşı savaş sanatı sananların da buna katkısı oldu.

Ekonomik ve siyasi açmazlarıyla boğuşan, ulusal ve sınıfsal silahlı savaşla sıkıştırılan, toplumsal muhalefette patlamaya doğru yol alan öfkeyi biriktirmeye devam eden ve 75 yıllık tarihini çözemediği sorunlar yığınıyla iyice şişen düzenin, bu sıkışıklığı gidermek için sübabların açılması operasyonu "seçimler" oyununa alet olundu. Patlama derecesinde şişen düzenin "seçim" sübabıyla havasının bir nebze olsun indirilmesine, temel politikalarda tahkimat yaparak daha rahat ve "meşru" bir moralle yaşama geçirmesine destek verildi. Düzene böyle iyiliklerde bulunan parlamentarist-opörtünistler ile düzen içinde yer bulma telaşına düşen reformistlerin bu tavır; oynanan seçim oyununda Türk hakim sınıflarına moral ve güç vermişse, bu, boykot çalışması için ortak tavır gösterilememesinin bir sonucudur da aynı zamanda. Bir kez daha görüldü ki, düzenin ritmini ayarladığı oyunların figüranı olmak ve parlamentoya giriş için heves büyötmek tam anlamıyla bataklığa atlamaktır. Bu bataklığa kendisini verenler yanı sıra ısrara devam ederse düzenin birer dişlisi olmaktan kendilerini kurtaramazlar. Bu, reformlar bekleme hastalığının, parlamentarizm aşkının ve sosyalizm ambalajıyla esnafılık yapmanın bilinen "yaman taktiklerinin" dışı vuru mudur. Ki, bu "taktik" eleştiriyi bile değmez. Esas eleştirilmesi gereken devrimci ulusal hareketin önderliğini yapan PKK'nin, A. Öcalan'ın tutsak alınmasından sonra yediden yetmişe ayağa kalkarak tarihinde hiç görülmemiş bir biçim-

de birliğini pekiştiren bir ulusun yarattığı direniş ve mücadele coşkusunun dalgaları yerine, düzen içine sakin ve sessizce akan durgun suların üzerine kendisini yatımasıdır. Hakim sınıf sözcülerinin dahi krizin gittikçe derinleştiğini, toplumsal muhalefetin hoşnutsuzluğunun homunuya dönüşerek düzen karşıtı bir mecraya akmaya başladığını, A. Öcalan'ın yakalanması başarısının içinde onu alınamaz bir başarısızlık da barındırdığını açıkça ifade ettiği bir süreçte, seçime katılma oranını daha aşağılara çekerek Türk devletine etkili bir şamar vurmak ve "meşruiyetlerini" tartışılır kılmak dururken, "seçimler"e balıklama dalmak kimin ekmeğine yağ sürdü? Açıkça, şovenizme oynayıp buna uygun biçimde parlamento ahırını dolduran Türk hakim sınıfları ile "uzlaşma" tutkunu olan kendi reformistlerine yarıdı.

Tarihi bir yanlışlı olan "Roma süreci" politikaları iflas etmiştir, bunun artık görülmesi gerekir. PKK, yanlışlığı tüm yönleriyle ortaya çıkan "Roma süreci" politikalarındaki ısrara güç veren bu seçim taktiği ile bir hata daha yapmıştır. A. Öcalan'ın tutsak edilmesinden sonra PKK MK'sı ve Başkanlık Konseyi'nin sergilediği devrimci tavır ve yönelimin tabanında yarattığı coşku, "uzlaşma ve barış" siyasetinin seçim taktiğine feda edilerek yatıştırılmamalıydı. Kürt Ulusal Hareketi'ni daha ileriye taşıyacak olan yönelim, Türkiye devrimci hareketinin üzerinde olumlu etkiler yapan bu devrimci tavidir. PKK, yakaladığı bu fırsatı seçim politikalarına da yansıtmaya yerine geri tepti. Bu, öyle geçirilecek türden basit bir fırsat değildi. Emperyalistlerin dayattığı tasfiye politikalarına karşı dalga kıran görevi göreceği tarihi bir fırsattı. PKK mevcut güçlerini ve kitle desteğini seçimleri boykot yönünde kullanmış olsaydı, Türk devletinin teslimiyet dayatmaları şamarla yantılanmış olacaktı. Böylece, hem yeni bir mevzi kazanılırken, hem de bir kısmı varoşlara sürülen yoksul Kürt köylüleri başta olmak üzere emekçi halklarımızın düzenden umutlarının kesilmediği bir süreçte düzen içi çözüm umut ve beklentileriyle doldurulmamış olacaktı. Kürt ulusunun taleplerinin çözümünü meclislerde, yerel yönetimlerde aramak gaflettir. Kürt Ulusal Hareketi'nin gücü sandıkta aranmalıdır. Buna referandum misyonu yükleyerek Kürt ulusunun iradesinin "tecellisi" yaftası asılmamalıdır. Bu güç, Türk devletine karşı verilen silahlı savaşta, yani bunun bizimki gibi ülkelerdeki yürütülüş biçimi olan gerilla savaşında

aranmalıdır.

Açıkça ki, PKK direkt söylemediğini dolaylı yollardan söylemeye çalışmaktadır. Bu çelişkili ve tutarsız tavır ve hergün talep düşüren açıklamaların çıkarıldığı "düzen içinde yer arama" kokusudur. Bu PKK içinde hakim olan devrimci kanadın yönelimini ifade eden PKK MK'sı ile Başkanlık Konseyi'nin açıklamalarıyla çelişmektedir. Bu, Kürt Ulusal Hareketi'nin içine düştüğü ve mutlaka giderilmesi gereken açmazın bir ifadesidir. Marksist bakış açısından yoksunluk, ulusal hareketlerin zaman için de sağa savrulmalarına yol açar ki, bu durum milli burjuvazinin ideolojik alandaki kaderinin pratiğe yansımalarıdır. Milli hareketlerin kaderi bizim için sır değil, ancak ortaya konulan tavırlar ile hergün renk ve biçim değiştiren açıklamaların bu denli sırtması, PKK'deki olumsuz değişimlerin boyutlu olduğunu gösterir. Gerilla savaşının reformizme, legalizme, "barış ve uzlaşma" politikalarına kurban gitmesinden Kürt ulusunun yararı yoktur. Aksine 15 yıldır sürdürülen devrimci savaşla kazanılan mevziler ve değerlerin kaybı söz konusudur. PKK'nin bir bütün olarak böyle bir yönelimin içine girdiği şeklinde bir iddiamız yoktur. Ancak böyle bir riskin her zamankinden daha fazla olduğu da açıktır. PKK'nin "barış ve uzlaşma" siyasetini bir yana bırakarak devrimci savaş yükseltmekten başka şans yoktur. Dünyada, bölgede ve ülkemizdeki konjonktürün gösterdiği budur.

Emperyalist genici dünya sisteminin varoluş biçimi ekonomik bunalımlar, savaşlar ve iç karışıklıklar üretir. Onun doğasından kaynaklanan bu çelişkilerin bazılarının büyük emperyalist güçlerin "zirve" toplantılarında yatıştırılması ve buna bağlı olarak dünyanın "yeniden düzenlenmesi" politikalarına uygun olarak baş ağrıtan bir takım sorunların "çözüm"e kavuşturulması çabası bu sonucu değiştirmiyor. **Onun için**, onlar barış dediğinde ezilen uluslar ve halklar bundan savaş anlıyor. **Onun için**, "barış ve demokrasi" palavraları savaşlara, "kurtarıcılık"ları hep işgal ve uluslar üzerinde tutsaklığa dönüşür. **Onun için**, hergün dünyanın bir yerinde "barışı tesis" iddiaları ezilen ulusların ve halkların tepesinde savaş olarak patlıyor ve sistemin kokuşmuşluğu tüm gerçekliği ile açığa çıkıyor. **Onun için**, sistem içi değişiklikler ve buna uygun tedbirler bir işe yaramıyor. **Onun için**, emperyalistlerin ve uşaklarının her türlü "çözümleri" ekonomik bunalımlarını tırmandırmıyor. Ve bu durum her türlü reformsal

girişimi aldatmacadan ibaret kılıyor. Bütün bunlar, emperyalist sistemin sadık uydusu olan Türkiye'de çok açık ve acı biçimde yaşanıyor. Bu ve benzer ülkelerde ekonomik ve siyasi darboğazlar bitmek bilmez. Böyle bir sistemin içinde kalarak, onun "yapısal değişiklikler"ine ortak olma istemlerini ileri sürerek yaşamak güçsüzler ve mazlumlar için felakettir. Çünkü fatura her daim onlara çıkarılır, hep onlar ayak altında ezilir. Acıyı, sefaleti, kıyım, yıkım ve katliamları en dehşetli biçimde onlar yaşarlar. Bu gerçekler "barış" ve "demokrasiyi" uzlaşmalarda aramayı değil, silahla elde etmenin gerekliliğini gösterir. Türk devletinin 15 yıldır uyguladığı politikalar ile son bir yıldır iyice azdirdığı şovenizm temeli üzerinden yürüttüğü "seçim" oyununun gösterdiği de budur.

Türk devleti bu "seçim" sürecinden yararlı çıkmıştır. Bu politikaların, devrimci bir çekim merkezi yaratılmadıkça gerçik ve orta kitleleri süreceği yer bellidir. İddiaların aksine iki ırkçı, şoven ve faşist partinin ilk iki sıraya yerleştirilmesi sürpriz filan değil; 28 Şubat sürecinin devam ettirilmesi için Türk hakim sınıfları tarafından uygun görülen bilinçli bir seçimdir. Kürt, Türk ve çeşitli ezilen milliyetlerden emekçi halkımızın direnmekten ve savaşmaktan başka şans yoktur. Reformlar beklentisi ile "uzlaşma" siyaseti iflas etmiştir. Bunun, seçimlerin önceden belirlenen sonuçlarıyla da ilgisi yoktur. Düzen partileri arasındaki sıralama farklı olsaydı yine de temelde değişen bir şey olmayacaktı. Hangi parti hükümete gelirse gelsin onun programı Türk devletinin gizli (aslında açık) anayasası olan 28 Şubat kararlarıdır.

Seçim sonuçlarından ve onun ortaya çıkaracağı güç dengelerinden olumlu gelişmeler beklemek ve mevcut konjonktürden olmadık misyonları yerine getirme görevi çıkarmak ham hayaldir. Ayrıca, Türk devletinin temsil krizi esasta devam ediyor. Süreç, daha derin bir iktisadi ve siyasi bunalım ile her geçen gün daha da büyüyen geniş halk kitlelerinin öfkesini karşı karşıya getirecektir. Çelişki ve çatışmalar daha sert yaşanacaktır. Türk hakim sınıfları, şiddet ve "reform" beklentileri ile kitleleri iktidarın çevresine yağın "yumuşama" politikalarını birlikte yürüterek silahlı devrimi tasfiyeye yönelecektir. Bu süreçte Kürt Ulusal Hareketi ile Türkiye devrimci hareketini bekleyen temel görev aynı mevzilerde omuz omuza savaşmaktır ●

Alanlarda 1 Mayıs coşkusu

Halkın Günlüğü/İstanbul: İşçilerin ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, Türkiye'de ve dünyada alanlarda kutlandı. Bütün dünyada dil, din ve ırk ayrımı yapılmadan kutlanan 1 Mayıs işçi bayramı olduğu kadar, işçilerin aynı zamanda sınıf mücadelesinin yükseltildiği ve şehitlerin anıldığı gündür de. Bu çerçeveden bakıldığında, dünya genelinde olduğu gibi Türkiye'de de 1 Mayıs, hakın sınırlar için her zaman korkulacak bir gün olmuştur. Türkiye'deki 1 Mayıs kutlamalarından öce gibi korkan faşist devlet, birçok katliam gerçekleştirdi. Binlerce devrimci, demokrat ve yurtsever gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi, yüzlerce yaralanıp sakat kaldı ve onlarca da şehit düştü.

1 996 yılındaki 1 Mayıs'ta 3 devrimciyi katleden devlet, sonraki yıllarda 1 Mayıs kutlamalarına saldırarak, emekçilerin ve devrimcilerin katılmalarını engelleyip sindirmeyi hedefledi. Bu amaçla '97-'98 1 Mayıs'larına saldırıan devlet, '99 Mayıs'ında esas sonucu almaya çalıştığı MGK politikalarının hergün daha da ağırlaşarak uygulandığı ve herkesin hissetmesine çalışıldığı bir süreçte: '99 1 Mayıs'ı önce yasaklanmak, olmazsa kapalı alanlara hapsedilmek istendi. Ki bunda da kısmi bir başarı sağlandı. TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ 1 Mayıs'ı salonlarda, DISK ve KESK alanlarda kutlamak için gerekli çalışmaları yaptılar. Ve 1 Mayıs, devletin bütün engellemelerine, saldırılarına, devrimci kurumların basılarak çalışanlarının gözaltına alınmalarına ve daha nice tehditlerine rağmen Türkiye'nin birçok yerinde alanlarda kutlandı.

İSTANBUL

Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapılmasına izin verilen 1 Mayıs, 25 bin kişinin katılımıyla kutlandı. 1 Mayıs sabahı erken saatlerden itibaren Abide-i Hürriyet Meydanı'na gitmek isteyen insanlar, birçok noktada polis, özel timlerin engellemeleriyle karşılaştılar. Tüm engellemelere rağmen, giriş için belirlenen her iki noktada (Perpa ve Şişli) toplanan sendika, siyasi parti, dernek, oda ile siyasi dergi ve gazete kitlesi, saat 11:00'den itibaren kortejler oluşturarak, sloganlar eşliğinde alana doğru yürüyüşe geçti.

Kutlamalara katılan kitle, 3 defa arandıktan sonra miting alanına girebildi. İki koldan alana giriş yapılırken, Perpa yönünden KESK, DISK, Deri-İş Tuzla Şubesi, EMEP, ÖDP, Haklar ve Özgürlükler Platformu, Grup Yorum, Alibeyköy Halkı, Marmara İYÖ-DEK, İdil Kültür Merkezi ile Partizan, Uzun Yürüyüş, Newroz gazete ve dergileri ile işsizliğe ve Pahalılığa Karşı Savaş Derneği yürüdüler. Şişli yönünden ise Yol-İş, Tez Kop-İş, Petrol-İş, Hava-İş, TMMOB, Belediye İş, İHD, TMMOB, İstanbul Tabip Odası, İstanbul Diş Hekimleri Birliği, SİP, CHP, DSİP, HADEP, BDP, Sınıf Sendikacılığı Hareketi, ÇGD, BEKSAV, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, İstanbul Üniversite Öğrencileri Koordinasyonu, Halkevleri, Atılım, Direniş, Alıntı-

rimiz, P. Devrimci Duruş, Odak, Sokak, Halkın Günlüğü, Demokratik Haklar Platformu ve İstanbul Demokratik İşçi Birliği alana giriş yaptılar. Kitlenin kortejler halinde alana girmesinin ardından 1 Mayıs marşı okundu ve 1 Mayıs'ta yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşundan sonra söz alan KESK Genel Başkanı **Siyami Erdem:** "Özgürce, eşitçe, kardeşçe ve barış içinde yaşayacağımız yarınları yaratacak olanlar, buradaki emek ve demokrasi güçleridir. Bu günlere, 15-16 Haziranlardan, 12 Eylül'ün karanlığından, '89 bahar eylemlerinden, gençliğin coşkulu eylemlerinden, 4 Mart'ın gaz bombalarına karşı onurlu Kızılaiy direnişlerinden geldik. Şimdi geleceğe ve güzel günlere olan inancımızı daha da pekiştirme zamanı. Bugün ki coşkumuz ve sevincimiz, yarınları yaratmada umudumuzu daha da artırıyor. Artık haklarımızı, özgürlüğümüzü ve geleceğimizi daha kararlı bir şekilde sahip çıkma zamanı" dedi. Ardından söz alan DISK Genel Başkan Vekili

1 Mayıs, İstanbul'un yanı sıra Ankara'da da alanlarda kutlandı. Saat 11:00'den itibaren Hipodrom'daki alanda toplanan işçi ve emekçiler, polisün tüm provakasyon girişimlerine rağmen kortejler oluşturarak Tandoğan Meydanı'na yürüdüler. 10 bini aşkın kitle, toplanıldığı yerden itibaren, polisün keyfi gerekçelerle müdahalesine maruz kaldı. Alana girişte Genç Umur Dergisi pankartının polis tarafından alınmak istenmesi kısa bir arbedenin yaşanmasına neden olurken, Lisesi Öğrenci Koordinasyonu, HÖP, Çorum Halkı ile DİTCF öğrencilerinin bir kısmı afiş, bildiri ve pankartlarına el konuldu. Hipodrom'dan yürüyüşe geçen kitle, Celal Bayar Köprüsü altında ikinci kez aramaya tabi tutuldu. Burada da polis gerginlik yarattıkça, fırsat buldukça her türlü pankart, afiş ve dokümanlara el koydu. Bu arada eylemcilerle polis arasında tartışmalar yaşandı ve bazı insanlar tartaklandı. Polisün, üzerinde "SES" yazılı bayrakları alması, Sendika üyeleri tarafından "Yılınlık yok, direniş var" sloganıyla yanıtladı. SES üyelerinin

Atilla Öngel ise milliyetçi, dinci ve faşist hareketleri kastederek şunları söyledi: "Bu hareketler topluma barış ve huzur getirmek yerine çatışmayı derinleştirerek kan ve gözyaşını artırıyorlar. Kemal Türkler, Abdi İpekçi ve Uğur Mumcu cinayetleri, Maraş, Sivas, Çorum katliamları bu düşüncelerin militanları tarafından gerçekleştirilmiştir. Çatılı ve Kırıcı gibilerin marifetlerini kimse unutmamıştır."

Bugün yapılması gereken başta emekçiler olmak üzere tüm toplumun özgürleşmesi ve demokratikleşmesi doğrultusunda yürümektir. Bunun ilk adımı 12 Eylül Anayasası'ndan kurtulmak, Kuru sorusunda barışçı ve demokratik bir çözümü gerçekleştirmek, emekçilerin grevli toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkını sağlamak için mücadele etmektir."

Konuşmalardan sonra programın bitişi anonsundan sonra kitle dağıldı ve kutlama sona erdi.

ANKARA

olayı oturma eylemi yaparak protesto etmesinin ardından, polis bayrakları geri vermek zorunda kaldı. Ayrıca polisün özellikle HA-DEP kortejine karşı saldırganlığı dikkat çekti.

Kitlenin alana girmesinin ardından devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan miting, kitle tarafından hep birlikte söylenen marşlar ve çekilen halaylarla devam etti. Miting DISK Yönetim Kurulu Üyesi Çetin Uygur'un konuşmasından sonra biterken, Doğan Sancak, Hidir Kahraman, Arif Kurmaztaş, İbrahim Balsap ve Bedii isimli kişiler gözaltına alındı.

İZMİR

Enternasyonal proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs İzmir'de 10 bini aşkın kitlenin katılımıyla kutlandı. Mitingin yapıldığı Karşıyaka'da yoğun güvenlik önlemleri alınırken, Konak'ta 1 Mayıs'ı kutlamak isteyenlerden 3 kişi gözaltına alındı.

İzmir-Karşıyaka'da düzenlenen kutlamaya, KESK, DISK, Belediye İş Sendikası, Petrol-İş, Alağa Şubesi, Hava-İş, Tes-İş 1 No'lu Şube, Demir Yol-İş, TMMOB, İzmir Barosu, TMMOB, TEB, Diş Hekimleri Odası, Veteriner Hekimler Odası, İHD, Halkevleri, ÇGD, İSKD, İZÖVDER, Birleşik Sağlık İş Sendikası, OES, Öğrenci Dernekleri, İHD, HADEP vb. siyasi partiler katıldılar. Mitinge Ege Bölgesi'ndeki çeşitli il ve ilçelerden de katılımlar olurken, öğrenciler sloganlarla YÖK'ü protesto ettiler.

Mitingte konuşan DISK Ege Bölgesi temsilcisi **Musa Çam**, seçimlerden sonra oluşan tablonun işçileri, emekçileri ve tüm çalışanları zor günlerin beklediğini ortaya koyduğunu belirtirken, KESK adına söz alan Mevlüt Ülgen de "Bizim her zamankinden daha fazla birleşme çağrısına kulak vermemiz gerekmektedir. Bunun için emek, barış ve özgürlük güçleri tek yumruk, tek yürek olarak biraraya gelmelidir" dedi.

ADANA

Adana'da 1 Mayıs kutlamalarına 3000 kişi katıldı. Sendikalar, kitle örgütleri ve partiler, pankartları, afişleri ve dövizleri ile Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu yanında toplanmaya başladılar. Kortejler oluşturan kitle, "Yaşasın 1 Mayıs", "Faşizme karşı omuz omuza", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi", "ABD İncirlik'ten defol" sloganları ile Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunun ardından ilk konuşmayı TMMOB Adana Şubesi Mali Sekreteri Halil Çekin yaptı. Ardından KESK dönem sözcüsü İlyas Turan işçilerin ve emekçilerin taleplerini dile getirirken, Grup Yorum müziğiyle coşan kitle, halaylar çekip türküler söyleyerek 1 Mayıs kutlamalarını bitirdi.

DIYARBAKIR VE ADIYAMAN'DA SALDIRI

1 Mayıs öncesi ülke genelinde estirilen terör, Diyarbakır'da da yoğun olarak yaşandı ve saldırılar 1 Mayıs günü de devam etti. Basın açıklamaları yapmak isteyen sendika ve kitle örgütü temsilcileri polisün saldırısına uğradı. Saldırıya uğrayan kitleden, SES Şube Başkanı **Hüseyin Bayrak**, Şube Sekreteri **Muhsin Uyanık**, Eğitim-Sen Şube Sekreteri **Muharem Cebe**, Enerji-Yapı-Yol-Sen Şube Sekreteri **Fuat Kurnaslan** ile Tüm Mahye-Sen Şube Sekreteri **Ahmet Çoban**'ın da aralarında bulunduğu 18 kişi gözaltına alındı. Geriye kalan kitle ise coplarla dövülerek dağıldı.

Adıyaman'da da 1 Mayıs kutlamalarına saldıran polis, aralarında İHD Şube Başkanı **Av. Murat Biliçin** de bulunduğu 47 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar gece 02:00'de serbest bırakılırken, Eğitim-Sen Adıyaman Şubesi baskılarını kendilerini yıldıramayacağını belirtti. Kamoyunu duyarlı olmaya çağırarak Eğitim-Sen, mücadelesine devam edeceğini vurguladı.

1 MAYIS BİRÇOK İLDE KUTLANDI

İşçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, Antalya, Çanakkale, Bursa, Mersin, Düzce, Urfa, Malatya, Dersim, Gaziantep, Urfa, Kocaeli, Eskişehir, Lüleburgaz, Iskenderun, Kayseri, Trabzon, Nazilli, Ceyhan, Silifke, Merzifon ve Divriği'de binlerce kişi tarafından coşkulu biçimde etkinliklerle ve mitinglerle alanlarda kutlandı.

DÜNYA'DA 1 MAYIS

Dünya genelinde 1 Mayıs ağırbaşlı olarak alanlarda kutlandı. Özellikle Avrupa ülkelerindeki kutlamalarda, NATO'ya ve Balkan halklarına yönelik emperyalist saldırılara destek veren devletler protesto edildi ve bu uygulamalar kınandı.

İNGİLTERE

Nisan ayının son haftasında Londra'nın üç ayrı bölgesinde İngiliz faşistlerinin attığı bombaların patlaması sonucu yüzlerce insan yaralanmış ve iki insan da ölmüştü. Bu yüzden 1 Mayıs, ırkçılığı ve faşizmi protesto etmek ve çeşitli milliyetlerden işçilerin ve özellikle ırkçılığa maruz kalan göçmen işçilerin birliği ve mücadelesi açısından önemliydi. Ve 1 Mayıs sendikaların belirlediği alanda değil, Brixton'dan Trafalgar'a yürüyerek gerçekleşti. Böylece hem enternasyonal gün kutlandı hem de ırkçı ve faşist saldırılar lanetlendi. O gün İngiliz emperyalizminin korkulu rüyasıydı. Çünkü ırkçılığa ve faşizme karşı, 11 İngiliz devlet politikası göçmen işçileri faşistlere hedef durumuna getiriyor, tüm milliyetlerden işçiler bir aradaydı. Devletin böl-yönet politikasına güçlü bir şamar vurulmuştu. Öncünün taraftarları da kitleyle, sloganlarıyla, davul-zurna eşliğinde pankart ve dövizleriyle katıldılar kutlamalara. İngilizce ve Türkçe sloganlar ile 1 Mayıs'ın önemi, görevleri anlatıldı. TKP(ML), İRAN Komünistler Birliği (Serbedaran) ve DEH taraftarları ortak 1 Mayıs bildirisi ve TKP(ML)'yi tanıtan açıklamaları en geniş kitleye ulaştırdılar.

Yine YÇKM, GİK-DEH, İCAD, Adalet için Hareket kurumları son dönemde ivme kazanan faşist ve ırkçı saldırıları protesto eden İngi-

1 MAYIS'TA ATILAN SLOGANLAR

"Salonlarda değil, alanlardayız", "Özgürlük savaşın işçilerle gelecek", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Süleyman Yeter kavgamızda yaşıyor", "Kahrolsun MİT, CİA, Kontrgerrilla", "Sahte sendika yasasına hayır", "Halkız haklıyız, kazanacağız", "Kürtistan faşizme mezar olacak", "Gerilla vuruyor, Kürtistan kuruyor", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Faşizme karşı birlik-mücadele-zafır", "Yaşasın sınıf mücadelesi", "Kahrolsun faşizm, yaşasın birleşik mücadele", "Süleyman Yeter diümsüzdür", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi, yaşasın halkların kardeşliği", "Birlik-mücadele-zafır", "Zindanlar boşalsın, tutuklulara özgürlük", "Sermayeye karşı tek yumruk tek harfkar", "Yaşasın halk savaşı", "Dersim-fokat-Erzincan, savaşıyor partizan", "İşçi-köylü-çocuk, halk savaşında birleşti", "Dişe diş, kana kan serinleyiz Öcalan"

lize bildiri dağıttılar. Diğer yandan 25 Nisan 1999 günü TKP(ML) Londra Örgütü'nce 1 Mayıs'ın bugünkü anlamı, önemi ve 18 Nisan seçim sonuçlarını değerlendiren bir seminer verildi.

FRANSA

Fransa'daki 1 Mayıs gösterilerinin temel sloganı "Barış ve 35 saat" oldu. Paris'te iki yerde yapılan yürüyüşlerden ilki Cumhuriyet Meydanı'nda gerçekleşti. 30 bin kişinin katıldığı bu yürüyüşte NATO karşıtı sloganlar atıldı. İşçi Gücü Konfederasyonu (CGT) tarafından organize edilen ikinci mitinge katılan 20 bin emekçi, hükümetin mezarda emeklik yasa tasarısına karşı çıkarak, "Savaş

değil, sağlık ve eğitime bütçe" yazılı pankartları taşıdı.

BULGARİSTAN

Bulgaristan Sosyalist Partisi (BSP) tarafından düzenlenen mitinge binlerce işçi ve emekçi katıldı. Hükümetin istifasını isteyen cümleler, "NATO dışarı" sloganını atarken, ellerindeki kızıl bayraklarla parlamento binasına kadar yürüdüler.

İSVİÇRE

1 Mayıs, İsviçre'nin Zürih, Basel ve Bern kantonları gibi önemli merkezlerde ve ülke genelinde yapılan gösterilerle kutlandı. Gösterilerde Öcalan'ın tutuklanması ile Kürt

halkına uygulanan baskılar ve NATO'nun Yugoslavya'ya saldırısı konuşmacılar tarafından sık sık vurgulandı. Sürgünde Kürt Parlamentosu Başkanı Yaşar Kaya da konuşmacı olarak Zürih'deki gösterilere katıldı.

BREZİLYA

30 Nisan ve 1 Mayıs olarak üzere iki güne yayılarak kutlandı. 30 Nisan günü Baskent Rio de Janeiro'da alanlara çıkan binlerce emekçi, ekonomik krizin faturasının halka çıkarılmasını protesto etti. 1 Mayıs günü devam eden kutlamalara kitlesel katılım oldukça fazlaydı. Ülke tarihindeki en kitlesel 1 Mayıs'ı olduğu belirtildi. 30 Nisan Cuma günü başlayan iş bırakma eylemleri 1 Mayıs günü de yoğun olarak devam etti.

ALMANYA

Sendikaların ve kitle örgütlerinin 1 Mayıs çağrısına Almanya'da yüzbinlerce işçi cevap verdi ve gösterilere katılım geçmiş yıllara oranla daha yoğun oldu. Kutlamalara katılan işçiler savaşa ve milliyetçiliğe karşı sloganlar atarak halkların kardeşliğini öne çıkardılar.

Almanya'da 1 Mayıs kutlamaları Berlin'de de yapıldı. Berlin'deki kutlamalar 3 noktada yapılırken, Berlin-Kreuzberg'de başlayan mitinge TKP(ML), İRAN Komünistler Birliği (Serbedaran), Maoist Parti Merkezi taraftarları, Devrimci Komünistler, MLKP, Emek Barış-Özgürlük Bloku ve DHP katıldı. Her üç noktadaki mitingler, yapılan konuşmaların ve verilen konserlerin ardından sona erdi.

RUSYA

Rusya'daki 1 Mayıs kutlamalarına 400'bine yakın işçi ve emekçi katıldı. Kutlamalarda yoğun olarak Lenin ve Stalin'in posterleri taşındı. Kutlamalara Yakut'da 20 bin, Çita'da 7 bin ve başkent Moskova'da 40 bin kişi katıldı.

Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi Çin, Latin Amerika, Küba, Norveç, Çek Cumhuriyeti, İsrail, İran ve Güney Kore'de de alanlara çıkan işçi ve emekçiler tarafından 1 Mayıs coşkulu kutlandı. ●

Haber Merkezi: Enternasyonal proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a katılımı engellemek isteyen çete devlet, 1 Mayıs öncesi birçok devrimci, sosyalist ve yurtsever gazete ve dergileri basarak onlarca kişiyi gözaltına aldı.

29 Nisan Perşembe günü **gazetemiz** başta olmak üzere **Özgür Halk Dergisi**, **Atılım**, **Kurtuluş**, **Özgür Gelecek**, **Kızılbayrak**, **Devrim**, **Mücadele Birliği**, **Alınlarımız**, **Devrimci Gençlik** ve **Proleter Devrimci Duruşu** basan polisler, onlarca çalışını gözaltına aldı.

Gazetemizi basan TMS ve Güvenlik Şube ekipleri, arşivimize, çeşitli cezaevlerinden gelen kartpostallara, kitapların bir kısmına ve Vestel PC bilgisayar ile bu bilgisayara ait tüm malzemelere el koydu.

Gazete ve dergilere baskın düzenleyen İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi ile Güvenlik Şubesi ekipleri, Halkın Günlüğü'nden **Özlem Akkın**, **Mecit Kabakçı**, **Ali Ekber Akbulut** ve **Deniz Gök**, Kurtuluş'tan

Kavganın onurlu sesleri susturulamaz

Bektaş Özder, **Unal Başaran**, **Sonsuz Coşkun**, **Derya Karaban**, **Eylem Göktaş**, **Veli Demir**, **Selin Ersoy** ve **Özgül Emre**, **Özgür Gelecek**'ten **Hamza Balcı**, **Betül Kılıçaslan** ve **Mehmet Soylu**, **Kızılbayrak**'tan **Esra Armağan**, **İdil Kültür Merkezi**'nden adını öğrenebildiğimiz 1 kişiyi gözaltına alarak Vatan Caddesi'nde bulunan Terörle Mücadele Şubesi'ne götürdü.

Gazete ve dergi çalışanlarının bir kısmı 1-2 Mayıs günlerinde serbest bırakılırken, Halkın Günlüğü ile Özgür Gelecek çalışanları 5 Mayıs günü İstanbul DGM'ye çıkarıldılar. DGM'ye çıkarılan basın emekçileri, DGM Savcılığı tarafından serbest bırakıldılar.

HADEP'E POLİS ABLUKASI

İstanbul'da HADEP'in il ve ilçe binaları 1 Mayıs öncesi polis tarafından basıldı. Çevre illerden 1 Mayıs mitingine katılmak üzere gelen partililer de dahil olmak üzere yüzlerce

kişi gözaltına alındı.

Zeytinburnu HADEP'e 30 Nisan günü baskın düzenleyen polis, 22 kişiyi gözaltına alarak Vatan Terörle Mücadele Şubesi'ne götürdü. Avcılar HADEP ilçe Merkezini ablukaya alan polis, mitinge gitmek üzere hazırlanan otobüs sürücülerinin ehliyet ve ruhsatlarına el koydu. HADEP Beyoğlu ve Kağıthane ilçe binalarından çıkan birçok kişi ile Edirne'den İstanbul'a gelen yaklaşık 30 kişi Babaeski ilçesinde polis tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar 2 günlük gözetime süresinden sonra serbest bırakıldılar. Üsküdar HADEP ilçe binasına 30 Nisan Cuma günü baskın düzenleyen polis Özgür Halk Dergisi Yazı İşleri Müdürü **Erdal Söylemez** ile Bursa temsilcisi **Diren Keser**'i gözaltına alarak Vatan TMS'ye götürdü. Söylemez ve Keser, 5 Mayıs günü çıkarıldıkları İstanbul 2 No'lu DGM tarafından tutuklanarak Umraniye Ce-

zaevi'ne gönderildi.

İZMİR'DE OPERASYON

İzmir'de 28 Nisan Çarşamba günü, aralarında temsilciliğimizde bulunduğu tüm devrimci, sosyalist ve yurtsever gazete, dergi, kültür merkezi ve DKO'lar TMS ve Dernekler Masası ekipleri tarafından basılarak, 1 Mayıs'a yönelik yapılan hazırlıklara el konuldu.

Kurtuluş Gazetesi ve faaliyete başlamak üzere olan İdil Kültür Merkezi basılarak 20'nin üzerinde kişi gözaltına alındı. 30 Nisan Cuma günü İzmir'de 1 Mayıs operasyonu düzenleyen TMS ekipleri, İzmir Temsilcimiz **Erdal Güler** aralarında olmak üzere 60'a yakın kişiyi gözaltına alarak Emniyet Müdürlüğü'ne götürdü. Gözaltına alınan temsilcimiz ve 60 kişi 2 günlük gözaltı süresinden sonra bırakılırken, Kurtuluş Gazetesi ve İdil Kültür Merkezi'nden alınan 20 kişi 5 Mayıs günü İzmir DGM'ye çıkarıldı. DGM'ye çıkarılan gazete ve kültür merkezi çalışanlarından 6 kişi serbest bırakılırken, 14 kişi de tutuklanarak Buca Cezaevi'ne gönderildi. ●

Deri işçilerine jandarma saldırısı

Halkın Günlüğü/Kartal: Toplu iş sözleşmesinin tükeneşi sonucu kış boyunca direnişte olan deri işçileri, kar, kış, soğuk, yağmur, çamur, uup, dişi, grev kıncılığı ve çadır yığını demeden her türlü saldırıya geri püskürtülerek direnişlerini sürdürüyorlar. Bu baklı mücadeles karşısında acizleşen devletin kolluk güçleri, sendika yöneticilerine karşı saldırılar düzenleyerek işçilere de mesaj gönderiyorlardı.

22 Nisan günü, Aydınlı Deri Sanayi Jandarma Karakolu görevlileri tarafından Ayaz Deri çadırına saldırı yapılarak işçiler tartaklandı. Ardından sanayide bulunan Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi Sekreteri **Hasan Sonkaya** da jandarma saldırısından nasibini aldı. Sonkaya, jandarma saldırı sonrası ağır şekilde yaralanarak beyin travması geçirdi. Jandarma saldırılarından sendika başkanı **Cemal Taşkın** da nasibini aldı ve hafif şekilde yaralandı. Peşpeşe saldırılarını sürdüren jandarma, bu kez Gökhan Deri direnişçisi **Serdar** adlı işçiyi tartaklayarak ağır biçimde yaraladı. Subayların, "Öldürün, sağ bırakmayın" emriyle hareket eden askerler işçileri öldürmeye çalışarak gözaltına aldılar.

27 Nisan Salı günü, deri işçileri, direnişte bulunan işçilere ve sendika yöneticilerine yönelik saldırıları kinamak için üretimi durdurdular. İşçiler 4 koldan birleşerek saat 12:00'de Traktörçüler Duragına doğru yürüyüşe geçtiler. İşçiler sık sık, "İşçilere kalkan elleri kıracağız", "Kahrolsun faşist diktatörlük, yaşasın sınıf dayanışması" vb sloganlar atarak Traktörçüler Duragındaki Ayaz Deri çadırı önüne geldiler. Ayaz Deri çadırı etrafı

na yığınak yapan jandarmaya işçiler, "Asker kışlaya" diyerek karşılık verdiler. Alana yığılan 1500 deri işçisine TÜRK-İŞ 1. Bölge Başkanı **Faruk Büyükkucak**, DİSK'e bağlı Basın-İş Sendikası Genel Başkanı **Derviş Boyoğlu**, Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya** ve Swisscard direnişçileri de destek verdi.

12:30'da başlayan basın açıklamasında ilk konuşmayı Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi

Başkanı **Cemal Taşkın** yaptı. Taşkın konuşmasında, "Sermaye ve usakların provakasyonuna gelmeyeceğiz, bu işe de jandarmayı karıştırmayız. Hiçbir şey bizi korkutamaz, direnişimizde dün nasıldysa bugün de öyle devam edeceğiz. Buradan onları uyarıyoruz, patronların oyunlarına alet olmasınlar. Tuzlayı onlara mezar ederiz" dedi. Genel Başkan Vekili **Musa Servi** ise devletin yasakçı mantığını kinayarak, 1 Mayıs'ın alanlarda ne pahasına olursa olsun kutlanacağını belirtti ve tüm işçileri her türlü saldırılara karşı birlik, mücadele ve dayanışmaya çağırdı.

Jandarma saldırı sırasında beyin travması geçiren Deri-İş Tuzla Şube Sekreteri **Hasan Sonkaya** ise işçilere, "Bana yapılan saldırı özünde işçi sınıfına yönelik bir saldırdır. Bizlere gözdağı veriyorlar, bizleri yıldırma istiyorlar ama yılmadan bu hakkı davayı sürdüreceğiz" diyerek konuşmayı Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya**'ya bıraktı. **Yener Kaya** da saldırılara yönelik tavırlarının bundan sonra daha ısrarlı ve kararlı bir direniş olacağını söyledi. İşçiler ise sık sık, "Yaşasın proletarya Enternasyonalizmi", "Yaşasın 1 Mayıs" vb. sloganlar haykırdılar.

Karadeniz'deki bahar atılımı

düşmanı can evinden vurmaya devam ediyor!

Partimiz TKP(ML) önderliğindeki Köylü Gerilla Savaşı'nın ivme kazanarak yükseltildiği bölgemizde, daha önceki açıklamalarımızda ilan ettiğimiz BDGP gerçekliği alanımız özgünlüğünde tam bir uyum, şoven dalganın kırılması, düşmanın mali ve merkezi otoritesinin zayıflatılması, halkın silahlı güçlerinin ortak amaç ve eylemleriyle eylem birliğimizin lafta değil, pratikte konuşturulduğu bir yöneline dönüş mütredir.

Düşmanın Karadeniz alanındaki bütün yönelimleri, Komutanlığı, müz ve eylem birliği içerisinde hareket ettirdiğimiz diğer komutanlık güçleri tarafından tam bir çıkmaza sürüldü ve ağır kayıplara uğratıldı.

Bunun yanında, dost güçlerle birlikte, faşist Türk devletinin alanımızdaki hedeflerine yönelik planlı ve kapsamlı saldırı eylemleri karar altına alındı ve pratiğe geçirildi. Daha önce açıkladığımız "Bahar Atılımı" eylemlerimizde hiçbir kayıp vermedik, düşmanı kayıplara uğratık.

Bu yönelimin devam ettirileceğini daha önceki bildirilerimizde ilan etmiştik. Partimiz TKP(ML) önderliğindeki Kızıl Ordu, düşmana yönelik kayıp verdirme eylemlerini, KSI perspektifli Köylü

Gerilla Savaşı'nı yoğunlaştırma biçiminde yine, BDGP içerisinde yer alan ve alanımızda gerilla faaliyeti sürdüren ARGK ve TDP gerillaları ile birlikte yeni yeni eylemliliklere taşıdı.

25 Nisan 1999 akşamı Tokat merkezindeki sigara fabrikası ile polis kontrol noktası BDGP (TKP(ML)-ARGK-TDP) gerillaları tarafından yaygın ateşine tutularak, nokta saldırısı düzenlendi. Bu saldırıda düşman kuvvetlerinden 2 polis öldü, ikisi ise yaralandı. Yine aynı akşam Tokat merkezde bulunan beton dökme şantiyesine baskın düzenlendi. Bekçiler teslim alındı. Yoğun siyasal propaganda yapıldı. Amaçlarımız burada bulunan insanlara anlatıldı. Daha sonra üç kamyon ateşe verildi, bir el telsizi kamulaştırıldı. Her iki eylemde başarılı bir şekilde hiç kayıp verilmeden gerçekleştirildi. Düşman hezimete uğrattırken, kurtuluşun teminatı gerillalarımız yeni bir zafere daha imza attılar.

Eylemin Partimizle 27. Kuruluş Yıldönümü olan 24 Nisan tarihine denk gelmesi bizler açısından hayati bir önem taşıdı. Komünist Önderimiz **İbrahim KAYPAK-KAYA** yoldaşın temellerini 24 Nisan 1972'de attığı Partimiz TKP(ML), bu eylemimizle coşkuyla selamlandı.

Eylem birliğimiz, yeni yeni eylemliliklerimizle büyüyecek, düşmanın "Topyekün imha planı" gerilla komutanlıklarımızın "Topyekün direnişiyi" boşa çıkartacak, halklarımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesi er ya da geç mutlaka muzaffer kılınacaktır.

Baba ERDOĞAN, İsmail BULUT, Hasan TOY, Erhan ÖZTÜRK, Kazım EKİCİ, Tuncay ÇARIKÇIOĞLU gibi önder yoldaşlarımızın talimatları doğrultusunda Karadeniz'de ekilen tohumlar, şimdi ey-

lemliklerimize yön veriyor ve daha güçlü vuruşlarımızla düşmanı yendiyi uğrattıyor.

* 27. Kuruluş Yıldönümünde Şan Olson Partimiz TKP(ML)'ye!

* Yaşasın Devrimci Dayanışma!

* Yaşasın Halk Savaşı

TKP(ML) TIKKO

KARADENİZ BÖLGE KOMUTANLIĞI

Nisan 1999

KEMAL YARAR TUTUKLANDI

Haber Merkezi: İstanbul Cevizlibagda 9 Nisan günü TKP(ML) TIKKO mensubu olduğu gerekçesiyle gözaltına alınan **Kemal Yarar** tutuklandı.

Yarar, İstanbul'da gözaltında tutulduğu sürece yoğun işkencelerden geçirildikten sonra TKP(ML) TIKKO üyesi olduğu ve Tokat'ta faaliyet yürüttüğü gerekçesiyle, 13 Nisan günü Tokat Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü. Yoğun fiziki ve psikolojik işkencelerden geçirilen Yarar, 15 Nisan günü Tokat

Savcılığı'na çıkarıldı. Savcılıktan TMS-ye geri götürülen Yarar, 16 Nisan'da da çıkarıldığı savcılık tarafından tutuklanarak Tokat Cezaevi'ne konuldu.

Gözaltı süresi boyunca kendisini yalnız bırakmayan ailesi adına abisi yaptığı açıklamada; Yarar'ın yoğun işkenceler sonucu vücudunun bir bölümünün tutmadığını, ayakta sürükleyerek yürüdüğüne ifade ederek, eğerleri hasta olmak üzere iç organlarında da ağır tahribatların olduğunu söyledi.

Yeni katliamın ismi Duman

Halkın Günlüğü/İstanbul: Saltanatların devamını sağlama noktasında yıllardan beri hayata geçirdiği politikalarından asla vazgeçmeyeceğini, kendisine en sıradan bir şekilde muhalif olan insanlara bile tahammül göstermeyeceğini ortaya koyan hakim sınıfların sivil ve resmi kolluk güçleri, 17 Nisan Cumartesi günü saat 15:00 sularında İstanbul Kadıköy ilçesinin Küçükbakkalköy semtinde seçim konvoyuna saldırarak Sosyalist İktidar Partisi üyesi **Hüseyin Duman'ı** (28) katletmiştir.

Sarıgazi'de yapılan mitingin ardından konvoy oluşturan Sosyalist İktidar Parti taraftarları Küçükbakkalköy'e geldiğinde, sıkışan konvoyun oluşturmuş olduğu trafikten dolayı yavaşlayan araçlara polis destekli sivil faşistler ilk önce sözlü saldırıya, daha sonrada taş, sopalı ve polis nezaretinde silahlı saldırıda bulundular. Açılan ateş sonucu SİP üyesi **Hüseyin Duman** aldığı kurşan yarası ile olay yerinde yaşamını kaybetti.

Faşistler tarafından katledilen Duman'ın cenazesi 19 Nisan Pazartesi günü ailesi, arkadaşları ve dostları tarafından Yenibosna'da bulunan Çobançeşme mezarlığında toprağa verildi.

SİP Fatih İlçe Binası önünde toplanan SİP'liler, buradan Cerrahpaşa Adli Tıp Morgu'nun önüne kadar yürüdüler. Sayıları 700'ü belan kalabalık kitle polis tarafından oluşturulan yoğun güvenlik önlemi altında bir dakikalık saygı duruşunun ardından sık sık **"Devrim şehitleri ölümsüzdür"**, **"Hüseyin yoldaş ölümsüzdür"**, **"Faşizme karşı omuz omuza"**, **"Faşizme geçit yok"** sloganlarını haykırdılar. Duman'ın cenazesi buradan alınarak Yenibosna'da bulunan **Ahmed Yesevi**

Cem Kültür Merkezi'ne götürüldü.

Pir Hâce Ahmed Yesevi Cem Kültür Merkezi'ne gelen kitle Duman'ın defin işleminin hazırlıkları yapılırken sık sık sloganlar atıyordu. SİP Genel Başkanı **Aydemir Güler** gazetemize yaptığı açıklamada; emniyet tarafından cenazenin defin işlemine ilişkin zorluk çıkarılmak istendiğini belirtti ve **"Provokasyonlara gelmeyecek disiplinli bir şekilde cenazemizi defnedeceğiz"** dedi.

Duman'ın cenazesi saat 16:00'te Kültür Merkezi önünden alınarak otobüsler eşliğinde Yenibosna'da bulunan Çobançeşme Mezarlığına getirildi. Burada sayıları daha da artan kitle, **"Faşizme karşı omuz omuza"** yazılı pankart altında mezarlık içerisinde defin işleminin yapılacağı alana geldi. Bir dakikalık saygı duruşundan sonra Güler bir konuşma yaptı. Hüseyin Duman'ın yaşantısının, mücadelesinin son yıllarını bir devrimci olarak geçirdiğini, bir devrimciyi anmanın, bir komünisti anmanın 10 dakikaya sığmayacağını vurgulayan Güler, **"Hüseyin Duman diğer devrim şehitleri gibi bize bir mesaj bıraktı: 'Bu mücadelede en fazlası ölümdür. Dahası yoktur.'**

Dostları ve arkadaşları ise Duman'ı **"Faşizme geçit veremeyeceğiz"**, **"Hüseyin'in hesabını soracağız"** sloganları ile son yolculuğuna uğurladılar.

Defin işleminin ardından kitle sessizce dağıldı. Ayrıca polisin oluşturduğu güvenlik önlemleri dikkat çeken olaylardan bir tanesiydi. O sıkça bahsettikleri ve övündükleri **"Bordo bercliler"**i çatılara yerleştirmekle, mezarlık etrafına panzer, akrep ve yüzlerce polis yığmakla acaba neden korkuyorlardı? Yoksa 3 gün önce katledtikleri insanın gece rüyalarına girerek boğazlarına yapıştığını mı görmüşlerdi? ●

Halkın Günlüğü/İstanbul: Türk-Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza, hencilliği, duygusuzluğu, ırkçılığı ve sorgusuz-pasifist bir yaşamı empoze etmeye çalışan hakim sınıflara karşı her zamankinden daha fazla bir direniş gerekmektedir. Bu dayatılan yoz kültüre karşı alternatif kültürü yazma perspektifiyle ve özellikle baharın da gelmesi üzerine Kartal İrtibat Büromuz tarafından bölgesel olarak; birliğin, dayanışmanın ve dostluğun sağlanması amacıyla taşıyan 25 Nisan Pazar günü bir kır gezisi düzenlendi.

Sabahın erken saatlerinde Anadolu yakasının bir çok semtinden otobüslerle hareket eden kitle, daha önceden belirlenen Gebze'nin Denizli Köyü piknik alanında bir araya geldi. Herkes kendi konumlanışını belirledikten sonra gezi tertip komitesinin hazırladığı etkinlik programına geçildi. Etkinlik tarihinin Proletarya Partisinin kuruluşuna denk gelmesinden hareketle özelde Proletarya Partisi, genelde ise tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunularak programa başlandı.

Günün anlam ve önemini içeren yazılar ve gelen mesajlar okundu. Mesajlar okunurken bölgeye bağlı jandarmaya birlikleri piknik alanına gelerek keyfi bir şekilde kitle üzerinde terör estirdi.

Piknik alanında bulunan pankartları indirerek başlattığı terör fırtınası daha da ileri taşıyan jandarmaya, geziye katılan tüm in-

Baharla kucaklaşma gezisi

sanları kimlik kontrolünden geçirdi. Yapılan kontrol sonucu kimlikleri panlarında bulunmayanlar ile askerlik sorunu bulunan 20'ye yakın insanı gözaltına almaya çalıştı. Jandarmanın bu tutumu karşısında çember içerisine korumaya aldıkları insanları veremeyeceklerini belirten kitle yaklaşık 2 saat süren kararlı bekleyişin ardından kolluk güçlerine geri adım attı. Askerler geldikleri gibi piknik alanından uzaklaştırıldı. Jandarmanın alanı terketmesi üzerine programa kalman yerden devam edildi.

Özgecan'ın küçük yaşına rağmen büyük ve kavgaya sevdalı yüreğiyle, öncülere atfen yazılmış şiirleri okuduğu, **Grup Munzur'un** ise asi, direngen, baş eğmez Munzur'ların doruklarında ardıllarına direnişlerle dolu destanlar bırakan partizanların amaçlarını dillendiren türkülerini kitle üzerinde olumlu etki bıraktı.

İsyan türkülerini hep birlikte haykıran kitle, devrimci sorumluluk gereği piknik alanını temizledikten sonra alandan ayrıldı. ●

Swisscard direnişçilerine günlük gözaltı

Halkın Günlüğü/Kartal: Sendikalar faaliyet sürdürdükleri gerekçesiyle işten atılan Swisscard işçileri, 17 Aralık 1998 günü fabrika önünde başlattıkları direniş bütün engellemelere, baskılara ve sindirme saldırılarına rağmen sürdürüyor. Polis, son zamanlarda direnişçilere göz açtırmamak için günlük operasyonlarla işçileri yıldırıma çalışıyor. Hiçbir baskıya boyun eğmeyen kararlı Swisscard direnişçileri sabahın erken saatlerinde (7:30) fabrika önüne geldiklerinde, 6-7 otobüsle kendilerini bekleyen kolluk kuvvetleri tarafından gözaltına alındılar. Sırf fabrika önünde direniş yapmamları için gün boyunca Soğanlık Polis Karakolu'nda tutulan işçiler saat 16:00 civarlarında Kartal Adliyesi'ne çıkarılarak serbest bırakıldılar.

"Hiç bir baskı aracı bizleri bu hakkımızdan alıkoymaz, bu bizim meşru hakkımızdır" diyen işçiler ise kararlı bir şekilde eylemlerine devam edeceklerini belirttiler. ●

Halkın Günlüğü/İstanbul: İstanbul'da bulunan Atılım Gazetesi Merkez bürosuna 1997 yılında yapılan polis baskını sonrası gözaltına alınıp yoğun işkencelerden geçirilen 15 kişinin işkenceciler hakkında açtıkları dava, 29 Nisan Perşembe günü İstanbul Adliyesi 7. Ağır Ceza Mahkemesi'nde gerçekleşti.

5 Mart 1999 tarihinde gözaltına alınıp İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülen ve 7 Mart'ta işkenceyle katledilen Linter-İş Sendikası Eğitim Uzmanı **Süleyman Yeter**'in de aralarında bulunduğu 15 kişinin 2 yıl önce açtıkları işkence davası oyları geçti.

HADEP, EMEP, SİP, Linter-İş Sendikası, DKO temsilcileri, Uluslararası Af Örgütü, devrimci, sosyalist ve yurtsever insanların katıldığı duruşma engellenirken, polis davacıları salırdı.

Duruşma öncesi mahkeme başkanının kararı olduğu gerekçesiyle adliye koridorunu boşaltmak isteyen polisler zor kullanınca, izleyiciler de sloganlarla saldırıya protesto etti. Aralarında gazete muhabirleri-

İşkence davasına saldırı

nin de bulunduğu çok sayıda kişiyi tartaklayan polisler, 2'si müdahil 5 kişiyi döverek gözaltına alarak Adliye Karakolu'na götürdüler.

Haklarında 5 yıla kadar hapis istemiyle dava açılan Baskomiser **Bayram Kartal**, Komiser **Yusuf Öz** ve **Sedat Semih Ay**,

polislerden **Zulfikar Özdemir**, **Erdoğan Oğuz**, **Şaban Toz**, **Bülent Duramanoğlu** ve **Necip Tükenmez** duruşmaya katılmazken, bazı polislerin salona silahlı girmeleri üzerine tartışma yaşandı. Tartışmalar üzerine mahkeme başkanı, silahlı polisleri ve müdahil yakınlarını duruşma salonundan çıkardı. Uluslararası Af Örgütü

Temsilcisi **Lesly Burley** de dışarı çıkartılınca, yapılan itirazlar sonucu salona geri alındı.

Bir grup avukatın girdiği duruşmaya, müdahillerden Atılım Gazetesi çalışanı **Bayram Namaz** ile **Birsen Kaya**'nın savcının emri sonucu serbest bırakılarak salona gelmeleri üzerine başladı. Gebze Cezaevi'nde tutuklu bulunan ve duruşmaya katılan mağdur **Gönül Karagöz**, işkenceci polislerden birini teşhis etti. Teşhis edilen polisin Siyasi Şube'de görevli **Halil Kaplan** olduğu öğrenildi. Karagöz, Süleyman Yeter'in işkence nedeniyle ellerinin kısmen felç geçirdiğine tanık olduğunu ifade etti.

Mahkeme heyetine ifade veren işkence mağdurlarından **Bayram Namaz**, **Sultan Seçik Arıkan**, **Birsen Kaya** ile **Mukaddes Çelik**'in "tehdit aldıkları ve can güvenliklerinin olmadığı" yönündeki ifadeleri görmezden gelinip tutanağı geçirilmeyen, müdahil avukatların sanıkların tutuklanmaları yönündeki talepleri ise reddedildi. Mahkeme heyeti sanık polislerin hazır bulundurulması amacıyla duruşmayı 17 Haziran 1999 tarihine erteledi.

Filipin Komünist Partisi ile Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in İkili İlişkilerinin Kuruluş Bildirgesi

Filipin Komünist Partisi Merkez Komitesi delegeleriyle, Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) delegeleri, partilerinin yoldaşlık ilişkilerini resmi olarak kurmak amacıyla ilk ikili görüşmelerini gerçekleştirdiler.

İki delegasyon da karşılıklı olarak partilerinin sıcak devrimci selamlarını iletikten sonra, evrensel olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kendi ülkelerinin somut koşullarına göre değerlendirerek partilerinin pratiğinde yaşatma ve uygulamalarından dolayı sevinç ve memnuniyetlerini dile getirdiler.

Partilerin tarihi ve şu an ki durumları,

ülkelerindeki durum, genelde dünyanın durumu ve bunun yanısıra karşılıklı destek ve ortak çalışma konuları hakkında fikir alışverişinde bulundular.

Her iki delegasyon da ikili toplantının bilgilendirici ve aydınlatıcı olduğunu belirttiler ve karşılıklı diyalog kurma açısından başarılı geçtiğinden dolayı memnuniyetlerini ifade ettiler.

Karşılıklı destek ve ortak çalışma konusunda anlaşılabilir. Ayrıca iletişim ve danışma sistemini kurdular. Görüşmede partilerin kendi bakış açıları doğrultusunda birbirlerinden bağımsız enternasyonal ilişkiler geliştirebi-

lecekleri yönünde fikir birliğine vardılar.

Filipin Komünist Partisi ve Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist), yoldaşça ilişkilerin Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde ve Enternasyonal Proletarya ilkeleri doğrultusunda filizleneceği noktasında ortak görüş belirttiler.

Filipin Komünist Partisi

Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)

Mart 1999

Toprağa düşen her can bin tohum açacak

Haber Merkezi: Devrim bedelleri ödenerek kazanılacaktır" şiarı doğrultusunda TKP/ML-TİKKO sallarında savaşan 4 yıl git devrimci iki ayı çatışmada şehit düşerek Karadeniz dağlarından güneşin kızı zülüflüne uğurlandılar.

Karadeniz dağlarında savaşan TKP/ML-TİKKO gerillaları ile beyaz ordu güçleri arasında 14 Nisan Çarşamba günü Tokat'ın kırsal kesiminde bir çatışma yaşandı. Düşman güçlerinin çok yoğun saldırısına saatler süren karşı saldırı ile cevap veren gerillalardan **Seyit Külekçi** ve **Doğan Altın** şehit düşerken, düşmana da çok sayıda ölü ve yaralı verdirdikleri öğrenildi. 22 Nisan'da ise Tokat'ın Şehitler Köyü kırsalında devlet güçleri ile karşılaşan TKP/ML-TİKKO gerillaları amansız bir çatışmaya başladılar. İnandıkları dünya görüşü doğrultusunda savaşarak yüzlerce düşman gücüne devrimci direniş gösteren gerillalardan **Erol Özel** ve **Özgür Güler** şehit düşerek Karadeniz'i kızdı boyadılar.

Şehit düşen gerillalardan **Özgür Güler**'in cenazesi memleketi olan Dersim'in Hozat ilçesine getirilerek bir devrimciye yakışır törenle Munzur'un bağrına gömüldü.

Seyit Külekçi'nin cenazesi kolluk güçleri tarafından kaçırılmak istense de ailesinin ve yoldaşlarının kararlı direnişi sonucu Umraniye Kocatepe Mezarlığı'na gömüldü. **Erol Özel**'in cenazesi ise yine kolluk güçlerinin kaçırma girişimine ailesinin kararlı karşı koyuşu üzerine Gülsuyu Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Yeni ölümlerin yaşanmasına izin verme

Haber Merkezi: İstanbul Ümraniye E Tipi Cezaevi'nde TİKB davası tutsağı **Uğur Hülago Gündoğan**'ın "gribal enfeksiyona bağlı solenun pütmezliği" sonucu şehit düşmesi üzerine, D-3 ve D-4 koğuşlarında bulunan 30 dolayında insanında aynı hastalığa yakalandığı öğrenildi.

22 Nisan Perşembe günü, Ümraniye Cezaevi'nde gelişen olumsuzluklardan dolayı İstanbul Barosa avukatlarından **Mihriban Kırdök**, **M. Ali Kırdök**, **Muharrem Çöpür**, **Zeynel Palat**, **İbrahim Ergün**, **Güzel Yazar**, **Sevim Akad**, **Ali Durmuş**, **Gülizar Tuncer**, **Doğan Erbaş**, **Filiz Köstak**, **Gül Altay** ve **Hakan Erişkan**, cezaevlerindeki sağlık koşullarına dikkat çektiler. İstanbul Tabipler Odası'na başvurarak, cezaevinde gerekli olan önlemlerin alınmasını istediler.

Gündoğan'da görülen halsizlik, kusma, yüksek ateş, baş dönmesi ve kurgunluk gibi belirtilerin diğer tutuklularda da ortaya çıktığını ifade eden avukatlar, biran önce tedbir alınmasını gerektirdiğini söylediler.

İHD'DEN TELGRAF EYLEMİ

İHD İstanbul Şubesi tarafından 23 Nisan Cuma günü, "Salgın hastalığın" araştırılması için Adalet Bakanlığı'na telgraf çekildi. İstanbul İHD Başkanı **Av. Eren Keskin** yaptığı açıklamada, yeni ölümlerin yaşanmaması amacıyla İHD'den temsilcilerinde katılmıyla Türk Tabipler Birliği'nden bir hekim heyetinin acil olarak bir sağlık taraması yapması gerektiğini söyledi. İstanbul Tabipler Odası'nın ise cezaevindeki koşulları incelemek amacıyla Ümraniye Cezaevi Savcılığı ve Başhekimliği nezdinde girişimlere başla-

dığı bildirildi.

TUTUKLU YAKINLARINA GÖZALTI

23 Nisan Cuma günü, Uğur Hülago Gündoğan'ın sağlık sorunları nedeniyle hayatını kaybetmesini protesto etmek için Ümraniye Cezaevi önünde bir araya gelen tanıklı yakınlara yapmak istediği basın açıklamasına polis müdahale ederek 61 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan tutuklu yakınları **Dudullu Karakolu**'na götürüldü. 24 Nisan Cumartesi günü, Üsküdar Adliyesi'ne gönderilen 61 kişi, savcılıktaki sorgularından sonra "2911 sayılı yasaya muhalefet ettikleri" gerekçesiyle tutuklanma talebiyle nöbetçi mahkemeye sevk edildi. Nöbetçi mahkemeye sevk edilen 61 kişi daha sonra serbest bırakıldı.

1 Mayıs, komünizm hedefine dikili olsun gözler!

Bu sene, enternasyonal proletarya bu asrın son 1 Mayıs'ını kutluyor. Geçen asrın sonunda olduğu gibi, sınıfımız dünyanın hiçbir yerinde iktidarda değildir. Ancak sınıfımız, dünyanın geniş arazileri üstünde başarılı proleter devrimler yürütme ve sosyalizm inşa etme tecrübesini kazanmıştır. Geride bırakmakta olduğumuz asrda, sınıfımız tüm insanlık tarihindeki en ciddi muharebeleri, tarihin akışını tamamen değiştiren muharebeleri verdi. Sınıfımız, sosyalist ülkeler kurmak ve dünyayı yeni komünizm çağına iletmeğe üzere, dünyayı sarsan üç devrim gerçekleştirdi: 1917'de Rusya'da Ekim Devrimi, 1949'da Çin'de Ekim Devrimi ve Çin'de 1966'da başlayan Büyük Proleter Kültür Devrimi. İşte bu destan yaratan muharebeler esnasında ve bu muhteşem proleter devrimlerin ortasında, devrimci Marksizm bilimi zenginleştirildi ve Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) haline geldi.

Bugün, proletaryanın iktidarda olduğu her iki büyük sosyalist kalemi de kaybetmiş bulunuyoruz. Dünya emperyalizmi ve bu sosyalist devletleri kendi içindeki yeni kapitalist sınıflar, önce 1956'da Rusya'da, ardından 1976'da Mao Zedung'un ölümüyle birlikte, proletarya iktidarını alaşağı etmek için canlarını dişlerine takıp savaştilar. Bu yenilgiler, devrimde ve sosyalist inşada bizim zaferlerimiz, içinde bulunduğumuz çağın emperyalizm ve proleter devrimler birbirine zıt iki kutbunun yoğunlaşmasıdır. 21. yüzyılın eşliğinde, kapitalist/emperyalist düzen, huzursuz ve insafsızca kar peşinde koşmaya devam ediyor, dünya halklarının çoğunluğunu şiddetli sömürüye maruz bırakıyor, emeklerini sömürüyor, canlarını tenlerinden ayırıyor, çıkarılık zihniyetini işliyor ve kendi kar makinasını korumak için imha, kitle katliamı ve halkları köleleştirme politikası uyguluyor. Sınıfımız ise dünya çapında burjuva iktidarını son vermek ve dünyanın mümkün olduğu kadar en geniş alanlarında proleter-

ya iktidarını yeniden tesis etmek ve sosyalist devletleri us alanları olarak kurup, en nihai hedef olan sınıfsız tüm bir dünya için-komünizm için-mücadele ediyor.

Emperyalizm, proletarya devriminin maddi temelini ortadan kaldırmamıştır, kaldırılmaz. ABD emperyalizminin başarılarıyla övündüğü bugün bile, dünyanın birçok yerinde geniş halk kesimleri için şartlar keskin bir şekilde kötüleşmektedir. En ileri emperyalist ülkelerde bile, işsizlik, evsizlik ve devlet şiddeti artmaktadır. Yeni kriz dalgaları emperyalist düzeni kaçınılmaz olarak kol gezilince, bugünkü durum kitleler için ancak daha da kötüleşecektir. Doğu Asya krizi, dünyayı bekleyen ne olduğu konusunun bir ön emaresidir.

Ancak kitleler emperyalizmin bu şiddetli sömürü ve baskısına karşı direniyorlar. Üçüncü dünya ülkelerinde emperyalizmin gerici uşak devletleri, polis devletlerini takviye etmekle uğraşıyorlar, ancak yine de halkın yeni mücadele ve direniş dalgalarıyla karşılaşılıyorlar ki, bunlar şimdiye kadar Endonezya ve Zaire'de uzun zamandır mevcut olan gerici rejimlerin yıkılmasına yol açmış bulunuyor.

Emperyalist uluslararası "polis" cihazlarını geliştirip, Kürt önder Abdullah Öcalan'ı zorla kaçırmalarında gördüğümüz gibi, devrimcileri takip edip kabadayılık taşıyorlar. Ancak bu baskı sadece kin ve isyan ateşini körükliyor ve tüm dünyada yeni bir devrimci nesli yaratıyor.

Aynı zamanda, sık sık ve pek çok ülkede mücadele eden kitleler, önderliksiz, körü körüne ve özgürleştirici MLM ideolojisinden mahrum olarak mücadele veriyorlar. Bu ise sadece burjuva ve reformist güçlerin bu mücadeleleri yolundan sapıtımlarını, onların umutlarına ihanet etmelerini ve nihayetinde kitlelerin fedakarlıklarını, nihayet, gerici düzen iktidarında bir pay sahibi olmak için satmalarını kolaylaştırıyor. Asla buna muka-

bil Peru ve Nepal'deki Halk Savaşları ve daha genel olarak, Marksist-Leninist-Maoist partiler önderliğinde silahlı mücadelenin ilerlemesi mevcuttur ki bu, proletarya için devlet iktidarını ele geçirme hedefimize doğru gerçek ilerlemeyi teşkil eder. Ancak bu ilerlemeler, ne kadar canlı olurlarsa olsunlar, yine de enternasyonal proletaryanın "dünyayı kazanma" amacı açısından yeterli değildir. Dünyanın çoğu ülkesinde, hatta halkların isyanını gerçek devrim yoluna sevk ederek ve yeni sosyalist devletlerin tesisine önderlik edecek öncü proletarya partisi mevcut değildir. Bu önemli eksiklik, bir zamanların sosyalist devletlerinde kapitalizmin restore edilmesiyle ve dünyanın birçok yerinde komünist partilerin revizyonizm ve reformizm batağına batmalarıyla ilişkisi vardır. Bu akını geri çevirmek için, bundan 15 yıl önce, dünyanın Maoist güçleri embriyonik merkezleri olarak Devrimci Enternasyonalist Hareketi (DEH) oluşturdular. DEH'in oluşturulması, 1976'da Mao'nun ölümü ve Çin'de kapitalizmin restorasyonu ardından uluslararası komünist hareketi girdabı içine alan revizyonizm ve oportünizm akıntısına karşı koymanın ürünüydü. Birçok komünist partisi Çinli revizyonistleri izleyerek sonunda proletaryaya ihanet etti, birçoğu ise devrimle reformizm arasında kafa karışıklığı ve orta yolculuğa düştüler. Ancak akıntıya karşı yüzen ve yeni bir Komünist Enternasyonal karima yolunda bir adım olarak DEH'i oluşturan parti ve örgütler, bu krizin üstesinden gelmek ve uluslararası komünist hareketi MLM temeline yeniden inşa etmek için canla başla mücadele ettiler. Bu süreç, gelecekteki dünya devrimi dalgalarını örgütleme ve bunlara önderlik etmede MLM güçleri hazırladı ve pekiştirdi. Marksizm-Leninizm-Maoizm'i yerikürenin her köşesine yayması ve mevcut olmayan yerlerde yeni MLM örgütler ve partilerin oluşturulmasına yardımcı olması için DEH daha da güçlendirilmelidir. Gelecekteki devrim dalgalarının komünizm yolunda gerçek ilerlemelere yol aç-

ması için böylece öncülerin inşa edilmesi ve güçlendirilmesi canlı bir gerektir.

Bu yıl, Çin'de Mao Zedung önderliğinde 1949 yılında gerçekleştirilen ve insanlığın dörtte birini yarı-feodalizm ve emperyalizmin pençelerinden kurtararak dünyayı sarsan devrimin 50. yıldönümüdür. Proletarya devriminin mirası, kapitalist/emperyalist güçlerin ve bunların üçüncü dünyadaki gerici uşaklarının kabusudur. Ancak proleterler ve ezilenler için güç ve ilham kaynağıdır. DEH, tüm dünyanın proleterlerini ve ezilenlerini, özellikle tüm MLM parti ve örgütleri, 20. asrın sona erişine damgalarını vurmak için, Çin devriminin 50. yıldönümünü geniş yankılarla kutlamaya ve dünya çapında proleterlerin (Komünist Manifesto'nun sözleriyle) "tüm mevcut sosyal şartları şiddet yoluyla alaşağı etmek" zorunda oldukları şeklindeki "eski" düşüncüyü gururla, bir kez daha teyid etmeye çağırıyor. İktidar elinde olunca, proletarya, işçilerin işgücünü sömürmek için hiçbir şahsi mülkiyetin kullanılmadığı, iş bölümünün bazıları için istiyaz, diğerleri için ızdırap anlamına gelmediği, ırk veya cinsiyetin toplumsal üstünlüğe neden sayılmadığı ve nihayet herkes için varlık ve refah yarımak üzere insanlığın gönüllü birliğe girişebileceği yeni bir dünya inşa etme yoluna koyulabilecektir.

Çin'de Devrimin Zaferinin 50. Yıldönümünü Kutla!

Kahrolsun Emperyalizm Ve Gericilik! Mevcut Olmadıkları Yerlerde MLM Partileri Oluştur!

Yeni, Komünist Bir Dünyaya Doğru, Proletarya Ve Halk İçin İktidar Savaşı Ver!

Yaşasın Peru, Nepal ve Tüm Dünyadaki Halk Savaşı!

1 Mayıs 1999

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Komitesi

8 MAYIS CUMARTESİ FİLM GÖSTERİMİ DEMİRYOLU Yönetmen: Yavuz Özkan Saat: 16.00
9 MAYIS PAZAR TÜRK SINEMASINDA SANSÜR VE YASAKLAR FİLM GÖSTERİMİ 4. BÖLÜM SÖYLEŞİ SUNAN: NAZIF USLU KATILIMCI: AHMET SONER(YÖNETMEN) Saat: 15.00
12 MAYIS ÇARŞAMBA FİLM GÖSTERİMİ DEMİRYOLU Yönetmen: Yavuz Özkan Saat: 19.00

YÇKM aylık etkinlik programı	
15 MAYIS CUMARTESİ FİLM GÖSTERİMİ ROBIN HOOD Oynayan: Cevin Costner Saat: 16.00	FİLM GÖSTERİMİ SALVADOR Yönetmen: Oliver Stone Saat: 16.00
16 MAYIS PAZAR KONSER Efkan Şeyen Saat: 16.00	23 MAYIS PAZAR ANIYORUZ Sava daıdır bugün Söylediğimiz her söz Tıpkı dün gibi PROGRAM: Mehmet Durna, Agire Jiyan, Grup Muzur, Babil Halk Sahnesi, Dia Gösterimi ve Aileler Saat: 15.00
19 MAYIS ÇARŞAMBA FİLM GÖSTERİMİ KÜÇÜK KİYAMET Yönetmen: Costa Cavrus Saat: 19.00	26 MAYIS ÇARŞAMBA FİLM GÖSTERİMİ DEMİRYOLU
22 MAYIS CUMARTESİ	

Yönetmen: Yavuz Özkan Saat: 19.00
29 MAYIS CUMARTESİ SAHNEMİZ MKM'NİN (Mezopotamya Kültür Merkezi) Konser: Koma Gülen Xerzan Saat: 17.00
30 MAYIS PAZAR Onlar rüzgara söz bırakanların mirasıdır Ellerini toprağa basarak nice yüğitler doğuran analarımızla birlikteyiz
PROGRAM Maskara Tiyatrosu Mustafa ve Sakine Tatlıtürk Beyhan Aksoy Saat: 15.00

Seçimler... Eylemler.. Ve bir kez daha Kaypakkaya

"Salt askerî görüş açısı, savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüşüdür. Biz, devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz (...) Bu baylar, silahlı mücadeleyi siyasi mücadeleye karşı gördükleri için, siyasi mücadeleyi sadece yaymevi faaliyeti olarak gördükleri için, bizi siyasi faaliyeti reddetmekle, kitle çalışmasını reddetmekle, propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddetmekle suçluyorlar (...) Biz, silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silahlı mücadelenin esas, diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz (...) Biz, silahlı mücadeleyi, genel olarak politik mücadelenin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz. Revizyonist klik ise silahlı mücadele ile siyasi mücadeleyi, propaganda ve ajitasyonu karşı karşıya koyuyor. Böylece, siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini reddediyor. Silahlı propaganda ve ajitasyonu reddediyor."

Ibrahim Kaypakkaya

Her toplumsal sınıf, toplumsal ve siyasal gelişmelere kendi sınıf gerçekliğinden bakar, olayları ve olguları kendi sınıf gerçekliğine göre değerlendirerek tutum alır. Bu, tüm devrimci sınıflar açısından da böyledir; kendilerini proletaryanın temsilcileri olarak addetmeleri bu gerçeği değiştirmez. Zira proletaryanın temsilciliği soyut değil, somuttur. İktidara yönelik ve politik gelişmelere tavır alış kimin, hangi sınıfın; proletaryanın mı, küçük-burjuvazinin mi yoksa orta burjuvazinin mi temsilcisi olduğunun pratik ölçütüdür. Ki bugün sınıfların mevzilenişini doğru tahlil etmeyen, iktidara yönelişin Halk Savaşı'ndan geçtiğini görle)meyen, stratejik ve taktik konumlanışını bu eksene göre belirlemeyen tüm yapıların proletaryanın temsilcisi olduğu ve onun çıkarlarını savunduğu iddiası boş ve aldatıcıdır.

İşte bu yüzden Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisini eylem klavuzu olarak kavrayan ve Kaypakkaya'nın görüşlerini ülkemiz devrimi için vazgeçilmez temel olarak gören bizler, toplu ayaklanmacı modelin sistematığına göre değil, Halk Savaşı'nın sistematığına göre düşünmek; onun diyalektiğiyle yürümek zorundayız. Zira bir somutta Marksizmi ifade eden bir model, başka bir somutta revizyonizme tekabül edebilir. Dolayısıyla bizler, taktik politikalarımızda da bu sistematığına göre davranır; taktik sapmalara ve taktik revizyona izin vermiyoruz. "Güncel" ve "somut" siyaset adına ideolojinin abc'sini unutanlar ya da unutmayı tercih edenler olsa olsa küçük-burjuva oportünistleri olurlar.

Ülkemizin iktisadi yapısının dengesiz

gelişiminin zorunlu bir sonucu olarak kavradığımız ve iktidarı ele geçirmesinde vazgeçilmez genel siyasi çizgi olarak kabul ettiğimiz Halk Savaşı'nın temel diyalektiği iktidarı parça parça ele geçirmesidir. Bu nasıl olur? Bu, gerici bölgelerdeki yönetimler sabote edilerek iktidar boşlukları yaratmak -ki bu boşlukların oluştuğu bölgeler ara bölgelerdir ve bu boşluklar üzerine devrimci iktidarlar inşa etmekle olur. Bu inşa bir süreç olayıdır ve sadece ordu ve polise karşı savaşmakla olmaz - çünkü bu silahlı ekonomizm olur- yıkılan gerici yönetim organlarının üzerine yeni devrimci yönetim organları inşa edilerek olur. Dolayısıyla tüm stratejik ve taktik yönelimlerimizde şu noktadan hareket ederiz: Gerici bölgelerde boşluklar yaratmak ve bu boşlukları bir bütün devrimciileştirmek. Buna hizmet etmeyen her politika Halk Savaşı ekseninden ve dolayısıyla iktidar perspektifinden uzaklaşmıştır.

Bu yüzden "Seçimleri aktif boykot için ısrar et; ajitasyon ve propagandayı derinleştir ve Halk Savaşı'na hizmet için fikirleri eylemlerle zihinlere oturt. Revizyonizme, reformizme ve sağ-oportünizme karşı mücadeleyi yükselt" şiarıyla geride bıraktığımız seçim sürecinde temel yaklaşımımızı şöyle özetlemiştik: *"Bizler, tarihin çöplüğüne atılması gereken bu sistemi yıkmak ve tüm kademelerde yönetimin devrimci komiteler tarafından yürütüldüğü bir sistemi başlatmak istiyoruz. Ki bugün her kademede seçimleri boykot etmenin bunun bir parçası olduğunu düşünmüyoruz"*

Ayrıca "etkiniz, gücünüz ne kadar da..." diyen ve özünde söz sahiplerinin kendilerine olan güvensizliğini vurgulayan bu küçük-burjuva demagogik yaklaşımı da cevaplamak manasında şu gerçeğe ve hedefimize vurgu yapmıştık: *"Fakat biz komünistler, iktidarı parça parça kuşatılacağı ve devrimci savaşın bastırılma harmanına gelişeceği gerçekliğini unutmaksızın, bulduğumuz her alandan ve ulaşabildiğimiz her noktadan faşist diktatörlüğün ve onların yedeğine girenlerin yarattığı tüm sis perdelerini dağıtacağız."*

Bizler, söylediklerimize uygun davrandık. Başta MHP olmak üzere çeşitli faşist ve karşı-devrimci partiler ile "bağımsız" adayların seçim bürolarını en "demokratik" haklarımızı kullanarak aktif boykot ettik. Hakim sınıflardan icazetli bir şekilde kitlelere gidenler kadar, kendi olanaklarımızla kitlelere gittik.

ÖDP, EMEP, SİP ve İP'liği pazara çıkmış İşçi Partisi'ni bir kenara bırakırsak, seçime referandum misyonu yükleyen HADEP, Kürtlerin yenildiğini mi açıklayacak yoksa özeleştirel mi yapacak? Yoksa Diyarbakır Belediye Başkanı'nın açıklamaları gibi açıklamalara devam mı edecek?

Gelişen reformizmi unutan ya da sağ-oportünizmden reformizme evrimleşen yanlarını görmezden gelen Atılım çevresi, şovenizme karşı çıkma adı altında endekslediği politikaların sonuçlarını da sahiplenecek mi? Reformizme taşıdığı kanın hesabını verecek mi? HADEP Belediye Başkanı'nın yaptığı açıklamalarda kendisinin de emeği olduğunu kabul edecek mi?

"Seçimlere Hayır, Halk Savaşı'na Evet" şeklindeki Maoist söylemi şiar edinirken, "yerel yönetimlerden faydalanma" taktiğiyle aktif boykotu içiştir etmenin açıklaması nasıl yapılacaktır? Peru Komünist Partisi'nin doğru şiarlarının, düz sağ oportünist olan politikalar için cila olarak kullanılması nasıl izah edilecek?

Seçimlerden 1 Mayıs'a;

1 Mayıs'tan 18 Mayıs'a;

"Biz, devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz" ve bu yüzden fikirleri eylemlerle zihinlere oturtmakta ısrar ediyoruz. Fikirleri eylemlerle zihinlere oturtmak, silahlı ajitasyon ve propaganda ile aktif kitle direnişleri vasıtasıyla kitlelere ulaşmaktır. Kitlelerin kafalarını ve kalplerini kazanmaktır; devrimci savaş içerisinde örgütleyip, iktidarı için savaşmaktır. Varsın birileri fokocu ya da terörist desin. Hiç önemli değil. Bizler ne olduğumuzu biliyoruz ve kitlelerde bilecektir. Kitlelerin sınıf güdüsü güçlüdür; onlar, bir komünist, bir fokocudan ya da kıtasıyeden ayırdedecek güce sahiptir. Yeter ki kitlelere güvenelim ve onları anlamaya çalışalım.

Reformist EMEP'in öncellerinin, bir dönem her ne hikmetse ellerine aldıkları - ama önemini hiçbir zaman kavrayamadıkları - silahlar ile Dersim'de dolaştıkları günler, kitlelerin sınıf güdüsünü ve bu güdüden kaynaklı analiz gücünü oldukça iyi göstermektedir. Ovacık köylülerinden birinin söylediği şu sözler ibret vericidir: *"Siz de savaşıyor musunuz yani; gündüz gidip gölgede yatıyorsunuz, akşam gelip çökelek yiyorsunuz."* Keza, Dersim'li bir kadının 1991 baharında Komün'cüler için söylediği şu söz de ibret vericidir: *"Ben savaşmaya ekmek vermem."*

Bizler, kitlelere güveniyoruz, kitleler ise silaha ve savaşa. Kitlelerin bilincinde savaşmaya ekmek yoktur. Bu yüzden savaşan örgütlerle birlikte devrimci savaşta ısrar ediyoruz. Siyasi mücadelemizi silahla yürütüyoruz. Ajitasyon ve propagandanın esasına silahlı olanı koyuyor, diğer biçimlerle bunu tamamlıyoruz. Bunun için 2 Nisan'da Tokat-Erbaa'nın Sokutaşlı Köyünde; 11 Nisan günü aynı ilçenin Kozlu mevkiinde PKK ile birlikte gerilla saldırısı yapıyoruz. Bunun için 17 Mart ve 16 Nisan günlerinde olduğu gibi seçim bürolarına aktif

saldırıları düzenliyoruz. Bunun için Özdemir Sabancı'ya ve Çankırı valisine yönelik eylemleri selamlıyoruz. Bunun için şehit düşen her gerilla ile vuruluyor, silahını devralan her gerilla ile doğruluyoruz. Bunun için kurşunlara göğüs gerip 1 Mayıs'ları kutluyoruz. Bunun için 18 Mayıs'ları unutmuyor ve unuturmuyoruz. Bunun için Kaypakkaya'nın fikirlerinde ısrar ediyoruz. Çünkü O, bizlere, adı ne olursa olsun kitlelerin başına geçip silahlı mücadeleyi örgütlemeyen bir hareketin komünist olamayacağını öğretti; revizyonizme ve pasifizme gönderme yaparak şöyle der: *"Doğru bir politika izlemek şartıyla, örgütlenmemiz henüz çok sınırlıyken de silahlı mücadeleye girişebilir, hem güçlerimizi, hem de örgütümüzü silahlı mücadele içinde genişletebilir, sağlamlaştırabilir, yayabiliriz. Sağlam bir örgütlenme böyle gerçekleşir. Barış içinde örgütlenme kof bir örgütlenmedir, böyle bir örgüt bütün ülkeyi de kucaklarsa, halkın mücadelesine önderlik edemez, silahlı mücadeleyi yönetemez, beyaz terörün şiddetlendiği dönemde kağıttan bir şato gibi dağılır."* (Seçme Yazılar; syf:345)

Ve Bazı İhtiralar Üzerine başlıklı bölümde ise şu eklemeleri yaparak revizyonizmi yeniden cevaplar ve kitlelere dikkati çeker: *"Kendi geriliğinizi, kafa sıkışıklığınızı, budalağınızı, uyumsuzluğunuzu kitlelere maletmeye kalkışmayın bari. Kitleler, sizin gibi yüreksiz burjuvalardan bin bere daha ileridir. Ülkemizde, sizin iddianızın aksine, işçilerin ve köylülerin önemli bir kısmı kurtuluşlarının silahlı mücadeleyle olacağını biliyor. Bunu kendi sınıf mücadelelerinden edindikleri tecrübelerle biliyorlar. Ama kitleler kendilerine önderlik edecek, güven verecek, kararlı, enerjik, akıllı bir komünist önderliğe muhtaçtır. Ve böyle bir komünist önderlik, bugün ülkemizde silahlı mücadelenin alederi içinde doğup gelişebilir. Mesele budur. Kurtuluşun silahlı mücadele ile olacağını bilmek, Marksizm-Leninizm'i bilmek anlamına da gelmez. Hasmunun üzerine sopayla veya silahlı geldiğini gören bir sıradan insan da elinde ve üstünde ne varsa, sağda solda eli ne ne geçirirse hasmunun beynine indirmeyi düşünür herhalde. Halkımız ise yıllardır hasmunu dişiği, süngüsü, zindan tehdidi altında. Ona onun diğinden konuşmayı niçin düşünmüyor?"* (Seçme Yazılar; syf: 439)

Kitlelerin bu devrimci ve derinlikli yönlerinden dolayı, seçimlerden 1 Mayıs'a; 1 Mayıs'tan 18 Mayıs'a doğru akan bu devrimci süreçte **"Kitlelerle birlikte yaşayarak; kitlelerle birlikte çalışarak ve kitlelerle birlikte savaşarak kitleleri politize etmek ve onların potansiyel öfkelerini aktif enerjiye çevirerek örgütlemek"** prensibinden hareket etmeyi savsaklamadan "Direniş-Savaş-Yen" formülasyonunu uygulamalıyız ●

Patron-ağa devletinin hiçbir saldırısı halklarımızın görkemli devrim yürüyüşünü engelleyemeyecek!

Oldukça hayati bir dönemden geçiyoruz. Süreç hem devrim cephesi, hem de karşı-devrim cephesi için tarihsel fırsatlar sunuyor. Bu fırsatları iyi değerlendiren, çok yönlü kazanımlar elde edecektir. Değerlendirmeyen ise kaybedecek ve bunyesinde derin tahribatlarla yüz-yüze kalacaktır. Bu, gerek devrim ve gerekse karşı-devrim açısından geçerlidir. Süreç bu denli keskin ve berraktır. Yaşananlara baktığımızda ve süregiden gelişmeleri gözönüne aldığımızda bunun böyle olduğu/olacağı somuttur.

Gelişmelerin, bahsettiğimiz bu somutluga doğru evrileceğini hayli zaman önceden görmüş ve devamla buna vurgu yapmıştık. Bundandır ki; bugün cereyan eden gelişmeler bizi Maoistler için beklenmeyen bir durum değildir. Yarımlılabilecekler de şaşımca olmayacaktır, zira bugünden olabileceklere işaret etmekteyiz. Pek tabiki buna uygun adımları atmakta, gerekli düzenlemeleri tekrardan gözden geçirmekte ve sürece mümkün olduğunca her bakımdan hazırlanmaktayız.

KARŞI-DEVİRİMİN SALDIRI DALGASI YÜKSELMEKTEDİR

Bugün en sıradan bir talep için kıpırdanan her kesime, patron-ağa devleti sadece kaba anlamda azgınca saldırmakla kalmıyor. Önünü düzlemek için, merkezi yönlendirmeli, eş zamanlı ve çok yönlü bir karşı-devrim dalgası geliştirmektedir. Bir yandan kaba fiziki saldırılarda bulunurken, yansira bu saldırıyı daha da etkili olup bedeflenen başarıya ulaşabilmesi için ideolojik-psikolojik bombardmanla içiçe sürdürmektedir.

Komünist, devrimci ve yurtseverlere karşı uygulanagelen imha politikası, bilindiği gibi gerilla savaşının sürdüğü bölgelerde bölge halkını da kapsamaktadır. Fakat artık savaş bölgelerindeki halka yönelik olmakla da sınırlı değildir. Bu yönelim, artık adım adım savaş bölgesi dışında yaşayan emekçi halklarımızı da kapsama eğilimi gösteriyor ilerisi için. Militan gösterilerde bulunanlara karşı "vur" emirleri çıkarılıyor, "Adalet" başkanlığının basına yansıyan son genelgesinde; demokratik kitle örgütleri, vakıflar, sosyalist basın, kültür merkezleri vb. gibi bütün kurumlar pratik olarak kapatılma tehditi altındadırlar. Bununla beraber, halkın en demokratik yollardan göstereceği tepkilere (örneğin sıradan bir basın açıklamasına bile), direkt polis tarafından müdahale edilmesi için savcılıklara talimat veriliyor. Ve yine aynı genelgeyle basına karşı bir sansür uygulanarak, "başbakanlık kriz yönetim merkezi" dışında gelişmelerin açıklanmasına, halklarımıza duyurulmasına yasak getir-

liyor. Velhasıl, efendiler birçok buyruk yağdırıp duruyor ve adım adım da uygulamaya sokuyorlar. Anlaşılabileceği gibi, bir nevi "sıkıyönetim" uygulamaları diyebileceğimiz bir süreç başlatmaları sözkonusudur.

Devrimci savaşın amansız sürdüğü gerilla bölgelerinde düşman vahşeti kelimelerle anlatılacak gibi değildir. Gerillaya karşı sürdürülen imha ve toprakları insansızlaştırma hareketinin önümüzdeki dönem daha da boyatlandırılacağı görülmektedir. Kış boyu Dersim'de rutin operasyonların dışında iki büyük operasyon düzenlendi ve her birine onbinlerce asker katıldı. Bu operasyonların birinde, Proletarya Partisi önderliğindeki Halk Ordusuna bağlı bir gerilla birliğiyle beyaz ordu güçleri arasında cereyan eden bir muharebe, ikisi kadın olmak üzere üç yiğit savaşçı halklarımızın kurtuluşu uğruna ölümsüzleşirken, beyaz ordunun ise bir subay, üçü astsubay ve diğerleri asker olmak üzere on dolaylarında ölüsü ve bir kaç tanede yaralı vardı. Yine Karadeniz'de, gelişen düşman saldırılarında Proletarya Partisi ve Halk Ordusunun iki sıra neferi silah elde savaşarak bayraklaştı. Keza Karadeniz ve T. Kürdistanı'nda dost devrimci gerilla güçleriyle düşman arasında birçok muharebe cereyan etti. Şehir düşen devrimci savaşçıların yansira, birçok düşman askeri safı da bırakıldı.

Patron-ağa devleti, Türkiye ve T. Kürdistanı dağlarında ve "sınır ötesi" operasyonlarında gerillayı imha, etmek bölge halkını da baskı, katliam, gözaltı, tutuklama ve zorla göçertmelerle topraklarından koparmak için her türlü barbarlığı yapmaktadır. Gerillayı imhaya yönelik şimdiye değin başvurulan yöntemlere bundan sonra kimi noktalarda kimyasal silahların devreye sokulması da ihtimal dahilindedir. Ancak şimdiye kadar başvurulan bütün yöntemler, değil gerillayı yoketmek, gerillanın savaşın içinde pişe pişe gelişip yeni yeni alanlara yayılmasını dahi durduramamıştır. Gerillanın yaratıcılığının, olası başka yöntemleri de etkisizleştireceği açıktır.

Bütün bu gelişmelerin anlattığı nedir?

Çok açık ki; zulümkarlar, bir uçtan diğere bu ülkenin üzerini koyu kara bulutlarla örtme gayretindedir. Halklarımızın menfaatleri lehine olan ne varsa, o kara bulutların içine çekip boğma uğraşındadır. Bunun için tasmalarınca boğanıcasına saldırmaktadırlar.

Radikal devrimci yapılara, özellikle de silahlı mücadeleyi esas alan parti ve örgütlere her bakımdan yoğun bir saldırı ve imha hareketi geliştirirlerken, refor-

mist-revizyonist, Troçkist parti ve örgütleri de kontrollü bir tarzda öne çıkarak, sistem dışına çıkmış ve çıkma eğiliminde olan kitleleri bunlar vasıtasıyla tekrar sisteme yedekleme uğraşını da bir an olsun elden bırakmıyorlar. Bu çok yönlü saldırıyla, sağ oportünizmi daha da sindirip iyice sağa çekme, geriye kalan radikal devrimci parti ve örgütleri imha politikasına tabi tutup ortadan kaldırma ya da en azından marjinalleştirerek kendisi için ciddi bir tehlike olmaktan çıkartıp zulüm ve soygun çarkını daha sorunsuz dönderip ebedi kılmak istemektedir. Sözümlü; bu çok kapsamlı saldırıyla halklarımızın devrim mücadelesini boğma amacını gütmektedir.

YAŞAMIN DAYATTIĞI GERÇEKLIK; YERALTI ÖRGÜTLÜĞÜ VE SİLAHLI MÜCADELE

Yaşananlar bunu her geçen gün daha da zorunlu hale getiriyor. Maoist Partinin öteden beri bu doğrultuda sunduğu perspektif, bugün bizzat sosyal-pratik tarafından döne döne teyit edilmektedir. Kendisini daha bir dayatan bu gerçeklik, bütün çarpıtmacı, inkarcı, bilimün küçük-burjuva anlayışları da yerden yere vurup mahkum etmektedir.

Aslında bütün bu gerçekler şimdi yeni olarak ortaya çıkan şeyler değildir. Öteden beri çeşitli düzeylerde yaşanagelen şeylerdir. Oyleyse bugün olan nedir? Olan şudur: Çok yönlü olarak derinliğine ve genişliğine kıran sınırlı mücadelesi gerçekliği, görmek istemeyenlere bile kendisini dayatmakta ve bütün yanlış yanlış yaklaşımları yere sermektedir.

Şu iyice bilinmeli ki; bu topraklarda eğer silahlı mücadele yürütülüyor olunsaydı, bugün varolan legal olanakların-mevzilerin esamesi dahi okunmazdı. Legal alanda kazanılan bütün mevziler (direkt ya da dolaylı farketmez) devrimci savaşın sayesinde olmuştur. Her mevzide devrimci savaşın belirleyici emegi vardır. Ödenmiş ve hala da ödenmekte olan bedellerdir o mevzileri kazıyıp koruyan. Kim ki bu çıplak gerçeği inkar eder ve yahut görmezden gelir, komünist, devrimci sıfatlar şurda kalsın, o kimse, namuslu, tutarlı bir demokrat dahi olamaz.

Faşizmin devlet biçimi olarak hüküm sürdüğü Türkiye'de, illegal ve silahlı mücadelenin esas olması şarttır. Bu istem ve niyetlerden bağımsız olarak, gerçeğin dayattığı bir zorunluluktur.

Hatırlanacağı üzere daha çok kısa bir zaman önce, hakim sınıflar İstanbul'da "sıkıyönetim" ilan edilip edilmemesini dillendirmişlerdi basında. Aynı günlerde "vur" emirleri çıkarılarak kentlerde birden fazla devrimci-yurtsever katledilmiş,

onlarcası kurşunlarla yaralanmış ve kitle-sel gözaltılar gündemleşmişti. Ve yine o günlerde Nusaybin'de sokaka çıkma yasası ilan edilmişti... İşte kentlerde bütün hazırlıklar olası böyle ve daha boyutlu saldırıları göğüsleyip alt edecek nitelikte olmak zorundadır. Ki bu da ancak sağlam illegal örgütlülükler geliştirmekle ve siyasetin kumandasında silahların kabzasını sıkı sıkıya kavrama bilinci ve pratiği ile mümkün olur.

Kitleleri esasta illegal devrimci komiteler içerisinde ve etrafında örgütlemek görevimizdir. Bu görevi yerine getirirken, sanyai proletaryası içerisinde örgütlenmeye öncelik vermek çizgimizin gereğidir. Kentler açısından geçerli olan bir yone vargu yapıktan sonra şunun alını kalın çizgilerle çizelim: Kentlerdeki (illegal, yarı-legal vb.) mücadele bütünlüklü olarak, yüzü köylü gerilla savaşımıza dönük ve ona tabi icra edilmek durumundadır. Bu ilkedir ve sağa-sola bükülmeyecek denli berraktır.

Bununla birlikte, kentlerde kazanılmış bütün mevziler (legal, illegal) düşman saldırıları karşısında canlı başla korunup geliştirilmelidir. Kentlerdeki mücadele gerilla savaşından hem güç alıp, hem de aldığı güçle daha fazla kitleye gitmeyi, daha fazla kitleyi kucaklayıp harekete geçirecek olanaklar yaratıp Halk Savaşının hizmetine sunmayı başardıkça, devrimci savaşımızdaki rolünü de tam layıkıyla yerine getirmiş nitelikte olur.

"HALK BRONZ BİR DUVAR GİBİDİR"

Halklarımızın mücadele tarihi oldukça köklü ve her bakımdan zengin tecrübelerle doludur. Yana-yıkıla, vurula-vura, yenile-yekine bugünlere gelmiştir. Keza halklarımızın zulümkarlara karşı sürdürdüğü kavganın teorik-pratik sentezi olarak Proletarya Partisi tohumlanıp filizlendi. Ve nice fırtınaları-boranları yara yara zorlu bir mücadele süreci içerisinde dövüle dövüle çelikleşen bir niteliğe erişti. Artık halklarımızın devrimci savaşı, her bakımdan derinlikli bir savaş deneyimine sahip, nitelik olarak güçlü savaşçı bir Maoist Parti avantajıyla çok daha emin adımlarla ilerleme, gelişme ve kazanma şansına sahiptir. Halkın isyanını dağlara çekip hisimla zulümkarların ensesine çullanma becerisini gösteren bir proletarya partisi olduktan sonra, zulümkarların her çırpınışı, sonlarını daha da yakınlara taşıyacaktır sadece.

Patron-ağa devleti varın dünya gericiğini de ardına alarak dişlerini göstere dursun, halklarımız, Maoist Parti önderliğindeki Halk Savaşıyla o dişleri paramparça etmesini bilecektir. Halka ve Partiye güven **GÖRECEKSİN!!**

Parlamento ahırı düşmanlarımıza, d

28 Şubat sürecinin temel amacının siyasi istikrar sağlama ve devleti yeniden yapılandırma arayışı olduğu hemen hemen tüm siyasi çevrelerce kabul gören bir gerçekliktir. Hakim sınıflar arası klik dalaşları ve 28 Şubat'ın gerçek sahiplerinin yeterli derecede kitle desteğine sahip olamamalarından dolayı bu süreç istenilen serilikte işletilemedi. Ancak, bu, hakim sınıfların 28 Şubat politikalarından vazgeçtiği anlamına gelmiyor.

Laik, anti-laik kamplaşmasının MGK'nın yelkenlerini yeterince dolduramamasından dolayı hakim sınıflar çareyi şovenizmde aramaya başladılar. Suriye başta olmak üzere bölge halklarına yönelik devreye sokulan savaş tamamları aslolarak şovenizmin "birleştirici" gücünü açığa çıkartmak içindi. "Bölge gücü" haline gelme eksenli devreye sokulan bu dış politikanın temel işlevinin Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'da ABD emperyalizminin en güvenilir vurucu gücü olma amacı taşıdığını bütün gelişmeler netleşmiş durumdadır. Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi önderliğinin ABD emperyalizmi ve müttefiklerince bir komployla faşist Türk devletine teslim edilmesi, bir anlamda bölgede soyunulan koçbaşılığı görevinin diyeti oldu. Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin bu süreçte yaptığı tarihsel hatalar da hakim sınıfların ve efendilerinin işlerinin daha da kolaylaşmasını beraberinde getirdi. "Tek devlet", "tek dil" ve "tek ırk" üzerine inşa edilen faşist Türk devletinin mevcut uluslararası konjonktürden bu derece karlı çıkacağı hayal bile edilemiyordu. Suriye başta olmak üzere kimi komşu ülkelerin emperyalizm destekli bir şekilde hizaya sokulmasından sonra hakim sınıfları buhrandan buhrana sürükleyen Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni teslim alma politikaları her zamankinden çok daha öne çıkartıldı. Bir yandan askeri hareketlerle ulusal ve uluslararası alanda bütün Kürt kurumlarına karşı fiili saldırılar en üst düzeyde devreye sokulurken, öte yandan da Kürt hareketinin gerek geri cephesi, gerekse diplomatik alanı kısaca alınarak şovenizmin manevi duygularını okşayan "başarılar" elde edildi. MED TV'nin süresiz bir şekilde kapatılması bu başarıyı sarhoşluğa çevirmiş durumdadır. Bundandirki faşist Ecevit, "devlet kararlı olduktan sonra başaramayacağı hiçbir şey yoktur" diyerek hoburlanmaktadır. Tam bir ilki

kumazlığıyla emperyalizmin devrimci ulusal Kürt hareketini teslim alıp taşıyıp etme amaçlı saldırılarının kimisini sahiplenmekte; bu yönlü başarıları kendi hanesine yazdırabilmekte ve bundan dolayı da Türk şovenizmini şaha kaldırmaktadır.

Faşist Türk devleti, uluslararası konjonktürün yarattığı olanakları ustaca kullanmasına karşın, parlamentosunun parçalanmışlığı ve kitleler nezdinde itibar kaybetmesinden dolayı 28 Şubat sürecini içeride istenilen düzeyde yaşama geçiremediğinden bir vitrin değişikliği kendini dayatmıştı. '99 Nisan seçimlerinin esasta vitrin yenileme ihtiyacı olduğu açıktır. Hangi partiler hükümet kurarsa kursun hiçbir değişikliğe yol açmayacağını 28 Şubat sürecinin gerçek sahipleri çok iyi bildikleri için, istemeyerekte olsa seçimi kabullenip kitlelere oy vermedikleri adres olarak DSP-ANAP ve MHP'yi gösterdiler. Faşist MHP'nin '99 Nisan seçimlerinden başarıyla çıkmasının (herkes için sürpriz olsada) MGK için sürpriz olmadığı açıktır. Nitekim seçim sonrası oluşacak tablonun 11-12 Nisan günlerinde yapılan kamuoyu yoklaması sırasında ortaya çıktığı ve bunun devletin en üst katlarına ulaştırıldığı bu araştırmaları yapan şirketlerce açıklanmış durumdadır. Mevcut sonuç hakim sınıfların özlemini çektiği siyasi istikrarı sağlamasa da, bu tablo, ABD emperyalizminin ileri karakolu olmaya soyunmuş faşist bir devletin ihtiyaç duyduğu en önemli etmen iç gericiliğin (mevcut durumda Türk şovenizminin) bütünsel olarak devlet etrafında tahkim edilmesi dir. Diğer faşist ve genici partileri bir yana bıraksak bile MHP ve DSP'nin aldığı %40'lık oy oranı MGK'nın bu ihtiyacını fazlasıyla karşılamaktadır. Bundandirki, hükümet dahi kurulmadan DSP ve MHP genel başkanlarının partileri adına yaptıkları açıklamalarda, bölge halklarına karşı saldırganca bir tutum izleyeceklerini ve Türk devletinin bölgenin en önemli gücü olduğunu; herkesin buna göre bir ilişki tarzını tutturmak zorunda bulunduğunu şimdiden ilan etmiş durumdadırlar. Kosova'da, Amavutluk'ta ve Irak Kürdistanı'nda faşist Türk ordusunun ABD emperyalizminin tüm istemlerini harliyen yerine getirmesi; Incirlik'ten kalkan uçakların her gün Irak halklarına bomba yağdırması soyunulan yeni role tamamen uyumlu bir durumdur.

'99 Nisan seçimlerinin yarattığı bu

tablo, başta Kürt ulusu olmak üzere bölgede gelişen ve gelişebilecek ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin kanlı bastırılması gerektiği bilincinin küçümsemeyecek derecede gen kitlelere kabul ettirilmesi dir. Hiç şüphe yokki, bu mevcut tablo faşist Türk devletinin on yıllardır sürdürdüğü haksız savaşta ısrar edeceğinin de göstergesidir. Kürt milliyetçisi bazı çevreler her ne kadar "siyasi çözüm" söylemlerinde ısrar edip bunu imkan dahilinde görseler de, biz bunun tam bir ham hayal olduğunu; şovenizmin zehiriyle tutsak edilmiş bilinçlerden alınan destekle faşist devletin haksız savaşta ısrar edeceğini belirtiyoruz. Hakim sınıfların sorununa "ez ve çöz" politikasıyla yaklaşıkları netleşmiştir. Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin ulusal bağımsız devletten "alt kimlikli anayasal vatandaşlık" talebine kadar genletilmesi, hakim sınıfı "ez ve çöz" politikasında daha da cesaretlendirmiştir. Kürt Ulusal Hareketi kabul etmek istemesede, Roma süreciyle birlikte devreye sokulan "yeni dünya düzeni içinde yer arama" politikası iflas etmiş ve bu durum faşist Türk devletine bariz bir taktik üstünlük sağlamıştır. '93 yılından beri yapılan ateşkeslerin en billurlaşmış ifadesi olan Roma sürecinin Kürt Ulusal Hareketi açısından bir yenilgiyle sonuçlandığı açık bir gerçektir. Onlarca yıldır süren gerilla savaşına rağmen, şovenizmin etkisindeki kitleler faşizmin Kürt soykırım politikasıyla aralanın bir mesafe koymuş, ama ulusal hareket önderliğinin Kürt coğrafyasını dışına çıkarılmasıyla birlikte "devletin herşeye kadir olduğu" demagojisine kanarak Türk şovenizminin bayrağı altında şaha kalkmıştır. Faşizm Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında şahin-kılan temel etmen esasta budur.

Faşist Türk ordusunu bile Kürdistanı kastederek "askerin bölgede yapacağı birşey kalmamıştır. Herşey siyasilerin elindedir" demek durumunda bırakması, özünde bu savaş kazanamayacaklarının itirafıydı. Bu itirafa rağmen Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi, devrimci savaşla karşı-devrimci savaşın iradesini kırma yerine, "bağımsız devlet" projesinden vazgeçip "Türkiye'nin ülke bütünlüğü ve bağımsızlığı temelinde barış" projesine çark ederek düzen içi arayışlara yöneldi. Hal böyleyken "tek dil, tek devlet, tek ırk" esasına dayalı 75 yıllık faşist bir devletin kitleleri şove-

nizmin zehiriyle kendine dayanak yapmaması düşünülemezdi. Kitlelerin ekseriyetle şovenizmin bayraktarlığını yapan faşist iki partiye (DSP ve MHP) yönelmesi '99 Nisan seçimlerinin en belirgin özelliğidir. Bu sonuç Kürt ulusal sorununa karşı 28 Şubat sahiplerinin istemleriyle örtüştuğu gibi, yeni dünya düzeninin faşist Türk devletine yüklediği misyonluda tamamen örtüşmektedir. Bu seçim sonuçları hakim sınıflar açısından hedeflenen siyasi istikrarı sağla-

masada, parlamentoda vitrin değişikliğine gidilmesi geçici bir soluklanma anlamına gelir. Parlamento'daki siyasi partilerin yıpranmışlıkları ve geniş halk kitlelerinin bunu açıkça beyan etmelerinden dolayı bir hükümet değişikliği kendisini dayatmış durumdaydı. MHP'nin parlamento dışında hazırlanması ve DSP'nin de PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın Suriye'den çıkarılıp Kenya'da tutuklanmasıyla birlikte arkasına aldığı şovenizm rüzgarı, esasta 28 Şubat sürecini başlatan faşist Türk ordusu için küçümsemeyecek

Yağlar ise ezilen halklarımıza layıktır!

bir kitle desteği anlamına gelmektedir. Her iki partinin program ve politikalarının neredeyse birebir birbiriyle örtüşmesi MGK için ayrı avantaj olarak kabul edilmektedir.

'99 Nisan seçimlerinin çıkardığı bu tablodan Kürt ulusu başta olmak üzere ezilen kitlelerin payına katliam, sindirme, daha da yoksullaştırmanın düştüğü tartışılmayacak kadar aleni bir gerçekliktir. IMF ve Dünya Bankası'nın ekonomik politikalarına

ri olanaklar sağlanacaktır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesine yönelik katliam politikası yeni sürecin temel özelliğidir. "Bölge gücü" olma adı altında tamamen ABD emperyalizminin bölgedeki jandarması konumuna gelme durumu her zamankinden çok daha belirgin bir hal alacaktır. Şovenizmin dalgasıyla yelkenlerini dolduran hakim sınıflar, Kürdistan'dan Karadeniz'e kadar gerilla güçlerinin bulunduğu tüm alanları eskisinden daha azgın bir şekilde dövecek ve toptan imha politikalarına hız verecektir. İçte ve dışta tam bir saldırganlık politikası egemen kılınırken, uzun vadeli hesaplar da yapılmaktadır. Kürt ulusal güçlerinin ve devrimcilerin düzene entegre edilmesi için Diyarbakır başta olmak üzere bir çok belediyenin araç olarak kullanılmaya çalışılacağı açıktır. Hakim sınıfların 1989 yılında işbaşına getirilen SHP'li belediyelerin gördüğü işlevden önemli dersler çıkardığı bilinmektedir. İçinde önemli "eski tüfeklerin" de bulunduğu binlerce devrimcinin belediyelerde tahkim edilerek düzenle bütünleştirilmesi deneyini faşist devlet unutmamış değildir. 23 Nisan şenliklerinde faşist Türk subayları eşliğinde HADEP'li belediye başkanlarına "şehitler" için kurdelaaların kestirilmesi tam da hakim sınıfların '89 tecrübelerinin ürünüdür. Bu yalın örnek dışı Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin şiddet ve faşist terörün yanı sıra "ekonomik ve sosyal açılımlar"la sarmalanıp düzen içine çekilmesi somut göstergesidir. Kürt Ulusal Hareketi'ndeki güçlü reformist damarda ne yazık ki hakim sınıfların bu politikasına çanak tutmuş durumdadır.

Demokrasinin karntısını dahi emekçilere fazla gören; devamlılığını muhaliflerinin canı ve kanı üzerinden beslenerek sürdüren faşist diktatörlük koşullarında, seçim oyununa alet olan reformizmin ve sağ oportünizmin gelinen aşamada "seçim anti-demokratik ortamda yapıldı" demagogisi sadece içine girilen bataklığın şaşkınlığından başka bir şey değildir. Politik devrim iradesinin kendisini ifade etmesinin silahlı savaşın boyutuna endekslendiği günümüzde faşist diktatörlükten "demokratik seçim" ortamını bekleme ham bir hayal değilse tam bir aymazlıktır. Seçimlere referandum misyonu biçen Kürt ulusal güçlerinin jandarma dip-

çığı ve polis jopu gölgesinde böyle bir olanağın bulunmadığını kestirememesi düşünülebilir mi? Bu ve benzeri soruları olumlamak mümkün değildir. Kürt ulusunun iradesini karşı-devrime kabul ettirmenin temel mücadele biçiminin silahlı mücadele ve bunun bugünkü biçiminin gerilla savaşı olduğu tartışmasız bir gerçek iken, devrimci ulusal hareketin bu doğrultudan saparak "siyasal çözüm" altında kitlelere sandığa gitme çağrısı yapma politikası, kitlelerin olmadık hayallerle temel amaçlarından alıkonulmasından başka bir şey değildir. Bu taktik politikanın Roma süreciyle netleştirilen "misakı milli sınırları içinde demokratik çözüm" projesinin bir devamı olduğu konusunda hiç şüphe yoktur. Faşizmin Türkiye Kürdistanı'ndaki bazı belediyeleri Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin altını boşaltma amacıyla kullanacağı ortadadır. Bu yerel yönetimlerin olası DSP-MHP merkezi hükümetiyle uyumda bir hale sokulması projesi MGK'nın seçimlere yüklediği ayrı bir hedeftir. Görünen odur ki, seçilen Kürt belediye başkanları da "uygunluk" konusunda bir sorun çıkarmayacaklarını kamuoyuna deklere ederek var olan "kuşku" gidermişlerdir.

Bağımsız politik duruşlarını ortaya koymakta dahi zorlanan küçük burjuva oportünizmi ise şovenizme karşı barikat olma adına esasta reformizme kan taşımaktan öte bir işlev görmemiştir. Parlamentoculukta karar kılan reformizm ise yükselen şovenist dalgayı da dikkate alıp tamamen sosyal şoven bir hatla yürüyerek kendisini kabul ettirmeye çalışmıştır. Ancak iç savaşın olduğu boyutun reformizme kayda değer bir potansiyel bırakmadığı net olarak ortaya çıkmıştır. Hakim sınıfların ÖDP, SİP ve EMEP gibi reformist partilere açtığı kanalların bu coğrafyada hayat bulamayacağı bir kez daha tescil edilmiş oldu. Özellikle devrim ve sosyalizmin tescilli düşmanları Hadi Uluengin ve Serdar Turgut gibi "ikinci cumhuriyetçi" yazarların ve Kemalist kalemşörlerin hararetle desteklediği ÖDP'nin hüsrana denilebilecek bir sonuçla karşılaşması sürpriz değil, tam tersine ülkenin içinde bulunduğu savaş gerçekliğidir. Yaklaşık otuz yıldır Kemalizmi "Demokratik Halk Devriminin İttifak Gücü" olarak gören şehir küçük-burjuvazisinin fokocu devrimci politik örgütleri için '99 Nisan seçimleri çok vahim so-

nuçlar doğurmuştur. Kemalizmin toplumsal dayanaklarının aslında faşizmin dayanakları olduğu gerçeği her geçen gün daha net biçimde ortaya çıkacaktır.

Geniş halk kitlelerinin düzen partilerine ve parlamentoya güvensizliklerinin oldukça yüksek seyir izlediği koşullarda katılımın beklenenden fazla çıkması şaşırtıcı olmamalıdır. Genel seçimlerin yerel seçimlerle birleştirilmesi, Roma süreciyle birlikte pompalanan şovenizm histerisi ve Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin reformizme dümen kıran seçim politikası vb. etmenler katılımın yüksek olmasını sağladı.

Komünistlerin halklarımızı, "kırk satır mı, kırk katır mı?" politikasına mahkum eden seçim oyununa karşı aldığı aktif boykot tavnı şimdi daha bir anlam kazanmış durumdadır. Tamamen IMF ve MGK patentli programların kitlelere onaylatılması anlamına gelen '99 Nisan seçimlerinde komünistlerin bu oyunun figüranı olmaması bile ayırtedici bir özelliktir. Kitleleri şovenist histeri ve reformizme mahkum etmeyen ve bu yolla hakim sınıfların demokrasicilik oyununa meşruiyet kazandırma lekesi taşımayan tek doğru politika aktif boykot taktiği olmuştur. Yaklaşık bir yıldır yapıp yapılmayacağı ateşli bir şekilde tartışılan seçim sonucunda halklarımıza daha yüksek seviyede bir savaş dayatılacağı açıktır. Bu anlamıyla kurulacak hükümet kendisinden öncekilere biçildiği gibi, içerde tüm muhalif güçlere yönelik bir savaş sürdürmekten, dışarda da ABD'nin koçbaşılık görevlerini icra etmekten öteye bir işleve sahip olmayacaktır. Bundandır ki, şovenizme, faşizme ve emperyalizme karşı dünden daha güçlü bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinin her alanda yükseltilmesi komünistler açısından yakıcı bir görevdir.

Faşizmin "yeniden yapılanma" projesi içinde hiç kuşku yok ki reformizme, sağ oportünizme ve Kürt milliyetçiliğine bir yer bulunacaktır. Böyle bir projede komünistlere de biçilen bir yer vardır. Bu yer en başta dağ dorukları olmak üzere sokakta, okulda, fabrikada ve zindanda dış bir savaştır. Bundandır ki ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri bakımdan her zamankinden daha hazırlıklı ve donanımlı olmak kaçınılmazdır. ●

ŞEVV...
BANA
MERKEZ SAĞ
DİYORLAR...

uygun olarak çalışanların tüm sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesine dizginsiz bir şekilde hız verilecektir. Emeklilik yaşının yükseltilmesiyle "mezarda emeklilik" politikası güncelleştirilecektir. Yeni vergi sistemi tamamen bir avuç komprador-bürokratik burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çıkarlarına göre düzenlenecektir. Bütün KİT kurumlarını da kapsayacak şekilde özelleştirme daha da yaygınlaştırılacaktır. Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının tümünü uluslararası emperyalist tekel-lerin daha da rahat yağmalayacakla-

18 Mayıs komünizmi kazanma azminin kızıl bayrağıdır

Stratejik önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın

sözünü eylemleştirelim, tarzını yaşamsallaştıralım!

18 Mayıs'a yaklaştığımız bugünler, tarihi önemdedir. Tarihi önemdedir, çünkü ülkemiz Komünist Partisi'nin Kurucu Önderi ve Başkomutanı İbrahim Kaypakkaya yol-
daşı, O'nun "komünizmi kazanma azmi ile bayraklaştığı" an'ı anlamak, anlayıp kavrayabilmek ve dolayısıyla yaşamsallaştırebilmek için tarihi fırsatlardan biridir. "Komünizmi kazanma azmi", stratejik konumlanışın adıdır. **Stratejik konumlanış** ancak stratejiyi doğru kavrayışı ifade eder ve dolayısıyla ancak doğru ve bilimsel olan stratejik hatı aynı şekilde doğru ve bilimsel bir tarzla kavrayışla olanaklıdır. Bu olanak, bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizmi ve komünizmi kazanma iddiasında olan herkes için aynı zamanda bir zorunluluktur.

İbrahim Kaypakkaya, TKP(ML)'nin stratejik önderliğidir. Dolayısıyla TKP(ML)'nin en bilhur ifadesi ve özdesi olan İbrahim Kaypakkaya'yı anlamak, TKP(ML)'yi, stratejiyi ve stratejik önderliği anlamak, dolayısıyla da stratejik konumlanabilmek, komünizmi kazanmak için direnişi ve bunun gerektirdiği azim, kararlılık ve cüretli fedâ ruhunu; bunun doğal bir sonucu olan taktik ustalığı, esnekliği ve yaratıcılığı donanabilmek anlamına gelir. Başka deyişle O'nu anlamak, **iktidar bilinci savaş ve zafer manifestosuna**, düşmanı kahreden ve tüm dünya proletaryasına ve ezilen halklarına **MAOİZM'in** bu coğrafyanın ruhuyla ete, kana, tere ve tana bürünmüş kızıl enternasyonal bayrağıyla umut olan **PARTİ** silahına sanlmak ve bu silahların her yönüyle usta silahşorleri olmak demektir.

Kurucu Önderimiz, Ocak 1972'de kaleme aldığı "TKP Program Taslağı Eleştirisi"ne, komünizmin büyük önderi ve öğretmeni Marks'ın şu sözleriyle başlamıştı:

"İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme bir düzine programdan daha önemlidir."

Bu sözleriyle Önder yoldaş, daha başından, bilimsel görüş ve düşüncelerinin: sözde "savunmak" adı altında dar görüşle kıskançça kutsanmak ve yaşamdan koparılacak için değil, bizzat yaşamsallaştırılmak için olduğuna işaret ediyor ve ilk talimatını veriyordu: "**Bizzat geldiğin yer olan yaşamdan koparak kuru bir laf kalabalığı haline getirip, etsiz, kansız ve ruhsuz bir iskelete dönüştürmenin beni; ben tekrar yaşama dönmek, yaşamsallaştırılmak ve en radikal değişim ve değiştime eyleminin silahı olmak için, ben geleceği kazanmak için varım,**" diyordu.

"Bu sözler, hiçbir zaman değerini ve geçerliliğini yitirmeyen temel kavran niteliğindedir. İleriye doğru adımlar başlıca amacımız ol-

madır. Öte yandan yeni bir programın büyük önem taşıdığına da akıldan çıkarmamalıyız.

Genel olarak bir partinin resmi programının, o partinin hareketlerinden çok daha az önemli olduğu doğrudur. Ama her yeni program, herkesin gözü önünde yükseltilen bir bayrak gibidir ve herkes, parti halkları da halkların buna göre verir. (Engels)

Şimdi biz, herkesin gözü önünde yükseltilen bir bayrak çekiyoruz. Bu bayrak proletaryanın kızıl bayrağı olacaksa, onun kızılığını bozan bütün lekeler, cıddı ve titiz bir çabayla silinip alınmalıdır." (İbrahim Kaypakkaya)

İbrahim yoldaş, gerçekten de sadece TKP eleştirisi yapmıyordu; TKP Program Taslağı'nın Eleştirisi ile, bu coğrafyada yaşam bulmuş tüm ideolojik akımların, her türlü sağ-sol oportünizmin, parlamentarizmin, legalizmin, revizyonizmin... vb. radikal bir eleştirisini yapıyor, alternatifini koyuyordu. Evet, yükseltilen proletaryanın kızıl bayrağını çekiyordu, çünkü, bu hesaplaşmasını, esasen egemen sınıfların, devlet gerçekliğinin bilimsel tahlili ve eleştirisine; en önemlisi de ülke demokratik, devrimci hareketinin bir türlü aşamadığı Kemalizmin bu sayede radikal bir eleştirisine dayandırıyor.

İbrahim yoldaş, ülkemiz tarihinde ilk kez, devletin ve sistemin sınırlarını aşarak, bunlara dönük tüm eleştirileri de yadsıyıp köklü eleştirilerini formüle etmek suretiyle, proletarya ve emekçi halka, muhalif olmanın ötesinde alternatif olmanın en bilhur ifadesi olmuştur. O'nun yakaladığı bilincin seviyesinin, Diyarbakır işkencehanelerinde komünizmi kazanma azmi ve bilinciyle sır vermeden sır vererek ölümsüzleşmesinin ardından 26 yıl geçmiş olmasına rağmen, aşılmalı birakılmı daha halen ülkemiz devrimci hareketi tarafından kavranılamamış olması Türkiye ve T. Kürdistanı Birleşik Devrimi açısından büyük talihsizliktir.

O'nun görüşlerinin ve özellikle de yaşamının, ülkemiz devrimcileri için bilimsel bir şekilde tartışılmalı sahiplenilen ve yaşatılan son derece muazzam öğeleri de vardır, doğrudur. Zindanlarda, işkencehanelerde devrimci "ser verip sır vermemek" geleneklerinin takipçisi olagelmisler ve İbrahim yoldaş direnmenin ışığı olmuştur. Ancak bu, İbrahim yoldaşın görüşlerinin içini boşaltmanın da bir vesilesi olagelmıştır. Zira O, yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi, sadece "direniş" kavramıyla açıklanamaz. İbrahim Kaypakkaya, bu coğrafyanın devrimci savaş tarihinin dönüm noktası olmuştur; ilkel devrimciliği aşmış ve Maoist kitle çizgisinin, halk savaş stratejisinin, halkla birleşerek halkı birleştirme ve halkı savaşarak savaşma şa-

hının, başka deyişle halkın demokratik iktidarı ve oradan kesintisiz olarak sosyalizme ve komünizme ulaşmak için halkın üç temel silahı olan Komünist Partisi, Devrimci Halk Ordusu ve Halkın Devrimci Birleşik Cephesi'nin teorisyeni, stratejik ve ilk taktik önderliği ve de ilk ikisinin bizzat kurucusu ve uygulayıcısı olmuştur. Bu coğrafyada, İbrahim yoldaş şahsında, reformizm, ekonomizm ve dogmatizm-revizyonizm kadar; lokoculuk, kaba-ikel savaşçılık, oldukça köklü olan asi çetecilik, kibirlilik, aydın seçkinci popülizmi ve "öncü"culuğu da tarihsel olarak mahkum edilmiş ve aşılmıştır.

Tüm bu saydıklarımızın, aslında ülkemiz devrimci hareketi açısından halen ısrarla ve kıskançça yaşatılan hastalıklar olduğu düşünülürse, ardağları olan bizler de dahil olmak üzere, O'nu anlamaktan, kavramaktan ne kadar uzak olduğuna daha iyi anlaşılır. Kaldı ki bugün devrimci iç savaşın geldiği aşama, bir 72-73'lerde hoşgörülebilir ilkel devrimciliği, aydın dogmatizmini, kaba savaşçılığı, asi çete kültürünü ve lokoculuğu hoş göremeyecek bir savaş düzeyine, bunu kesinlikle kabul etmeyecek ve kaldırmayacak bir çelişki ve çatışma yaygınlığına ve derinliğine, üstelik de tarih ve halk karşısında bu duruşu açıklayamayacak imkansız kılan ve affetmeyecek bir deneyim hazinesi ve yaşamsal pratik birikime ulaşmıştır. Bugün her yönüyle ve bir bütün olarak dünya emperyalist sistemini kapsayan boyutuyla yaşanan tikanma ve çürüme, alternatifini her zamankinden ivedi biçiminde yaşama dayandırken; bu zorunluluğu ve olanı gerçekleştirememek de, gerçekleştirmemek de (iki geline aşamada ikisi de birdir) sistemin kendi gerçekliğini, yani bu çürüme ve tikanma gerçekliğini, halklarda da en valisi ve en düşürücü, insanlığı bir bütün imha boyutuyla nesnelleştirmeye çalıştığı konjektörde telifisi tasavvur dahi edilemeyecek denli zor ve sancılı olacak bir yenilgi anlamına gelecektir. Halbuki emperyalizmin genel bir kronik kriz içerisinde bulunduğu; dünyanın her yerinde esas akımın devrim olduğunu somutlayacak bir şekilde halk hareketliliklerinin, devrimci hareketlerin yükseldiği; ve on yıllardır süren devrimci iç savaş gerçekliğinde, Türk devletinin sosyo-ekonomik yapısal krizinin alabildiğine derinleşerek devletin çözöldüğü, sistemin irtifa ettiği ülkemiz gerçekliğinin, devrimin fırtına merkezleri yarı-sömürge ülkeler arasında ipi ilk göğüsleme olanığı en yüksek olan ve tüm bölge halklarının kaderine doğrudan etki edebilen bir merkez olduğu mevcut koşullarda; şunu rahatlıkla belirtebiliriz ki zafer için durum hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Bu belittiklerimiz çelişik görünebilir. An-

cak şunun iyi anlaşılması gerekiyor: Bugün apaçık ortaya çıkmış olan gerçeklikleri iyi-kötü görebiliyor olmak yetmez; meseleye her yönüyle vakıf olabilmek gerekir. Başka deyişle, kaba, yüzeysel tahlillerle yetinmemek, meseleleri köklü kavrayabilmek gerekir. Bugün her zamankinden daha fazla bir teorik titizliğe, buna karşılık her zamankinden daha yalın ve somut, berrak politikaya ihtiyaç vardır. İşte karşımızdaki devlet gerçekliğine bakalım: Bugün onların içinde bulunduğu tikanıklığı tek gören biz değiliz, kendileri de farkındadırlar. Ve bugün **politikada** bu şekilde basit, somut, aleni ve körçesine bir kudurganlıkla hareket ederlerken; halklarımıza, her zamankinden daha pervasız, vahşi ve **hesapsız** saldırırken; ideolojik yönelimlerinde meseleleri en ince ayrıntılarına kadar **hesaplayan** bir tarzla, "psikolojik savaş" yöntemleri diye tabir edilen saldırı-ganlıklarla ideolojik hakimiyetlerini pekiştirmeyi; verebilecekleri yegane şey olan çürümeyi ve insanlıktan bir bütün olarak çıkmayı, çok daha derin bir yabancılaşmayı körüklemekte, proletarya ve tüm dünya ezilen halkların topyekün teslim almayı hedeflemekteler.

Emperyalizmin, tüm dünya gericiğinin ve özellikle Türk devletinin tüm bu saldırı-ganlıkları karşı-duruş geliştirebilmek ve bununla da kalmayarak ekonomik, politik, ideolojik hakimiyetlerine son verecek bir dizi devrimi gerçekleştirebilmek; kuşkusuz ki onların gerçekliklerini doğru ve somut bir teorik titizlik ve ciddiyetle inceleyip anlamayı ve eleştiride de, eleştirinin yaşamsallaştırılmasında da radikal olmayı, en önemlisi de ideolojide ayrıştıcı olabilmeyi -başka deyişle dost ile düşman, doğru ile yanlış arasında kesin bir ayrım koyabilecek ideolojik berraklığı- ve de ancak bu berraklıkla mümkün olabilecek ideolojik kapasite, genişlik ve esnekliği gerektirir. Tüm bu saydıklarımızın toplamı, en yalın haliyle **stratejik konumlanabilmektir**. Stratejik konumlanmak, taktikte esnek, yaratıcı ve hareketli olabilmenin de, her türlü tutuculuğu, dogmatizmi, politikada kısırlığı ve ideolojide darlığı ve tikanıklığı aşabilmenin de ön koşuludur. Zira ancak sağlam bir zemin üzerinde esnek ve hareketli olabilirsiniz. Zayıf, iddiasız duruşlar, meselelerin köküne inemeyen, güdük ve hakim olanın etki alanından kurtulamamış eleştirilerle, yaşam ve gerçeklikler karşısında esneklik kabiliyetine sahip olmak mümkün değildir. Bu duruş, yaşam karşısında, sürekli değişen ve akıp giden yaşam karşısında, kaskatı kalayla süreç içerisinde tikanır ve çürür, ne kadar iyi niyetle yola çıkmış olursa olsun karşıtına dönüşür.

İbrahim yoldaşın teorik görüşlerini kavramak ve yaşama geçirebilmek için öncelik-

le O'nun tarzını anlayabilmek gerekir. Ardılları olarak bizlerin bu konuda bugüne kadar oldukça yetersiz kaldığımız bir gerçektir. Özellikle '96 yılında Kardelen Hareketi deneyimiyle çok daha net açığa çıkan bu gerçekliğimizle anlaşılmıştır ki, kullanmayı bilmediğimiz, çünkü anlayamadığımız, kavrayamadığımız bu silah, düşman tarafından bizzat bize karşı kullanılmaya çalışılmıştır. Bunun esas zeminini ise İbrahim yoldaşın, yazımızın başında belirttiğimiz ilk talimatını dahi anlamayarak, O'nun sözlerini uygulamak yerine kutsayıp dokunulmaz kılarak anlamlandıracağımızı sanan ve böylece teorinin bilimselliğini aslında hiç anlamamak ve bilmemekten kaynaklı korkaklığımızla; diğer yandan yine yoldaşın sözlerini, görüşlerini, tarzını, yöntemini, radikalliğini anlamak ve kavrayıp yaşamsallaştırmak yerine biçime ve kuru laflara ve sloganlara indirgeyip ezberleyen, darlaştıran ve içini boşaltan tarzımızla bizler oluşturmuşuzdur.

'96 yılı bu anlamıyla bir dönüm noktasıdır. 24 Nisan İktidar Bilinçli Savaş ve Zafere Manifestosunu ve 18 Mayıs Komünizmi Kazanma Azmi ve Stratejik Konumlanış Şiarı ve Talimatını kavramak ve eylemlendirmek için bizleri silindirmiştir. Ve bu noktada geçen üç yıl zarfında epey mesafeye katmış olduğumuzu belirtmek abartı olmayacaktır. Buna karşılık bu yıl, ideolojik donanım hamfesi büyük sıçramalara kaldıraç edebilme ve kavrayışta derinleşerek, yakalanan bilinç düzeyini yaşamla buluşturma; her alanda, her biçimde ve her koşulda yaratıcı, esnek ve yüksek tempolu bir tarzla gerçekleştirmede cüretli bir topyekün öne atılma yılı olarak kavramak ve buna uygun konumlanmak, tüm enerjimizi bunun için seferber etmek kaçınılmazdır.

Yazımızın başında, İbrahim yoldaşın, teorik görüşlerini şekillendirirken ve de formüle ederken sahip olduğu teorik titizliği ortaya koymaya çalıştık. Görüldüğü üzere önder yoldaşın tarzı, kaba ve dar bir politikleşmeye değil, esasen güçlü bir ideolojik duruşa ve çıkışa yaslanan radikal eleştiri tarzıdır. Ve yoldaş bunu yaparken meseleleri, koşulları, olguları en ince ayrıntısına kadar ve her yönüyle bütünlüklü bir incelemeye tabi tutmuş, bu ideolojik çıkışın ve duruşun doğal sonucu olarak da bugün de bilimselliğini koruyan ve üstelik bugün yaşam tarafından büyük oranda sananmış ve kanıtlanmış olan bir siyasal program ortaya çıkarmıştır. Yoldaşın 1972'de kaleme aldığı beş temel belge ve onbir ilke ile somutlanan ve açık olarak kendisini belli eden Maoizm biliminin ülke koşullarına ustaca uygulanmasındaki teorik titizlik ve her yönlü araştırma ve incelemeye dayalı ve tüm olanakları ve olasılıkları hesap edecek esneklikte bilimsel öngörülerle bezeli bu tarzı son derece çarpıcıdır. Öyle ki henüz Marksizm, Leninizm ve Maoizm klasiklerinin çevirilerinin sınırlı sayıda olduğu, ülkeye dair hazır araştırma ve incelemelerin son derece az ve teorik bir zeminin hiç yok denilecek kadar kısıtlı bulunduğu, Kemalizmin devrimci hareket dahil her alana damgasını vurduğu ve de bir tabu olarak dokunulmazlığını koruduğu bir süreçte, bu denli bilimsel ve eksiksiz, neredeyse dişe, tırnakla yaratılmış, yoktan varedilmiş diyebileceğimiz bu teorik mevzi, bu bilinç sıçraması ve devrimin sorunlarına kızıl bir bay-

rakla cevap oluş gerçekliği; bu coğrafyada mevcut olan tüm devrimci birikimi açığa çıkarıp bunlardan ve dünya devrim tarihi-ne ilişkin ulaşıldıklarının tümünden ustaca yararlanmasını ve özümseyip yeneden şekil vererek eleştirisini taçlandırmayı bilmiş, başka deyişle toplam değerlerin birleşkesi olarak yeni bir sürecin, nitel bir değişimin öncüsü olmuş bir dehanın ifadesidir. O koşullarda pek çok eksiği ve yanlış bulunsaydı dahi, anlamından, öneminden ve niteliğinden hiçbir şey yitirmeyecek bir seviyeyi yakalamış olan stratejik önderliğimizin, henüz PKK'nin bile mevcut olmadığı koşullarda Kürt ulusal sorununa ilişkin yaptığı çözümler ve öngörülerin yanısıra ortaya koyduğu somut açılım ve teorik görüşler, bu belirtiltiklerimize verilebilecek en iyi örneklerden biridir.

İbrahim yoldaşın, ülke devriminin yolunu aydınlatır ve Kürt, Türk, çeşitli milliyetlerden halklarımıza devrimin yolunu gösterirken izlediği bu araştırma, inceleme ve çözümleme tarzı, siyasal yaratıcılığı ve canlılığını yanısıra; güçlü bir tarih bilinciyle donanmış ideolojik netliği de ayrıca üzerinde durulması gereken noktalardan biridir. Daha Kürecik Bölge Raporu'nu kaleme aldığı süreçte, "Bölgedeki Sınıf Mücadelesi ve Köylü Kitlelerinin Siyasal Bilinç Düzeyi"ni çözümlerken, öncelikle alanın devrimci geçmişini değerlendiriyor ve Osmanlılar döneminden alıp bugüne uzanıyor. Ancak burada dikkat çekmek istediğimiz nokta, yoldaşın Marksist tarihsel materyalizmi uygulayış tarzıdır. Yoldaşın çıkardığı sonuçlarda, tarihi ve geçmiş isyanları inceleyip değerlendirmesindeki amacın bugünü anlamak ve dersler çıkarmak, geleceğe bu diyalektik materyalist bilinçle ışık tutmak olduğu net bir şekilde anlaşıyor. Bu gerçekliği, yoldaşın özellikle yakın siyasal tarih üzerinde yoğunlaşmalarında ve Marksist bir tarih bilinciyle, bugünü anlamak ve geleceğe yön verebilmek amacıyla berrak pratiğinde somutlanmaktadır. Tarih bilinci nettir: Bugünü anlamaya hizmet etmeyen, "tarihi inceleme" vb. "teorik" çalışmaları ve bilinç bulandırmaları, karşısında İbrahim yoldaşı bulmuyor. Anlaşılması açısından yukarıdaki örneğe ek olarak bir diğer örnekle tamamlayalım: Kızıl siyasal iktidarların doğup yaşaması koşullarından biri olarak "sağlam bir kitle temeli" zorunluluğunu açıklarken, bundan "bölgede daha önce köylü isyanlarının olması"ni anlayan revizyonistleri şöyle eleştiriyor:

"... Bu şartın özü şudur: Kızıl siyasal iktidar, sağlam bir kitle temeline sahip olan bölgelerde varolabilir. Köylü hareketlerinin olduğu bölgelerde kuvvetli bir kitle temeli mevcut olduğu için, buralarda kızıl iktidar varolabilmektedir. Revizyonist yazar, meselenin özünü bir yana itiyor, şekle bağlatıyor. Ta Selçuklular ve Osmanlılar döneminin köylü ayaklanmalarını bir tarih yazarı gibi sıralıyor, ama bu köylü hareketlerinin meydana geldiği yerlerde bugün kuvvetli bir kitle temelinin mevcut olup olmadığını, yani meselenin özünü bile ele almıyor..." (İbrahim Kaypak kaya, SY, C II, s.340)

Devrimci hareketin yeni baştan Şeyh Bedrettin'leri, "halk geleneğimiz" adı altında bilimin "geleneği" keşfettiği günümüzde gerçekten de bu konu üzerinde hassasiyetle durulması gerekiyor. Tabii biz bu konu-

daki her çabayı aynı kefeyle koyacak değiliz, her birini kendi içinde değerlendirmek gerekiyor. Yazımız boyunca, "İlkel devrimcilik" noktasındaki vurgularımız zaten tam da bir tarih bilinci eksikliğine dikkat çekmenin ifadesiydi. Onca pratikten, on yılların devrimci iç savaş, mücadele tarihinden sonra, doğru bir tarih bilinci olsa neden halen illellik korunsun ki... Dolayısıyla nereden bakarsak bakalım, savaşın geldiği boyut itibarıyla, her sınıf ve kesim açısından ideolojiye yönelme, bir anlamıyla "ideolojikleşme", kaçınılmaz ve zorunlu bir ihtiyaç haline almıştır. Ve bu anlamıyla ilk elden tarihe yönelmesi de eynanın doğası gereğidir. Kuşkusuz Türkiye Devrimci Hareketi, geçmişini anlayamadan bugünü de anlayıp çözümleyemeyecektir. Ne var ki, sürecin bir şekilde aşılacağına işaret eden bu ideolojik kıpırdanmalar, keskinleşen çelişkilerin ve belli açmazların aşılması ihtiyacının ürünü olduğu oranda, illaki devrimci sonuçlar verecek diye bir kural da yoktur. Politikada bu kaba dogmacılık, karşısına dönüştüğünde, karşımızda Marksizmi bulmamız olası olduğu kadar, en pespaye idealizmle de, revizyonizmle de karşılaşmamız isten değildir.

Kısacası, halka yabancılaşın ve "öncü savaş" tezcilerinin tahribatları, karşısına muazzam bir popülizm ve çoktan tarihin karanlıklarında kalmış "geleneklere" sarılma şeklinde tutuculuklar olarak dönüşürken, diğer yandan, doğu mistisizmi tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de, üstelik "marksistler" arasında alabildiğine popüler duruma gelmiştir. Evet, ülkemiz devrimci hareketi, kendini sorgulama sürecine girmiştir ve bu süreçte Marksizm ile idealizm arasında keskin bir ayrışma döneminde bulunduğu görülüyor.

Emperyalizmin batıda da oldukça popülarite ettiği doğu mistisizminin ve en genel anlamıyla idealist felsefenin, bu ülke topraklarında çok özel bir anlamı vardır. Zira bu toprakların devrimcileri; birincisi, gerçekten de doğu toplumunun özelliklerine sahip bu halkı, her şeyden önce alabildiğine yabancılaşmış oldukları somut olarak etiyile, kaniyle insan faktörünü tanıyıp onunla yeniden buluşmayı gerçekleştirmek durumundadırlar; "ideolojikleştirdikleri" kaba politikleşmeyi yadsıyarak, gerçekten Marksist ideolojikleşme düzeyini yakalamak durumundadırlar.

İşte bunun için de İbrahim Kaypak kaya'yı anlayalım diyoruz. O'nun ideolojik kapasitesine, teorik titizliğine bunun için işaret ediyoruz. O'daki ideolojik genişliği bunun için vurguluyoruz. Kaypak kaya '72'de, "İşçiler ve köylüler kurtuluşlarını silahlı mücadelede görmüşlerdir" dediğinde, bunu nereden çıkarmıştı? Yoksa o dönem öyle bir pratik mi vardı? Hayır, o dönem öyle bir şey yoktu. Ve tam da bu sebeple, yoksul Kürt köylüsü pratiğinde Kaypak kaya'yı doğrulayınca, bu gerçekliği ispatlayınca kadar Kaypak kaya'nın bu tespiti O'nun ütopyası sayıldı. Doğru, bu bir ütopyaydı ama mutlaka gerçekleşecek olan, gerçekçi olup imkansız isteyen devrimcilere has bir ütopya... Peki bu hangi kitapta yazıyordu? Kaypak kaya bunu geçmiş köylü isyanlarından mı bulup çıkarıyordu? Bu hem hiç bir kitapta yazmıyor, hem de okumasını bilene, tüm Marksist-Leninist-Maoist klasiklerde ve dünya dev-

rim tarihinde yazıyordu. Bu bilgi geçmiş köylü isyanlarından da devşirilmemişti, ancak tarihsel materyalizmi uygulamasını bilene, onlar da böyle söylüyordu. Evet Kaypak kaya tüm bunları incelemiş, tüm bunlardan yararlanmıştı. Ancak O, esasen, bugünü anlamaya çalışıyordu ve yakın siyasi tarihi bilimsel bir analize tutmayı bildi. Ancak bu da yetmez. Bu noktada O'na en kesin bilgiyi, kaynaşıp bütünleştiği etle-tınak gibi olduğu, işçi ve köylülerin bizzat kendileri, gözleri, sözleri, yaşamları ve paylaştıkları ekmek, acı tuz verdi...

Kaypak kaya, nasıl teoriyi muazzam bir devrimci yaratıcılık ve bilinçle, en büyük olanaksızlıklar ve yokluklar içinde, herkesin O'nun "ütopya"sı sandığı, o gün her gözün göremediği bir zemin üzerinden inşa edip göklere kızıl bir bayrak olarak çektiyse; yaşamında ve pratiğinde de her şey tınakla sükulüp alınmış gibidir. O'nun gibi devasa ütopyalı olan bir teorisyenin, teorik titizliğini ve ideolojik berraklığını ve genişliğini, en basit bir yaşam pratiğinde de bulabilmek bazılarını şaşkıncı gelebilir. Kaypak kaya, devasa bir halk ordusu ütopyasını, faşizmin en koyu teorilerini estirdiği bir dönemde, bir avuç yoldaşıyla dağlara çıkıp halk savaşını başlatma çabıyla bütünleştirmeyi başarmış gerçek bir Maoist devrimci ve önderdir. Çünkü O, stratejik konumlanışın adıdır ve halk savaş stratejisinin bu özünü; uzun süreli bir direnme, savaşma ve kazanma şiarına, başka deyişle bu coğrafyanın devrimcisinin, komünistinin, bu topraklar ve bu topraklarda yaşayan halk kadar sabırlı, dayanıklı ve uzun erimli bir direngenliğin sahibi olması zorunluluğuna, zaferin tınakla sükulüp alınacağına bizzat pratiğiyle de işaret etmiştir.

Kaypak kaya, verili koşulların değerlendirilmesini, bir tek kıranın hesabını yapabilecek kadar; tek tek yoldaşlarının çalışma tarzlarının üzerinde en büyük titizlik ve hassasiyetle duracak kadar; kiminle olursa olsun konuşmalarına, tıpkı yazılarında olduğu gibi noktasına-virgülüne varıncaya kadar dikkat edecek kadar; ustaca yapan bir esneklik kabiliyetine sahip bir çekim merkezi, bir ideolojik çekim gücü olabilmıştır. Bugün ülkemizde devrim için tek ihtiyaç da böylesi bir çekim merkezidir. Ancak böylesi bir tarz, böyle bir ideolojik kapasite; yaşamla, halkla böylesi bir bütünleşme ile çekim gücü olunabilir. Ve ancak bu temelde yapılan, üretilen politik kitlelerin bir yandan temel taleplerine cevap olurken, onların beynine ve yüreğine hitap edebilir. Dolayısıyla ancak bu tarz, halkın devrimci savaşarak yönetme; savaşarak savaşma; halkın devrimci savaşını zafere taşıma gücüne sahip olabilir.

Devrimin, ideolojide derin, berrak, kararlı ve geniş; politikada basit, sade, anlaşılır olabilen; tahlil yeteneği gelişkin ve somut duruma cevap verebilen; en önemlisi insanlara hitap edebilen öncülere ihtiyacı var. Öyleyse stratejik konumlanalım; Kaypak kaya'nın sözünü eylemleştirelim, tarzını yaşamsallaştıralım! Halk Savaşı stratejisinin hem siyasi, hem de ideolojik özünü; zafere kilitlenmiş uzun erimli ve sebatkar, esnek, hareketli, inisiyatifli ve tempolu, halkın içinde suda balık misali halkla birleşerek ve halkı birleştirecek bir çekim gücü olan tarzını yaşamın her anında ve her koşulda uygulayalım! ●

İç savaş ve reformizm üzerine / 1

1996 yılı sonlarından itibaren Türk devleti, yeni savaş konseptiyle "psikolojik savaş" olarak tabir edilen ideolojik yönelimini artırarak sistenli bir şekilde devreye sokmuştu. MGK'nın "Terörle Mücadelede Sorunlar Ve Çözüm Önerileri" başlıklı raporunda ana hatları çizilen bu konsept, 1997 Kasım'ında "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi" olarak bütünlüklü bir karşı-devrimci savaş çizgisini somutluyordu. Daha önce defalarca irdedelediğimiz düşmanın bu dönemsal stratejik politikasının ayrıntılarını tekrar etme ihtiyacı duymuyoruz. Ancak özellikle "yumuşayan sol" tespiti ve "reform paketleri" çerçevesinde reformizme biçilen rolü yeniden ele almak ve günümüzde geline aşamayı değerlendirmek de kuşkusuz gerekiyor.

Türk devletinin '96'dan beri gündemleştirmeye çalıştığı "askerin işi bitti, sıra siyasilerde" demagojisi ve bu çerçevede Kemalizmin yeniden örgütlenmesi paralelinde, reformizme de "ekonomik, demokratik, sosyal haklar" beklentisiyle ile biçilen rol; bu yıl, Abdullah Öcalan'ın esir edilmesiyle yeni bir aşamaya girdi. Bu yeni durum, ayrışmalar ve birleşmeler daha da netleştirerek, yükselen iç savaş gerçekliğinin ekseninde şekilleniyordu.

Ozgürlük Dünyası'nın '97 Ağustos tarihli sayısında yer alan "Kürt Kentlerinde Gelişiminin Yönü Ve Emekçi Hareketi" başlıklı yazıda, yeni duruma kendi cephelelerinden yanıtı en somut olarak giriş paragrafında şu şekilde ifade ediliyordu:

"Eğer son 15 yılda yapıldığı gibi, Kürt yoksul köylülüğü ve genel olarak Kürt emekçileri üzerine tanklı toplu saldırı politikasıyla gidilmeseydi, kapitalist ekonomik gelişmenin Kürt toplumunun geleneksel yapısında uzun bir süre öncesinden başlayarak yola çıktığı değişiklik nasıl bir yol izler ve örneğin büyük toprak ve aşiret ağlarıyla Kürt köylüleri arasındaki ilişki nasıl olurdu sorusuna ancak varsayımsal bir cevap verilebilir. Ama herhalde silahın ekonomi ve ekonomik yasaların işlemesi üzerindeki etkisi bu günkü kadar olmazdı."

Yaklaşık 50-60 yıl önce Türk devleti, Kürt ulusuna karşı giriştiği katliam ve imha politikalarına sosyal-reformistleri, revizyonistleri ve de "demokrat" ve "aydın"ları, "feodalizmin tasfiyesi" ve "emperyalizmle işbirliğinin mahkum edilmesi" söylemleriyle yedeklemişti. Kısacası, anti-emperyalistlik ve anti-feodalite adına Kürt ulusunun imha politikaları neredeyse ayakta alkışlanmıştı. Bugün karşı-devrimci savaş politikasının "şefkat paketi" somutunda uygulanışı ekseninde saf belirlemeler, belki 50-60 yıl öncesini "tekerrür" etmeyecektir. Zira tarih hiçbir şekilde tekerrürden ibaret değildir. Ancak sınıfsal özer aynı kaldığı müddetçe, politikanın "koşullara uyum sağlaması", "deneyim sahibi olunması" daha da inceltilmiş, daha üstü örtülü yaklaşımlar gerçekleştirilmesi durumuna ek olarak, iç savaşın geldiği boyutta geçmişte rahatça telaf-

fuz edilen kimi sözlerin, politikaların, bugün alternatiflerin varlığı, tarihsel ilerleyişin akışı ve örgütlü halkın, politikleşmiş yığınların direnci karşısında aynı "safılık" ve şeffaflıkla telaffuz edilemeyeceği, bunun düpedüz "cesaret işi" ve kimseyi kandıramayacak bir pervasızlık olacağıdır.

Dolayısıyla bugünün "reformistleri" ve sosyal reformistleri halk ve sınıf içerisinde gizlenebilmek için daha "uyanık" olmak zorundadırlar. Zira bugün devrim ile karşı-devrim arasında alenen sürmekte olan bir savaş için "feodalizmi ve emperyalizmi sağlamlaştırıyor" demek de, karşı-devrimci cephenin ekonomik kalkınma, gelişme, sosyal reform vb. demagojisi için alkış çalmak da maskelennin düşmesini göze almalanını gerektiren bir cü-

muştur.

"Barış ve demokrasi savaşçıları" kadar "sosyalizmin öncülleri" de "katliamlara öfkeleri" ile "toprak ve aşiret ağlarına bağlılık" duyan kandırılmış yoksul Kürt köylüsünün ufuklarını genişletip zihinlerini açmanın yollarını çok aramadan kolayca buluvermişler anlaşılan (!): "Ozgürlük", "iş ve ekmek için sendikal mücadelelerin kendisinden başka nedir ki" diyorlar ve "reformistler ile fokoculara", "sınıf çizgisine gelin" çağrısı yapıyorlar.

Öncelikle reformistlerin bu "karşı-devrimci haksız savaşa" karşı duydukları öfkenin kökenine, bu ince duyarlılıklarının ardındaki gerçekliklerine bir göz atalım. Savaşın kapitalizmin gelişmesi üzerindeki etkilerini de peşisıra inceleyeceğiz. Her şeyden önce, her savaşın olduğu gibi bu

Yaklaşık 50-60 yıl önce Türk devleti, Kürt ulusuna karşı giriştiği katliam ve imha politikalarına sosyal-reformistleri, revizyonistleri ve de "demokrat" ve "aydın"ları, "feodalizmin tasfiyesi" ve "emperyalizmle işbirliğinin mahkum edilmesi" söylemleriyle yedeklemişti. Kısacası, anti-emperyalistlik ve anti-feodalite adına Kürt ulusunun imha politikaları neredeyse ayakta alkışlanmıştı. Bugün karşı-devrimci savaş politikasının "şefkat paketi" somutunda uygulanışı ekseninde saf belirlemeler, belki 50-60 yıl öncesini "tekerrür" etmeyecektir. Zira tarih hiçbir şekilde tekerrürden ibaret değildir. Ancak sınıfsal özer aynı kaldığı müddetçe, politikanın "koşullara uyum sağlaması", "deneyim sahibi olunması" daha da inceltilmiş, daha üstü örtülü yaklaşımlar gerçekleştirilmesi durumuna ek olarak, iç savaşın geldiği boyutta geçmişte rahatça telaffuz edilen kimi sözlerin, politikaların, bugün alternatiflerin varlığı, tarihsel ilerleyişin akışı ve örgütlü halkın, politikleşmiş yığınların direnci karşısında aynı "safılık" ve şeffaflıkla telaffuz edilemeyeceği, bunun düpedüz "cesaret işi" ve kimseyi kandıramayacak bir pervasızlık olacağıdır.

ret ister! Öyleyse devletin ağzından çıkan "feodal hakimiyetin ve ekonomik sefaletin tek sebebi terör" söylemini, "ekonomik kalkınmanın ve kapitalizmin gelişmesinin engeli, Türk devletinin tanklı toplu saldırıdır" diyerek inceltmek, bu şekilde Leninist devlet teorisini ne kadar kavradığını ve Türk devleti gerçekliğini, sınıf ilişkilerini ne denli gördüğünü göstermekle kalmayıp, bunu da savaşan devrimci güçlerin "reformizm", "kör terör" uygulayıcıları olduğunu ifade ederek süsleyip devrimci gerillayı karşı-devrimci savaş ağalığıyla bir tutarak, "işçi sınıfı önderliği" edalarıyla ekonomizmin ve reformizmin devletin elleriyle biçim verilmiş, rahat, "yumuşak" koltuğuna kurulmak, o kadar da kibirlili olmayı gerektirmiyor. Zira fazla akla da cesarete de ihtiyaç duy-

savaşın da iki tarafı vardır. Arkadaşlar biri haklı, biri haksız iki tarafı olan bir iç savaştan bahsettiklerinin farında değiller. Ki biri reformist veya terörist diğeri faşist iki tarafın, sadece halka zarar veren yıkıcı haksız bir savaş yürüttüğünü kendi dillerinde ispata kalkışıyorlar. Ve bununla da kalmayarak, bu savaşta saf tutanları, özellikle de yoksul Kürt köylüsünü, katliamlar, sürgünler, köylerinin yakılıp yıkılması karşısında giderek artan boyutlarda kitlesel olarak birleşmek ve savaşmak seçeneğini tercih ettikleri için "anlayışla" karşılamakla birlikte, "toprak ve aşiret ağlarına bağlılıklarıyla", "yerel köy ekonomisinin tahribine yol açarak" ancak buna karşılık toprak ağalığının güçlenerek sürmesine olanak tanıyarak ekonomik evrime sekite vurmakla suçlamaktan da

geri durmuyorlar:

"Ekonomi yasalarının olağan gelişmesi koşullarında, yoksul toprak ağalarına karşı özgürleşme eylemi, gecikmeli de olsa kaçınılmazdır. Ancak devletin, ulusal istemli Kürt hareketlerine karşı giriştiği toplu saldırılar, 'doğal' toplumsal çözümü de rayından çıkarıyor, aynı tür saldırının hedefindeki toprak ve aşiret ağlarıyla yoksul ve topraksız köylüyü ve kent merkezlerindeki küçük zanaatçı ve esnafı Kürt olarak birleştiriyor. Bu ise, sonuçta, toprak ağalığı sisteminin çözülme sürecine zor unsurunun bir 'dış etken' olarak katılmasına ifade ediyor ve bir bakıma toprak ağalığının Kürt bölgelerinde güçlenerek sürmesine yol açıyor." (O. Dünyası, agy. sayı: 86)

"Doğal" toplumsal çözümme rayından çıktığı için çok üzgünüz! Böylece "kendiliğinden sasyo-ekonomik evrim"ın yasalarına karşı çıkıp müdahale ederek, başta Türk ulusundan olmak üzere ülkedeki orta/ulusal burjuvazinin hayallerinin incitildiği ve çıkarlarının bir yanıyla (tümüyle ve nihai olarak olmasa da) zedelendiği doğrudur. Ancak devrim, Mao yoldaşın dediği gibi ziyafet vermeye, nakış işlemeye benzemez. Devrim, bir yıkım işidir ve elbette ki aynı zamanda yeniyi inşa işidir. Yeninin inşasından hoşnut olmayan veya korkanların, yıkımın karşısında hassas yürekleri ile acı duymaları eşyanın doğası gereğidir. Ancak yıllardır süren iç savaşın -ki bu bir devrimci iç savaştır- ülke ekonomisinde (bu ekonomi egemenlerin hakimiyetinde olduğundan) kaçınılmaz olarak sebep olduğu yıkımın, devletin haksız savaşın tüm taturasını mevcut ekonomik çöküntüsüyle işçi sınıfına ve emekçi halklara ödetiyor olması gerçekliğinin halkta, hemen tüm sınıf ve tabakalarda yarattığı ekonomik ve moral tahribatların, özellikle küçük ve orta burjuvazinin ve politikleşmemiş, savaş bölgelerinden görece uzak yoksulların, işsizlerin savaş karşısındaki yorgunluğu ve barış isteminin, tepkilerinin bizzat haksız savaşın uygulayıcıları ve devrimci savaşın hedefi sümürlü ve zulmün ekonomik, politik düzeninin kaynağı olan egemenlere değil de bir bütün olarak iç savaşa karşı yönlendirilmesi ne demektir? Bu, açık ki "yıkım" ve "doğal" ekonomik-toplumsal evrimin dış müdahalelerle engellenmesi suretiyle, ezilenlerin egemenlere karşı bu evrim sürecinde kendiliğinden geliştirecekleri, özgürleşme eylemiyle ulaşacakları kurtuluş ve özgürlüğe ket vurduğu söylemleriyle reformistlerin kendi bilinçlerini bahane ederek, ulusal kurtuluş gerillaları başta olmak üzere halk savaşçılarına ve bir bütün iç savaşa karşı duruşu; dürüst olmadığı kadar zorlama bir demagojidir. En kötüsü, reformizmin, dar burjuva hayalci çıkarları uğruna halkı kandırma eyleminin egemenlerin ağzından alınıp tekrarlanan trajik bir teorisidir.

İç savaşın ve devrimin sadece "yıkım" yönünü görüp, bunun diğer yanı olan güzeli, iyi ve yeniyi, kurtuluş ve özgürlüğü inşa eylemini, "yapım" yönünü görme-

mek; savaş ağalığını nasıl kurumsallaştırdığını ve savaşa göre şekillenen devlet gerçekliğini, egemenlerdeki bu birleşmeyi görüp, çözülme ve dağılan devlet gerçekliğini dolayısıyla hakim sınıflar arasındaki parçalanmayı görmemek; devrimci iç savaş karşısında mızımlanan küçük-burjuva reformizmi için de ve en ufak bir olumsuzluğun yanlısın üstüne atlayıp yaygara koparan, kendi gücüne güvensiz, rekabetçi ve dar grupçu küçük-burjuva sözde radikalizmi, özde popülizmi için de anlaşılabilir bir şey değildir. Savaşın, özgürlük ve kurtuluşun, radikal bir devrimden kaçmak için ellerinden geleni yapmanın, savaşın doğasını anlamaları da anlamak istemeleri de bekenemez. Aynı şekilde, amaca yabancılaşıp araca kilitlenenlerin ve kendini bu şekilde yaşatmaktan memnun olanların "öncülük" hırsları değil misyonunu esas alıp, halkı devrim için birleştirme, geri kesimleri ileri kesimlerle buluşturma, bunun için ileri kesimlerle mücadele-birlik ilişkisinde birlik için mücadeleyi esas alma çabasına girmesi de bekenemez. Zira ilk gruptakiler devrimci şiddet ve radikalizmden buçuk buçuk kaçarken; ikinciler için de "kim vuruyor" sorusunun cevabı "ne ve kim için" sorusuna verilen cevaptan çok daha önemlidir. Ne ki ortak yanıtları hep "ben" ile başlar.

Biz şimdilik sadece, kısaca "reformizm" dediğimiz ilk grup üzerinde duralım. Zira bunu işçi sınıfı ve yoksul köylülük başta olmak üzere halkımızı yanıltacak birer malzemeye dönüştürdükleri müddetçe, bizlerin bu duruma sessiz kalması mümkün değildir. Bu arkadaşların "devrimcilik" adı altında nasıl devrim yapacaklarını sandıklarına ilişkin ortaya sundukları bilinçleri gerçekten de çarpıcıdır. Zira özellikle reformizmin, işçi sınıfının devlet karşısındaki duruşunu, düzenden giderek kopmuş ve kopuyor olması gerçekliğinin karşısında tam da bu duruşu ve devrimci yıkım gerçekliğini işçi sınıfını kandırıp düzen potasına çekmek için nasıl kullandığını; devrimi ve devrimci savaşı böyle bir amaç için nasıl manevra yapabildiğini ciddiyle düşünmek gerekir. Öyle bir durumdur ki bu, varlıklarının gücünü tartışmasız iç savaştan ve devrimci durumun derinleşmesinden, bizzat ve öncelikle gerilladan alan ve bunu çok doğal, nesnel ve tartışmasız bir gerçekliğe, nesnel sınıf dinamikleri, çelişkileri ve bu ba-

ğıntıda halk hareketliliğindeki yükselmelere dikkat çekerek ve iç savaşın bu boyutunun nesnel zimini budur diyerek, sanki kendiliğinden halk hareketlilikleri onların öncülüğünün ürünüymüş gibi gerçekleri tepetaklak ederek perdelemeye çalışan (ki aslında yaşamın bu hareketlere eklenmemekten ve düzenle sınırlanmaktan ibaret olanların bu yaptıklarını devrimcilik sandıkları koşullarda, bu kavrayışları doğaldır) çevreler ve de savaşın açtığı kanallar ve olanaklarla politika yapabilmek şansını bulabilenler, kısaca reformizm, tahriit ve inkarın da ötesine geçerek, savaş olmasaydı, "Ekonomik yasalar olağan gelişir" ve bu "olağan" gelişim sonucunda Kürt toprak ağalarına karşı özgürleşme eylemi kaçınılmaz olarak gerçekleşirdi diyebilirler.

Sanki kapitalizmin olağan gelişim seyri daha az sömür, daha az sancı ve daha az acı anlamına geliyormuş ve sanki bu sömür düzeninin, T. Kürdistan'daki egemenliğin tek unsuru "Kürt feodalitesi"ymiş gibi, faşist Türk devletini bu feodal sömür karşısında yücelten, "barış içerisinde kapitalist toplumu" devrimci savaş karşısında kutsayan sınıf çizgilerini net bir şekilde açığa vuruyorlar. İşte "sömürge Kürdistan" tespitlerinin geldiği en son nokta: Türk devletinin ısgalına karşı savaşıran feodal savaş ağalarının Türk devletiyle bütünleşmesine ve otomennin merkezileşmesine, koy ekonomisinin tahribine ve bu anlamıyla feodalizmin kısmi çözülmesine, buna karşılık sınıf uzlaşmacı bir ulusal kurtuluş, anti-sömürgeci bir savaş verdiği için kendi egemenlerine daha sıkı eklenmemeye dolayısıyla feodalizmi pekiştirmeye sebep oluşun "eleştirisi." Müthiş solistike bir teorik çözümleme! Bu tarz çözümlemelerine sınıf yelpazesinde çeşitli avantajları da var kuşkusuz. Bunlara da ileride değineceğiz. Ancak şimdi kaldığımız yerden devam edelim. Ve çarpık çözümlemelerin verdiği bu kafa karışıklığının dönük noktasının özgül örneğini biraz daha değerlendirmeye çalışalım.

Feodalizmle bağlarını koparmış aydınlar ve reformcu orta burjuvazinin bir "demokratik devrim" istemesi doğaldır. Ama onların hayalindeki demokratik devrim, fazla kanlı ve şiddetli olmamalıdır, nazik ruhları incinir. İç savaşın seyriinde gerilla savaşının açtığı yollar ve yarattığı olanaklardan oluşan meşru demokratik ortam

onlara yeter ve artık iyi-kötü kendilerini ifade etme şansını yakaladıklarında ve gökte ararken yerde buldukları bu olanaklarla başları dönüp de hemen ardından faşizm ve karşı-devrimci terör onlara dahi tahammül edemeyişini doğal olarak kaynağındaki devrimci savaşa duyduğu kinle açıklayarak rahatsızlıklarını tehdit ettiğinde, biraz dövrerken, biraz da "başkalarının" hissettirecek sirtlarını savaştığında; iç savaş geldiği aşamada sonlanırsa aynı olanakları geliştirmeyi bırakalım, koruyamayacaklarını dahi düşünemeyecek bir dar görüşlülükle hareket etmekte ve ulaştıkları statüyü korumak için o zamana kadar iyi-kötü taraf oldukları devrimci sirtlarını dönmekte hatta küfretmekte tereddüt etmezler. Rahatsızlıklarına ve sınıf çıkarlarına giderek daha fazla tehdit oluşturduğunu düşündükleri devrimci savaş karşısında, "kazanılmış mevzilenmi" korumak için giriştikleri "sınıf mücadelesi"ne "anti-feodalizm", "anti-emperyalizm" ve aydınları bir kibirlilikle "silahlı reformizm" karşı proleter çizgi kılıfı geçirmeye çalışmaları doğaları gereğidir. Zira giderek önu alınmaz bir hızla meseleleri kökünden çözmeye hazır bir devrim dalgasının yükselişi karşısında korkuya ve paniğe kapılarak, herşeyin güllük gülistanlık bir toplumsal barış ve sosyal uzlaşma ortamı olacağı özlemi ve hayaliyle o sevmedikleri hüyük toprak ağalarının, büyük bankacıların ve kompradorların feodal-faşist diktatörlüğünün "demokrasi" vaatlerine çoğu zaman gerçekten de saf bir inançla teslim olurlar. Sınıf güduleriyle atıldıkları bu teslimiyet, hayallerinin tarumar olduğu ilk karşı-devrimci saldırı döneminde devrimci radikalizmi suçlayan öfke ve tepkiyle şekillenirken; daha önce bizzat devrimci radikalizmin o hayalleri kumalarına olanak vermiş ve onları peşinden sürüklemiş olduğunu ve ardından devrimci radikalizmin hayallerinin gerçekleşmesinde nasıl diktatörlüğü genişleterek ön açıcı olmuş olduğunu ve önlere bir kere açıldıktan sonra nasıl birleştikleri devrim saflarından egemenlerin elleriyle yoğrulup yumuşatılarak karşı saflara itilak etme yoluna girmiş olduklarını çoktan unutmuşlardır. Tüm bu saydığımız aşamalar, sırasıyla "84-91-94 ve 94-98 süreçlerinde reformizmin aldığı şekilleri ifade etmektedir.

Reformizmin "karşı-devrimci haksız savaşa karşı duyduğu öfkenin kökenine ve bu

ince duyarlılıkların ardından gerçeklere" yukarıda özetle değinmeye çalıştık. Halen devrim saflarında devrimci niteliğini koruyor olup da malum "yumuşatma" politikalarının etki alanında salınan ve aynı şekilde bekleni ve hayalleri tarumar olduğunda silkinenler de var kuşkusuz. Dolayısıyla gerek feodalizm-kapitalizm bağlamında, gerekse "sınıf çizgisi" olarak sunulmaya çalışılan reformist politikalar karşısında devrimci politika ve devrimci savaş çizgisinin içerisinde biraz daha yoğunlaşmak gerekiyor. Bunun için bugün iç savaşın belirleyici bir bileşeni olan Kürt ulusal mücadelesi ve genel olarak gerilla savaşının ülkemizde, sosyo-ekonomik yapıda, sınıf ilişkilerinde gerçekte ne gibi etkileri olduğunu ortaya net koyabilmek gerekiyor. "Çelişmenin yönü" neden reformizmin umut ettiği gibi olmayacaktır? Biraz bunu somutlamaya çalışırken; ayrıca "Kürt sorunu, Türkiye işçi ve emekçi hareketinin sorunudur" demenin tek başına ne sınıf çizgisiyle, ne de ulusal meselelerin kavranmasıyla hiçbir ilişkisi olmadığını, uselik reformizmin ülkedeki mevcut süreci ve gelişmeleri anlamamakla kalmayıp tam bir cahil kibirliliğiyle çarpıttığını ve bu çarpıtmalarla işçi sınıfını kandırmaya çalışmak suretiyle düzene yedekleme gayretkeşliği içerisinde olduğunu belirlemeden geçemeyeceğiz. Kaldı ki bugün herkesin daha yüksek sesle "Birleşik mücadele, birleşik devrim" dediği (ki bu olumlu bir gelişmedir) konjonktürde, bu belirlemelerin sahibi pek çok çevrenin temel teorik önermelerinde giderek daha fazla çelişme ve dolayısıyla tıkanma yaşamakta olduklarının bilincine varıp varmadıkları da aynı bir merak konusudur.

Kuşkusuz somut ve gerçek politika ve uygulamalar için muğlak ve iç tutarlıktan yoksun belirlemeler değil, radikal eleştirel bir kavrayış derinliği ön koşuldur ve atılacak tek bir adımın sayısız teorik önermeden daha belirleyici hatta kader tayin edici olduğu bugünlerde, bu derinliği en hızlı ve radikal bir şekilde yakalamaya adımlarını atabilmek pratik için vazgeçilmez önemdedir. Hiçbir şey yaşam ve gerçekler kadar öğretici ve devrimci değildir. Dolayısıyla, doğruluğu sınanmış teorinin önünde yapılacak yegane şey, saygıyla selam durmak ve pratiğine yüklenmektir.

(Devam edecek)

Dünya emekçi halklarına ve ezilen uluslara karşı azgın saldırılarını sürdüren, halkları katleden emperyalist ülkelerin oluşturduğu NATO (Kuzey Atlantik Pakti), kuruluşunun 50. yılını kutladığı bu günlerde, 24 Mart'ta Yugoslavya'ya karşı başlattığı saldırılarını sürdürüyor. Bu saldırının başını çeken ABD, yanına aldığı diğer emperyalistler ve işbirlikçileriyle birlikte halklarımıza çok insancıl bir amaç peşinde olduğunu yutturmaya çalışıyor.

Ancak artık gün gibi açık olan, ABD'nin, tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerin halkların düşmanı olduğudur. Çünkü emperyalistlerin elleri halklarımızın kanlarıyla defalarca kirletmiştir. Bugün Yugoslavya'ya "etnik temizliğin önlenmesi"

Kurtuluş NATO'nun değil, Halkların kendi ellerindedir!

amacıyla saldırdığını söyleyen ABD ve diğer müttefikleri Filistin'deki ve hemen yanıbaşımızda Kürdistan'daki etnik temizliğe neden seslerini çıkarmıyorlar? Kürt ulusunu yıllardan beri soykırımlardan geçirerek etnik temizlik yapan Türk devletinin Kosova'da "etnik temizliğe" karşı çıkması çifte standart ve sahtekarlıktan başka birşey değildir.

ABD'nin başını çektiği NATO saldırısının esas amacı, ilas eden "Yeni Dünya Düzeni"nin yeniden uygulanmaya sokulması ve özellikle ABD'nin dünyaya

tek başına hakim olma isteğidir. 1990'lı yıllardan sonra ortaya çıkan yeni pazarların paylaşılmasını ve Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar'da egemen olmayı isteyen ABD, bu amaçları doğrultusunda emekçi halkları da paylaşım savaşlarına ortak etmek istiyor.

Saldırıların esas zarar görenlerin emekçiler, işçiler olduğu yaşanan göç dalgasıyla ortaya çıkmıştır. Bu durumdan NATO kadar Yugoslavya faşist yönetiminde sorumludur. İki taraf da desteklenecek haklılığa sahip değildir. Bizlerin destekleyeceği taraf Yugoslavya da her

milliyetten ezilen, katledilen emekçi halklardır.

Gerçek kurtuluş da bu emperyalist haydutlara karşı verilecek birleşik mücadeleden geçer.

**KAHROLSUN EMPERYALİST NATO!
EMPERYALİST PAYLAŞIM SAVAŞINA HAYIR!**

**YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!
YAŞASIN HALKLARIN BİRLEŞİK MÜCADELESİ!**

**BİRLEŞİK GÜÇLER PLATFORMU
(Özgür Halk, Halkın Günlüğü, Politikada Atılım, Devrimci Çözüm, Direniş, Alternatif, Hedef)**

3

Özgürleşen bilinç yaşamı dönüştürmenin öznesidir

İnsanlığın özgürlüğü sorunu proleter devrim sorunu. Devrim sorunu, proletaryanın öncü kurmayı içinde baştan aşağı, basitten karmaşığa, özelden genele bir örgütlenme, savaşma ve bu savaşım sırasında eskiyenden köklü bir kopuştur. Yalnızca eskiyenden kopuş değil, aynı zamanda yeniyi inşa etme eylemidir.

Toplumun zorunluluklardan özgürleşmeye götürmenin temel aracı durumundaki komünist partisi; eskiyi yıkmak, yaşama ilenci ve insanlı bir içerik vererek yeniyi ulaşma sonunu olan ezilen yığınları örgütleyle hareketle geçirmeyi, egemenlerin kurumlarına yönelik sınıf savaşımının kaçınılmazlığı içinde bizzat gerçekleştirecektir. Bu, sınıf savaşımının iki zıt kutbudur. Bir yanda burjuvazi ve onun sosyal dayanaklarının örgütlendiği aygıtlar ve kurumlar, diğer yandada proletaryanın devrimci müttefikleriyle örgütlendiği komünist partisi. Sınıf savaşımının seyri içinde sisteme, karşı olan devrim güçlerinin farklı tarzlarda örgütlenebileceğini de belirtelim. Yani, komünist partisinin devrimin tüm güçlerini başından itibaren kendi çatısı altında örgütleyeceğini iddia etmek yanlış bir saptamadır. Devrimci dinamiklerin farklı biçimlerde örgütlendiğini sınıf savaşımını göstermektedir. Ki esas tartışma konumuz bu değildir. Kısaca belirtmemizin nedeni, sınıf savaşımının seyri içinde komünist partisinin dışında da farklı devrimci örgütlenmelerin olacağını vurgulama amaçlıdır. Ve komünist partisinin, tipki geniş yığınları kucaklaması gibi, dost güçler olan bu devrimci örgütlerle bütünleşmesi, denetiminde konumlandırılması bir savaşım süreci sorunudur. Bu bağlamda, bu tür devrimci örgütlerle sınıf savaşımının seyrine göre taktiksel veya devrim aşamasına doğru stratejik birlikler yakalamaya çalışır. Bu kısa vurgunun ardından tekrar konumuza dönecek olursak;

Sınıf savaşının insanlığı kurtuluşa götürececek öğeleriyle hareketini belirleyen proletaryanın partisi; ideolojik, politik, askeri, siyasi, kültürel her düzeydeki ve nitelikteki çelişkileri yorumlama ve ilerici misyona uygun değişime uğratmanın perspektifi ile donanma, bu genellemelerin tarihsel, toplumsal gelişimine ışık tutan ve geleceğe yürümeye yol gösteren kapsamlı bir insanlaşma hareketi olarak somutta ifade bulmaktadır. O yoğun kavrayış düzeyidir. Bu kavrayış toplumun ilerici öğelerine malederek, geniş ezilen yığınların kendi kaderlerini ellerine almaları için zorunlu olan hakim sınıflara karşı savaşının öncü kumaydır. Genelde ezilen sınıf ve katmanların, özel de işçi toplumun çeşitli sınıf ve katmanlarından gelmiş bireyler olarak bizlerin, komünist partisinin bu gerçekliğini kavramamız, özgürleşmeye yürümümüzün kesin bir koşuludur.

BİREY ZORUNLULUK OLARAK KOMÜNİST PARTİSİNİN YASALARINI KAVRADIKÇA ÖZBENLİĞİNE KAVUŞUR, TOPLUMSAL ÖZÜNÜ KAZANIR

Sınıflı toplumlar sisteminde, ezilenler yaşamı ancak savaşarak kazanabilirler. Savaşmak, yenilenmek, yenilenen yönetimi savaştan hizmetine sunmak, savaşı geniş yığınları kolektif eylemi haline getirmek... Ta ki, ezen bir avuç sömürücü azınlığı yok edene kadar. Savaşın her insanın temel hareket tarzı budur. Bu aynı zamanda, insanın mevcut yozlaşmışlık içinden yeniden ayağa kalkışıdır. İnsanın hangi toplumsal ilişkiler sonucu günümüz yozlaşmışlık düzeyine geldiği; kendisini yeniden nasıl ve hangi araçlarla yaratacağına önceki bölümlerde yanıt vermeye çalıştık. Şimdi özgürlüğünü, özbenliğini, toplumsal özünü kavrayarak kendisini yeniden tanımlaması gereken insan tipinin üzerinde durmaya çalışacağız. Zira sınıf mücadelesinde, ezilenlerin eylemini örgütleyen komünist partisini tanımlamak yetmiyor. Bu tanımlama içinde, bir aktivist olarak bizlerin, kendimizi hangi öğelerle, hangi tarzda ve hangi ideolojik duruşla ifade ettiğimiz önemlidir. Öncünün eylemi, eskiden her yöne bir yönelimdir. Birey genel anlamda bu yenilenme eyleminin bir ögesi olarak konumlandığı ve genel organizmanın bir işlevi haline geldiği oranda kendisini bu yenilenme hareketinin bir parçası durumuna getirebilir. Demek ki baştan aşağı bütün bunlar, kadrosundan en sıradan sempati-zanına kadar partinin kolektif hareketiyle gerçekleştirilecek hedeflerdir. Ve komünist partisinin bu çok yönlü eyleminin aktivisti olmuş birey kendisini bu öğelerle tanımlamak zorundadır. Peki kendisini yeniden sınıf mücadelesinin içinde söz konusu öğelerle tanımlaması gereken insan tipi nasıldır?

Proletarya partisinin sınıf savaşımındaki eylemine girmiş bireyin, topluma öncülük etmesi ve savaşımın yasalarını hayata geçiren bir olması için öncelikle kendisinde ileriye, yeniye göre bir çözüm gerçekleştirmesi gerekir. Kendisini kazanmamış kişilik olarak eskiyi temsil eden yönlerini yenememiş bir birey, ne partinin yılmaz bir neferi, ne de özgürleşme hareketinin bir aksiyonu olabilir. Kişinin kendini kazanması, partili kişilik düzeyine erişmesidir. Özellikle değişime eylemine girilen mevcut toplumdaki kişilik yapılarında gölünen yozlaşma ve yabancılaşma düzeyi düşünüldüğünde, devrimci kişiliğin kendisini toplumsal gerçekliğe dönüştürmenin üzerinde yoğunlaştırması daha fazla önem arz etmektedir. Toplumda yabancılaşma, insani özelliklerden uzaklaşma bugün en derin aşamasını yaşamaktadır. Hakim sınıflar, egemenliklerini sağlamlaştırmak için ideolojik, kültürel, siyasi, ekonomik, askeri olarak topluma köklü biçimde yönelmiş ve çök, resken olma

yan, toplumsal yönünü yadsıyan, insani ilişkilerden uzaklaşmış sorumsuz bir toplumsal kişilik yaratma idealini azımsanmayacak derecede başarmıştır. Ve bunu, geçen her süreç daha da derinleştirmektedir. Yazılı-görsel basından kültürel, "satsal" kurumlarına, yönetim aygıtlarından sosyal ilişki biçimlerine, çalışma-yaşamından tüketim tarzına kadar topluma yazılmışlığın irmini her yönlü akıtmaktadır. Bu mevcut gerçeklik içinde, güncel ve tarihsel olarak devrimcilerin görevi açıldır. Toplumu burjuvazinin bu yaz gerçekliğinden arındırmak ve ayağa kaldırmak gibi tarihsel bir misyonu oynamak zorundadırlar. Genel de devrimciler, özel de ise komünistler, insanlığın tarihi ile buluşarak yorumlama ve tarihte kendi gücünü bulmanın üzerinde özbenliğine ulaşan kişilikle geniş yığınları örgütleyip geleceğine kavuşumuna görevi ile misyonlarını tanımlayabilirler. Çelişkileri yorumlama ve bu sınıf çelişkilerinden ilerici, devrimci olan yönle bütünleşme, ilerici tüm dinamikleri örgütlü biçimde devrimci savaşıma sevk etme, bu hareket içinde insan aksiyonunu en yaratıcı şekilde konumlandırabilme, özgürleşme eyleminin bir parçası olmuş her ögenin zorunluluğudur.

Proletarya partisinin ezilen yığınları örgütleme ve savuşturma işi, sınıf bilinci almış ve bu bilinçle kolektif eylemin parçası olmuş bireylerle sağlanabilecek bir durumdur. Partinin bu ilerici eylemi, ancak kazanmayı bir ilke olarak ele almış kişiliklerin üretimleriyle olabilir. Kazanmay bir ilke olarak alınmış bir birey, toplumu kazanamaz, örgütleyemez ve savuşturamaz. Ve son tahlilde böyle bir kişilik kendisini de kazanamaz. Kişinin kendini kazanması ya da daha genel bir anlatımla kazanmanın yaşam biçimi olarak benimsenmesi, soyut, içi boş bir tanımlama olarak ele alınmamalıdır. Kişinin kendisini kazanması, bunun akabinde kazanmanın bir ilke olarak benimsenmesi, sınıf mücadelesinin seyri içinde oluşabilen bir edimdir. Sınıf mücadelesinde, öncü kurmay proletarya partisinin çatısı altında eskiye karşı yürütülen her kolektif eylem, aynı zamanda yeniyi inşa etmenin kolektif eylemidir. Ve bu eylemin -gerek bu eylemin bir parçası olan bireyde ve gerekse de nesnel yaşamda- bir dönüşüm yaratması, bireyin kolektif eylemin yollarını yönelimini, bilimselliğini çok iyi kavramasına bağlıdır. Yani, toplumdaki tüm sınıf çelişkilerini görmek ve bu çelişkileri çözme eylemine girmek, her şeyden önce devrimci savaşıma atılmış bireyin bu çelişkileri çözme eyleminden başlaması demektir. Toplumsal gerçeklikle hesaplaşıp değişikliğe uğratmanın tarihsel eylemi olan devrim şartlarında yer almak, bireyin özbenliğine kavuşup kendisini hütünüyle kazanması değildir. Sadece bu eylemin ön adımdır. Kazanma, yani devrimcileş-

me asıl olarak bu süreçten sonra başlar. Kastımız olan bu devrimcileşme süreci, kendi içinde, tüm toplumsal öğelerde, eskiyi temsil eden sınıf değerlerinden köldü bir kopuşu ifade eder.

Devrimci savaşımlarımızın gerekliliği göstermiştir ki, sınıf mücadelesinin özü müfrezesi olan komünist partinin safılarına atılmış her bireyde eskiyenden bu köklü kopuş sağlanabilmiş değildir. Söz konusu köklü kopuşun sınıf mücadelesinin seyrinde gerçekleşeceğini belirlemek, eskiyi temsil eden yönlerimize zaman geçmeksizin müdahale etmeyeceğimiz anlamına gelmez. Zira, proletaryanın sınıf savaşımı her alanda eskiyi yıkmadan üzerinde ilerleyeceğine göre, bu savaşın aksiyonları olan bireylerin, eskiyi temsil eden yönlerini yıkmaları, kendilerini kolektif hareketin içerisinde çözmeleri, yığınlarla bütünleşmeleri, azim ve cesaretle, devrimci kimlikle donanmadan galip çıkmaları, bütün bu yönlerini, yeteneklerini yoğun bir emekle devrimci savaşında örgütlemeleri, özde kendilerini, genelde ve esas olarak devrimci savaşında başarılar kazanmanın birer öğesidir. Aksi bir durum olarak eskiyi temsil eden, geldiğimiz toplumsal karmarlardan kazanıp getirdiğimiz burjuva ve küçük burjuva şekilleniş tarzımızı, girdiğimiz sınıf savaşımında korumak, hareket ve konumlanma tarzımızı eskiyen bu öğelerin üzerinden şekillendirmek, kendimizi ve devrimci savaşımı kazanamamaktan öteye bir anlam ifade etmez. Kazanma ile kazanamama arasındaki bu kalın çizgide, kazanamamanın (eskiyen yönlerin yaşam biçimi olarak benimsenmesi) kazanmaya dönüştürülmesi, kazanmayı ilke edinmiş bireylerin kazanmanın ideolojik-siyasal iradesi olan proletarya partisinin çatısı altındaki örgüt bilinci, örgütleme gücü, karşı-devrimin askeri, siyasi, ideolojik yönelimine karşı savaşımın basitten karmaşığa tüm işleyişi, eskiyen yönlerimizden arınmanın, proletaryanın dünya görüşü MLM'nin ideolojik duruşuna göre şekillenmenin işleyişidir. Sorun gerek iç ve gerekse dış düşmana karşı savaşımın gelişim yasalarına göre konumlanabilme, bunları örgütlemenin bilinciyle donanabilme, kolektif eylemin birer ferdi olarak gelişme ve gelişme sürecini, komünist partinin iradi duruşuna göre kavrama sorunudur.

Savaşı kavrama adına, proletarya partisinin iç ve dış düşmana karşı savaşımının araçlarını, yöntemlerini, tarzını kavrama adına, proletaryanın dünya görüşü MLM'yi kavrama adına pratikte bir yığın bireysel tarzın olduğu tartışmasızdır. Bu gibi bireysel tarzlar, hem örgütlü gücün yönelimini, hem de merkezileşerek güçlü bir örgütlülüğe dönüşmesini engellemektedir. Bu gibi tarzlar, son tahlilde, örgütlülüğün iradi oluşumuna ve oluşumun öndediği tarzına da yansızdır. Zira, örgüt bireylerden oluştuğuna göre, örgütsel du-

ruş içinde -gerek dağınık ve gerekse de çizgi anlamında- bulunan ideolojik sapmalar ve zaafılar, bireylerin eski toplumsal alışkanlıklarını örgütsel mekanizmaların içine taşımalarının bir sonucudur. Gelişen toplumsal sınıf ve katmanlar içinde kazanılanlar, gıdasını burjuva ve k. burjuva ideolojik şekillenmeden alan eskinin temeli olan tarzları sınıf mücadelesinde ezilenlerin lehine kazanım olmayacağı yadsınmaz. Önderlik mekanizmasından savaşın ihtiyacına göre yaratılmış en basit örgütlülüğe kadar, ideolojik gıdasını burjuva ve k. burjuva sınıf dokusundan alan sözkonusu bireysel tarzların, komünist partisinin safına yansıdığı aşikardır. Ve bu tarzlar, kazanmanın değil yenilginin, yenilenmenin değil eskiyi korumanın, devrimleşmenin değil devrime sekite olmanın, gelişmenin değil gerilemenin tarzlarıdır.

Kazanmayı ilke edinmek, proletaryanın dünya görüşü MLM ışığında eski olan her öğeye karşı savaşım vermek ve ideolojik olarak bu savaşım zorlu ama bir o kadar da görkemli yürüyüşünde netleşmektir. Eskiye karşı savaşımında her türlü ikircikli tutumdan kurtulma, kararlı, doğrulanıya geçimede ısrarlı ve bu doğrularını insanlaşma yürüyüşünde ezilen halklar nezdinde bir bağlılık çağrısı olarak ele alan tarzıdır. Yani, proletaryanın sınıf mücadelesinin öncü kurmayı partinin, devrimin, hareketin yasalarının canlı pratiğe geçirilişinin tarzıdır kazanmayı ilke edinen kişilik. Bu kişilik bilimseliktir, kendisinde ve devrimci savaşımın tüm öğelerinde köklü bir çözümleme yaratmadır, proletarya ideolojisinin toplumdaki şekillenişidir, özcesi devrim yürüyüşüdür, devrimleşmedir.

Devrimleşmeyi, devrimci savaşımın safalarında yer almakla sınırlı tutan ve devrim safalarında eskiyi temsil bir "abidesi" gibi duran bir kişilik, yenilgiyi baştan ilan etmenin en özlü anlatımıdır. Bu kişilik, her şeyden önce, sistemle devrimci savaşım arasında bocaladığı için, neyi yıkacağı, neyi inşa edeceği konusunda net bir duruşa ve kararlılığa sahip değildir. Toplum içindeki ezilmişliği ve sistemin sürekli baskısına maruz kalması, gelişen devrimci savaşım katılmasını sağlasa da, değer yargısıyla, eylemiyle, ilişki biçimiyle, düşünce sistemiyle kendisini ve çevresini tanımlamasıyla halen sistemin kişiliğini yaşamaktadır. Sistemin yarattığı kişilikle sistem yıkmayacağına göre, bu kişilik özünde devrimci savaşımın değil, burjuvazinin devrimci savaşım içindeki temsilidir.

✓ Devrimci savaşımında netleşmemiş kişiliğin temelinde burjuva ideolojisi, kültürü, yaşam biçimi ve k. burjuva şekillenmesi yatmaktadır. Ve yine bireyin yaşam biçimi ve toplumsal üretimdeki konumlanışı bu tip bireylerin şekillenişinin temel yapı taşıdır. Bu genel belirlemeden yola çıkarsak eğer -ki doğru bir yargıya varmak istiyorsak bu böyle olmalıdır- küçük-burjuva kişiliğin, proletarya partisinin içinde devrimleşmeye olarak beliren belli özelliklerine vurgu yapmak yararlı olacaktır.

✓ Netleşmemiş kişilik, istikrar yakalayamamış bir üretim faaliyetinin kaçınılmazlığıdır; üzerinde k. burjuva şekilleniş et-

kilerini büyük ölçüde taşıyan birey doğal olarak devrimci savaşım içinde üretimin zorunluluğunu doğru bir biçimde kavrama sorunu yaşar. Çünkü o üretimden çok, tüketim olgusuna göre şekillenmiştir. Aynı biçimde devrimci savaşımın, yaşamı devrimci tarzda bir üretim olduğunu kavrayamadığından, onun için üretim kendisi dışındaki güçlerin ona dayattığı bir angaryadır yalnızca. Tüketimse onun "bilinçli" tercihi ve özlemidir. Böyle bir kişilik üretmekten kaçınıp, daha fazla tüketebilmenin hesaplarını yapar yalnızca. İçinde bulunduğu koşullarda, üretmeden tüketemeyeceğinin farkındadır aslında; ama bu da onun için dıştan bir dayatmadır. Daha fazla tüketebilmek, rahat hareket edebilmek, zaafı kişiliğinin tüm özelliklerini alabildiğine yaşayabilmek için hiç değilse üretir görünmelidir. Ama üretimin amacı ve üretimdeki etkinliğin (devrimci tarzda) yaratacağı olumlu sonuçlar onun için çokta önemli değildir. Onun varlık nedeni kendi bireysel ihtiyaçlarını gidemenin tüketimi uğruna, başkalarının üretimini "devrimci değerler" lafazanlığı ile "sahiplenmedeki" ustalığıdır. Böyle bir kişilik çevresinde üreten insan bulamadığından, bütün ilişkileri onun asalaklığının farkına varıpta yalnızlaştırdığından, kişiliğinin yenilgi, geri, çözülmüş yönü daha net bir biçimde açığa çıkar.

✓ Bu torden bir kişilik her şeyden önce yaratıcı değildir. Eski toplumun tüm yabancılaşmış öğelerini ve kötürümleşmiş özelliklerini üzerinde taşır. Çünkü bilinçli bir üretime göre şekillenmemiştir. Devrimleşme sürecinde ilerlemesini engelleyen zaafılarıyla başışık yaşayan böyle bir birey, kendisini değiştiremez, yenileyemez ve üretmez. O yalnızca kendi dışında üretilen değerleri tüketmekle kalmaz, kendisinde de devrimci olan ne varsa bitirir. Bu geri duruş süreci, gerekli müdahale ile ileriye evrilmese sistemle tamamen bütünleşmeye sonuçlanır. Değerler üretmeye yeterli özveriye göstermediği gibi, yaratılmış değerleri de korumaz. Devrim safalarında bu şekillenişe ve pratiğe sahip insanların sayısı hiçe az değildir. Tümyle bu şekillenişe sahip olmazsaktaki, böyle bir kişiliğin kimi özelliklerini her birimiz üzerinde taşıyabilmektedir.

✓ Devrimci savaşımında netleşmemiş kişilik, emek adına savaşımını iddia eder, ama emeğe karşı yabancıdır. Devrimci savaşımı üretmede yoğunlaşmış emeğin değerinin farkında değildir. İnsan emeğinin yaratıcılığı ve bu yaratıcılığın sınıf savaşımında ezilenlerin davası uğruna konumlandırılması, emek vermek ve emeğe saygı ile olanaklıdır. Gönüllü, bilinçli birleşmiş, yoğunlaşmış yüksek emek, devrimci savaşımı ilke edinmiş bir kişiliğin felsefesinin özüdür. O bu özü yaşam biçimi haline getireceği yerde emeğe karşı geldiği toplumda edindiği yabancılaşmayı yaşar. Emeğin ve emeğinin değerinin ve gücünün farkında değildir.

✓ Devrimci savaşımında netleşmemiş kişiliğin ikili bir yaşamı vardır. Burjuvazinin ezdiği ve sömürdüğü küçük-burjuva kişilik, buna duyduğu sepiyle devrimci yaşama yaklaşır. Ama diğer yandan da burjuva yaşam biçimine özlem duymaktan kurtulamaz. Bu özlemi bütün ilişkilerine de yansıtır. Durumun mevcudiyette hakim

olan yaşam biçimine göre değişir. Devrimci iradenin hakim olduğu durumlarda, devrimci yönünü yaşar, burjuva yaşamın hakimiyetinde ise burjuva yönü yaşar. Ama, ilerici-dinamizmine göre yaşamına müdahale etmeyi pek akıl etmez. Pratik olarak devrimci savaşımın içinde olsada, ilişki biçimiyle (ailesiyle, yoldaşlarıyla, çevresiyle vb.) halen eskiyi yaşar. Herhangi bir olguya karşı tavır, kendi durumuna göre değişir. O olguya sınıf mücadelesinin gerçekliğine, ihtiyacına göre değil kendi küçük dünyasının gerçekliğine göre yaklaşır. Eğer gelişen olgu kendisini olumsuz etkilemiyorsa keskin "devrimci"dir, ama olumsuz etkiliyorsa o burjuva kişiliğini one çıkarıp olgudan, müdahaleden kaçınmayı tercih eder. Özellikle mücadelenin geri olduğu, zor süreçler yaşandığı dönemlerde burjuva kişiliğine iltica etmesi bu tür kişiliklerde kaçınılmazdır.

✓ Devrimci savaşımında netleşmemiş kişilik hedeflerinde de net değildir. Bu sözkonusu ikili yaşam biçiminin doğrudan bir sonucudur. İki arada bir dere kalmış böyle bir kişilik iki ayrı yaşam biçimine de (burjuvazi ve proletarya) ait hissetmez kendini. Bir gün devrimci hedeflerdir onu harekete geçiren, ama diğer gün özellikle devrimci hareketin genilediği, yenilgi dönemlerinin yaşandığı veya devrimci bir gelişimin bireysel dünyasına "zaaf" verdiği anlar da) onun küçük-burjuva özelemlerini harekete geçirir. Hedeflerindeki bu belirsizlik ve netsizlik, onun tüm ilişkilerine ve düşünce sistematiğine yansır. Ki düşünce sistemi, sınıfsal karakterine bir ayna olma özelliğindedir. Her birey kendi sınıfsal karakterine göre olguya bakar, olguyu yorumlama biçimine de, olguyu değiştirme eylemine de, hedeflerindeki bu netsizlik olduğu gibi yansır.

✓ Devrimci savaşımında netleşmemiş kişilik kendine ve kendinin dışındaki her şeye karşı güvensizdir. Bu genel durum, özünde kendisine olan güvensizliktir. Kendisinde bir kişilik devrimi gerçekleştiremediği için, başka insanların kendi kişiliklerinde ve örgütlü yığınların kendi güçleriyle devrim yapacaklarına inançsızdır. Sistemin karşısında yaşadığı bu zayıflığı, sistemin şekillendirdiği kendi kişiliğine karşıda yaşamaktadır. Bu kişiliğiyle her şeyi onun olarak görmesine karşın, sorunlara çözüm gücü olma hususunda kendisine güvensizdir. Durmadan sorun olur. Ama sorunlara çözümü hep başkalarından bekler. Ve bu özelliğinin doğal sonucu olarak, keyfiyetçidir, umursamazdır ve sorumsuzdur. Aslında gelişimi de pek istemez böylesi kişilikler. Çünkü bu zayıf kişilikler devrimci gelişimin karşısında ezildikleri için, içten içe gelişimide pek istemezler. Özcesi, kendisinde, toplumda ve örgütsel mekanizmalardaki sorunlarda çözüm gücü değildir böyle kişilik tarzları. Bu tarzlarıyla yaşanan her pratikte kendilerine ve devrime karşı güvensizlikleri gitikçe derinleşir. Rahatlamak içinde, her gelişimin karşısında kendi zaaflarını örtme amacıyla savunma mekanizmalarını geliştirirler. Bazen bu savunmalar "eleştiri" adı altında, devrimci yaşama karşı birer saldırı niteliğine de bürünebilmektedir.

✓ Devrimci savaşımında, devrimleşme-

miş kişilik dar düşünür; tüm olgulara, sonuçlara kendi zaafı kişiliğinin cephesinden bakar. Gerçekliği bütünüyle kavramaktan uzaktır, nesnel değildir. Pratikteki darlığı düşünce sistemiyle, düşünce sistemiyle darlığı pratiğiyle yansıtır. Kazanımların merkezinde hep o vardır. Yenilgilerde ise başkaları. Olguları, olayları, süreçleri birbirinden koparan öznel bir bakışa sahiptir. Ne tarihi doğru yorumlar, ne de geleceği kurmanın eylemini doğru harekete geçirir. Eksikler onun dışındaymış gibi gelir ama, o tüm pratiğiyle bir yanlışlar silsilesi oluşturmaktadır. Nesnel gerçekliği doğru yorumlamadığı gibi, kendi eksikleri ve yanlışlarını da hiç bir zaman doğru yorumlamaz. Bu kişilik tarzı aynı zamanda örgütlü yaşam ve güçlüklerden kaçınır. Çünkü zaafı durumunu örgütlü bir yaşamda sergileme olanakı yoktur. O sürekli örgütlü zeminden bireysel zemine kaçışı gerçekleştirdikçe, kendi yaşamını idare edebilir. Bu anlamda sorunları ve sorunların çözümünü bireysel leştirmeye özel bir özen gösterir. Örgütlü mekanizmanın denetiminde olmak onu rahatsız eder. Örgütlü mücadele, pratik yoğunluk ve farklı türden bir çok güçlüklerle karşı karşıya bırakır bireyi. Bunu bilir ve zaaflarını rahatça yaşamak için hareket alanını genişletebilmenin gereği olarak, bireysel hareket tarzını, sepiyen her şeye başkaldıran anarşist bir ruha sahip olmayı ve böyle davranmayı devrimcilik sayar. Onun için özgür kişilik, disiplin, denetleme vb. örgütsel işleyişi tanımamak olarak ifade buluyor. Partiye karşı sorumluluklarını kavrama konusunda adeta bir yetenek ve bilgi fukaralığı yaşamaktadır.

✓ Kendi kendini eleştirmekten kaçır, başkalarını eleştirmekte "ilkelidir." Böyle bir kişilik kendi zaafı yüzünü görmekten öcü gibi korkar. Kendisiyle çatışmaktan çekinir, çünkü bu rahatını kaçırarak bir huzursuzluktur; bir güçlüktür ona göre; eleştiride öyle, zaafının ve yanlışlarının başkaları tarafından ifade edilmesinden hoşlanmaz. Bundan dolayı ya eleştiriye almış görünür ya da misilleme bir biçimde, sekte vb. tutumlarla eleştiriye işlemez kılar. Ama başkalarına ve örgütlülüğe karşı "acımasızdır." Kendi eksikliklerinin öz eleştirisini yapıp nelere malolduğunu görmeden (örgütlülüğe) verir-venştir. Yakıncı, şikayetçi, her şeyi sorun görme, sorunların çözülmeceği anlayışını yayma bu hareketlerinin bir parçası olarak pratikte yaşam bulur.

Sınıf mücadelesinin özgürleşme hareketinin zorunluluklarını kavrayamayan tarzlar ve pratik sonuçları bunlarla sınırlı değildir. Ve sorun bu tarzların hepsinin veya bir kısmının tek tek bireyler üzerinde varolmasında değildir. Bir anlayış olarak komünist partisinin bünyesinde bu gibi tarzların (tek tek bireyler üzerindeki bu ideolojik hastalıkların genelleserek) varolması sorunu esas meseledir. Ve bu gibi hastalıklar, sınıf mücadelesinde ezilenlerin davasına ciddi zararlar vermektedirler. Karşı-devrime yönelen devrimci eylemimiz, bu gibi hastalıklı tarzlardan arındığımız ölçüde nitelikleşecek, geleceğe yürüyüşün güçlü sesi olacaktır. ■

-Sürecek-

NATO ve KOSOVA II

NATO, 25 Mart'ta Yugoslav hedeflerine hava hareketine başladığında, aynı zamanda Amerikan silah teknolojilerinin teknolojisini de gerçek bir savaşta denemiş oluyordu. ABD'nin Yeni Dünya Düzeni siyasetinin askeri sloganı "sıfır ölümlü savaş" olarak açıklanıyordu. Buna göre NATO, yeni ABD silah teknolojisiyle hiç asker ve askeri malzeme kaybı vermeden Yugoslavya'nın askeri ve ekonomik hedeflerini verarak direncini kırarak, Rambouillet Anlaşması'nı imzalamaya zorlayacaktı. Çok kısa sürede, günlerle sınırlı bir hareket planı açıklanmıştı ilk önce. Ancak meselenin bu boyutta kalmayacağını herkesin önce kendileri çok iyi biliyorlardı. Ve bir yandan da sonuç alıcı bir kara hareketinin kendisi başından beri tartışılıyordu. Bu satırların yazıldığı sırada, bir ayını dolduran hava hareketi, henüz nasıl sonuçlandırılacağı belli olmayan bir "denge" üzerinde hergün devam ediyordu. Bu "denge"nin ne şekilde bozulacağı ise her şeyden önce Kosova ve Yugoslav halklarıyla birlikte, dünya halklarının enternasyonal dayanışmasına ve mücadelesine bağlıdır.

ABD ve İngiltere, aynı çıkmazı, daha doğrusu bu "denge" durumunu Irak'ta da yaşamaktadırlar. Gerek Yugoslavya ve gerekse Irak operasyonları emperyalizm tarafından durdurulduğu taktirde, bu, hem başlangıçtaki amaçlarının gerisine düşeceklerinden, hem de daha da önemlisi ciddi bir prestij ve moral kaybı yaratacağından dolayı Yeni Dünya Düzeninin geçersizliği anlamına gelecektir. Sonuç alıcı kara hareketleri ise gelenen aşamada halkların mücadele çizgisini derinleştireceğinden, emperyalizm açısından bu da kaybettirici olacaktır. Ayrıca bu durum hem emperyalistler arasında daha kapsamlı savaşlara yol açacak, hem de halkların mücadelesinde tek tek ülkelerde iktidar yolunun önünü açacaktır. Kısacası emperyalistlerin, mevcut toplumsal ve ekonomik şartlar içinde bu bölgesel savaşlarda oluşan politik (ve askeri) "denge"yi bir şekilde değiştirecek çözümleri yoktur.

HAVA HAREKATI BALKANLAR'DA İSTİKRAR DEĞİL, İSTİKRARSIZLIK GETİRECEK

Yukarıda belirttiğimiz haliyle hava hareketinin emperyalistler açısından istenen şekliyle sonuç alamayacağı ortadadır. Buna rağmen ABD'nin bu savaşta istediğini elde ettiğini düşündüğümüzde bile, bu, yeni çatışmaların ve savaşların başlangıcı olacaktır. Makedonya'da bulunan Arnavutların da (ki sayıları Kosova'dakinden az değil) aynı şekilde bağımsızlık istemlerinde bulunmalarının önünü açacaktır. Makedonya ise Yunan ve Bulgar Makedonlarının geleceği ile ilgili söz sahibi olmak isteyecek ve bunun için, Kosova'da gerçekleşen emperyalist hukuk dolayısıyla kendileri açısından önemli gerekçeler de bulmuş olacaktırlar.

Bu yanı sıra da aslında oluşturulmak istenen istikrarlı Balkan düşüncesi emperyalistler açısından tam bir çıkmazlık olacaktır. Çünkü bu tespitlerin dayandığı gerçeklik, Balkanlar'da emperyalizm tarafından kısıtlanan milliyetçiliktir. NATO, askeri gücüyle Yugoslavya'yı dize getirebileceğini düşünerek girdiği bu süreçte, daha da

aşamada önemli fiyaskoların altına imza atarak "sıfır ölümlü savaş" planını ve sözde Arnavutlar'a insani yardım götürülmesi gerekçelerini de kendi kendine boşa çıkarmış oldu.

Savaşın daha ilk günlerinde Sırpların üç ABD askerini esir etmesi ve yüksek teknoloji ürünü "görünmez" F-117A savaş uçağını düşürmesi ABD'nin ve NATO'nun yüzüne bir şamar gibi çarptı.

Hata yapmayan ve hedef şaşırmayan akıllı füzeler, onlarca, yüzlerce Sırpıyı katlederken, şaşırarak bir-iki bomba Arnavutların da başına düştü ve NATO iki gün inkar ettiği bu gerçekliği sonunda kabul etmek zorunda kaldı. Ayrıca bugün gerek bombardımanlardan kaçmak ve gerekse politik oyunların bir sonucu olarak yollara düşmek zorunda kalan Kosovalı Arnavutlar, bu hareketin kime ve ne için yapıldığını daha ilk günlerde sorgulamaya başladılar.

KOSOVA'NIN TARİHİ VE ULUSAL SORUN

Tito döneminde, 1974 yılında yürürlüğe giren Yugoslavya'nın yeni anayasasında, Kosova, Yugoslavya'yı oluşturan 6 cumhuriyetten biri olan Sırbistan içinde özerk bölge statüsü kazanır. Yugoslavya, bu düzenlemeye göre, Sırbistan, Hırvatistan, Slovenya, Karadağ ve Bosna-Hersek cumhuriyetlerinden ve iki özerk bölgeden - Vojvodina ve Kosova'dan - oluşmaktadır. Tito'nun '80'de ölümünden sonra, '81 yılında, diğer cumhuriyetler statüsüne yükselmek isteyen Kosovalı Arnavutlar, çeşitli gösteriler düzenler. Bu istemlerini çeşitli düzeylerde dile getirirler. '80'lerin sonlarına doğru, Yugoslavya Federasyonu içerisindeki statülerinin tartışılmasını yoğunlaştıran Kosovalı Arnavutlar, Federasyon'daki temsilciliklerini çekerler.

"Sosyalist Blok"un dağılma sürecine denk düşen bu dönemde, emperyalizm tarafından körüklenen milliyetçilik, Kosovalı Arnavutları da sarar. Bu süreçte Sırbistan içindeki özerklikleri, diğer bazı haklarıyla birlikte Sırp milliyetçiliği tarafından ellerinden alınır. Bununla birlikte Kosovalı Arnavutlar, gerek Sırp cumhuriyetiyle gerekse de Yugoslav Federasyonu'yla yapılan çeşitli düzeylerdeki görüşmelerde muhatap olarak kabul edilirler. Yine sınırlı da olsa sürdürülen bu ilişkiler sonucu eğitim gibi hakları da geri alırlar. Diplomatik düzeyde sürdürülen bu ilişkiler ve tartışmalar, '96 yılına kadar bu düzeyde devam eder.

Bu kısa tarihin arkasında ise Yugoslavya'nın Tito döneminden itibaren, yani ta başından beri kendine özgü "sosyalizm" anlayışıyla Yugoslavya'nın emperyalizmle sürdürdüğü ilişkiler vardır. 1950'lerde uluslararası komünist hareketten dışlanan Yugoslavya "komünistleri", '60'lardan sonra Rus sosyal emperyalizmiyle de ilişkiler geliştirerek "denge" bir siyaset izler. Yine de Yugoslavya, öncesi de olmak üzere özellikle II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında, Alman faşizmiyle işbirli-

ğinde olan egemenlerine karşı partizan hareketiyle, bir halk desteğiyle ve demokratik bir temelde kurulmuştur. Tito, iktidarı sürdürmek için özellikle değişik cumhuriyetlerden oluşan Yugoslavya'da ulusların bu duruşuna ve devrimci geçmişine dikkat etmek zorunda kalmıştır.

EMPERYALİZM YUGOSLAVYA'YI PARÇALİYOR

Yazımızın ilk bölümünde belirttiğimiz nedenlerle, '90'lı yıllarda Slovenya ve Hırvatistan ilk bağımsızlığını ilan eden cumhuriyetler olurlar ve Almanya tarafından kısa bir sürede tanınırlar. Ardından Bosna-Hersek savaşı başlar ve bölgeye ABD'nin ilk güçlü müdahalesi gerçekleşir. Dayton Anlaşması ile hukuki statüsü belirlenen Bosna-Hersek Cumhuriyeti'nin Yugoslavya'dan koparılmasıyla sıra Kosova'ya gelir ve sahneye '96'da UÇK (Kosova Kurtuluş Ordusu) çıkar.

'96'da Makedonya'da kuruluşunu gerçekleştiren UÇK'nın kurucusu ve bir namazlı finansörü, ABD'de bulunan Florin Krasniqi'dir ve başından beri ABD'yle ilişkileri sağlayan kişidir. Her ne hikmetse, dünyada terörizme karşı mücadele yürüten ABD, bu sözde gerilla hareketine siyasi, mali ve askeri yardımda bulunmaktadır. Bu yanıyla UÇK, bazılarının sandığı gibi, NATO'nun Kosova'ya müdahalesiyle bağımsızlığını yitirmiş küçük-burjuva önderlikli devrimci bir hareket değildir. Bizzat ABD tarafından örgütlenilen ve finanse edilen bir örgüttür ve ABD'nin Kosova'daki ajan örgütüdür. Bu çok açık ve nettir.

ÇATIŞMALAR BAŞLIYOR...

'98 Şubat'ında Sırp güvenlik görevlilerine UÇK'nın saldırmasıyla başlayan çatışmalar hem Sırp polislerinin, hem de federal ordunun iktidarını Sırpıların oluşturduğu devreye girmesiyle büyür. Bununla birlikte, Kosovalı Arnavutların bu süre içinde ellerinde bulundurdıkları bazı haklar geri alınırlar. Bundan sonrasını ise emperyalist medya kuruluşları üstlenir ve Sırp zalimliği ve katliamları ile ilgili olarak hemen hemen her gün dünya kamuoyuna yönelik yayınlar yapılır. Elbette bu çatışmalar sırasında Sırp milliyetçiliğinin etkisi olmadığı söylenemez. Ancak ortada katliam boyutuna varan uygulamaların olmadığını yine BM'nin ve Avrupa Güvenlik İşbirliği Teşkilatı'nın silahsız gözlemlerinin raporları doğrulamaktadır.

Başından beri emperyalist medya tarafından azrail olarak gösterilmeye çalışılan Miloseviç ve Sırp yönetimi, Kosova'ya silahsız uluslararası gözlemlerinin girmesine itiraz etmemektedir. Ancak ABD ise NATO barış gücü adı altında bölgede üstlenmek istemektedir ve Sırp yönetimini buna zorlamaktadır. Savaşın gerçek ve tek nedeni de budur. Bunu UÇK'nın siyasal gelişimindeki değişikliklerden rahatlıkla anlayabiliriz.

UÇK, '99 Şubat ayında gerçekleştirilen Rambouillet görüşmelerine kadar "bağımsızlık" istemektedir ve diğer Kosovalı Ar-

navut liderler, İbrahim Rugova ve Veton Surroi'yi oportünistlikle ve uzlaşmacılıkla suçlamaktadır. Ayrıca UÇK, Kosova'da belli bir siyasal meşruiyet kazanmak için Arnavut milliyetçiliği görüşlerinde tutarlı olan ve Tito döneminden beri 28 yıl hapis yatan Adem Demaçi'yi siyasal temsilcisi ilan eder. Ancak Rambouillet görüşmelerinde bağımsızlıkta ısrar edip ABD'nin "özerklik" dayatmasını kabul etmeyen ve UÇK'yla açıklanmış ters düşen Adem Demaçi tasfiye edilir ve UÇK'nın yeni lideri geçmişi fazla bilinmeyen Haşim Taçi olur. Haşim Taçi ise bağımsızlığı UÇK adına "özerklik" kabul ederek aslında ABD adına anlaşmanın altına imza atar ve ilginçtir ki bu bağımsızlığı örgüt, NATO silahlı "barış" gücünün Kosova'nın güvenliğini sağlamasını ve kendisinin silahtan arındırılmasını kabul eder.

ABD'nin kara hareketi yerine UÇK'nın silahlı gücünü kullanmak istemesi ve UÇK'ya ABD'den ve Avrupa'dan gönüllü toplama ve ilk etapta dört bin kişilik bir silahlı gücü UÇK üniformalarıyla askeri eğitimden geçirerek Kosova'ya göndermesi, UÇK'nın ne olduğunu çok açık ortaya koymaktadır. Ayrıca ABD'nin Kosova'da eski senator Bob Dole ile birlikte ünlü spekülör George Soros'u da aracı olarak kullanması ve bunların Kosova'lı Arnavut liderler üzerindeki etkisi de hem ABD'nin ilgi derecesini hem de UÇK'yla ilişkilerini daha da net açıklıyor.

KOSOVA'DA GERİCİ ÇIKARILAR ÇATIŞIYOR

Bugün Yugoslavya iki cumhuriyetten oluşmaktadır: Sırbistan ve Karadağ Cumhuriyeti. Federasyon'un esas ağırlığını ise Sırbistan oluşturmaktadır. Sırp yönetimi bu savaşta ABD'ye karşı direnirken, esasta direndikleri nokta gerici iktidarlardır. Sonuçta Kosova, Sırbistan'ın sahip olduğu bir pazardır ve Sırbistan için Kosova'nın yitirilmesi, aynı zamanda bu pazarın yitirilmesi, bundan da öte, Sırp egemenlerinin bir bütün olarak iktidarı açısından bir varlık-yokluk anlamına gelmektedir. Sırp egemenlerinin bu noktada egemenliklerini savunurken, doğal olarak halka dayanmaktan başka bir çaresi de yoktur. Sırpların tarihi ve bundan da önemlisi '60'lardan itibaren gelişen ekonomik ilişkilerinden dolayı uluslararası müttefiki ve koruyucusu da Rusya olmaktadır. Rusya'nın içinde bulunduğu koşullardan dolayı Sırlara sunduğu destek siyasal çerçeve ile sınırlı olmakla birlikte, belli bir askeri yardım boyutuna da içermektedir. Ayrıca Rus keşif ve savaş gemilerinin henüz fiilen içerisinde bulunmadıkları bu savaş sırasında Akdeniz'e indirileceğinin açıklanması önemli bir destek olmaktadır. Öte yandan Sırbistan'ın Belarus Birliği'ne katılması ve bunu Rusya'yla Belarus'un onaylaması, yine önemli bir diplomatik ataktır. Rusya bu haliyle savaşa bir anlamda katılmış da oldu. Ancak henüz bu fiili olarak gerçekleşmiş değildir.

Tüm bunlara rağmen ülkelerini savunmak Sırp halkına düşmektedir ve bu noktada

yakın tarihte epey tecrübe de kazanmış bulunmaktadırlar. Bununla birlikte ABD, savaşla Rusya'ya da dönük bazı planlarını gerçekleştirmek istediği tasınılmaktadır. Bunun ilk adımı, hava hareketinin kredi görüşmeleri için ABD'ye görüşmeye giden Rusya Başbakanı Primakov'un uçağı havada yarıyoldayken başlatılmasıydı. Bununla, aynı zamanda Rusya'nın refleksini ölçme ve eğer Primakov ABD'ye harekete rağmen giderse, ekonomik yardım pazarlığıyla Rusya'nın Sırbistan'a desteğinin azaltılması amaçlanıyordu.

Rus diplomasisinin deneyimi bunu gördü ve Primakov uçağını havada geri döndürerek, IMF heyetini Rusya'ya gitmeye mecbur etti. Böylece pazarlıklar Rusya'da yapıldı. Rusya'nın son olarak Belarus Birliği'ne Duma'da onay vermesi, meseleyi daha da karmaşık ve bir o kadar da basit hale getirdi: NATO, saldırılarını bir kara hareketine çevirmekte bu haliyle oldukça fazla zorlanacak. Ama bu durumda da NATO'nun yeni konsepti, 50. yıl kutlamalarının yapıldığı bugünlerde, şimdiden bağımsızlığa uğramış olacak.

Ayrıca Rus halkının ABD ve NATO'ya dönük ciddi tepkileri ve Rusya'daki iktidar mücadelesini keskinleştirmesi, mevcut politik dengeleri daha da hassaslaştıran bir konuma hızla itmektedir.

Yugoslav halkları da NATO işgaline karşı, başta ülkelerinde olmak üzere, dünyanın dört bir yanında eylemlilikler düzenliyor ve çeşitli ülkelerdeki devrimci, demokrat örgüt ve çevrelerle dayanışma içerisinde bulunuyor. Yugoslavya'da bulunan ve Marksizmden etkilenmiş bir dizi örgüt ve çevre bu anlamda birlikte hareket ediyor. Bununla birlikte, gerek halk içerisinde ve gerekse yönetiminde şoven ve milliyetçi Sırpların olmadığını söylemek gerçekçi değildir ve bunların Sırp politikasındaki etkileri de oldukça fazladır. Kosovalı Arnavutlara tili olarak yönelen ırkçı saldırılar da daha çok bu kesimden geliyor. Ancak daha önce de söyledik; tüm bunlar Kosova'da çözülmemiş bir ulusal sorunun olduğunu göstermiyor, aksine kışkırtıcı ve emperyalizmin gerici aleti ve uzantısı haline getirilmiş bir ulusal sorun var ve NATO da bunu işgaline gerekçe yapıyor.

Evet, ABD, Yugoslavya'da, daha doğrusu Balkanlar'da denetimini arttırmak ve askeri güçlerini "barış gücü" adı altında bölgeye yerleştirmek istiyor. Bunu savaşın tek gerekçesi olarak açıkladı. Şimdi bu gerekçenin oturduğu zemine bakalım.

Balkanlar; Ortadoğu ve Kafkas petrollerinin Akdeniz yolu üzerinde bulunuyor. İleride bu petrol bölgeleri ve taşıma yolu üzerinde daha da kızışacak çekişmeler içerisinde ABD, Balkanlar'da denetimini arttırarak şimdiden avantaj sağlamaya çalışıyor. Avrupa'ya, Rusya'ya ve Akdeniz ile Ortadoğu'da bulunan kendisine karşı ülkelere de bu anlamıyla topyekün bir mesaj vermek istiyor. Çünkü Akdeniz'de sağlam üsleri bulunan Amerika, Kosova'da da kendisine çıkış bulursa, Akdeniz'i stratejik noktalarından denetimi altına almış olacak.

NATO VE TÜRKİYE

'98 Şubat'ta UÇK'nın saldırılarıyla başlayan çatışmalar ilk olarak '98 Ekim ayın-

da UÇK'nın ateşkesiyle aralanır. Bu arada BM ve ABD'li arabulucular, Sırp yönetiminin uluslararası gözlemcilerin Kosova'ya gitmelerini ve "özerklik" kabul etmelerini istediler. Sırp yönetimi bu anlamda kapalı değildir ve 2000 AGİT gözlemcisinin Kosova'ya girmesine izin verir. Ancak özellikle ABD'nin amacı başka olduğundan, Sırp yönetiminin bu adımlarını boş çıkarmak için uğraşır. '98 Ekim'inde UÇK, Sırp yönetiminin bu adımlarının "aldatmaca" olduğunu açıklayarak daha önce de söylediğimiz gibi "bağımsızlık" çizgisinde saldırılarına devam eder. Bu dönemde ABD de UÇK'yı "terörist" ilan ederek "tarafsızlığını" ortaya koymaya ve Sırp güvenlik güçlerinin UÇK saldırılarına karşı düzenlediği operasyonları Kosova halkına yönelik saldırılar olarak göstermeye çalışır.

Ocak ayında Racak'da öldürülen 45 Arnavut'un sivil mi, yoksa çatışmalarda öldürülmüş UÇK'lı mı olduğu konusunda tartışmalar başlar. AGİT gözlemcileri, ikisi dışında cesetlerin UÇK'lara ait olduklarını açıklarlar. Sırp yönetimi de bu yönde açıklamalar yaparken, UÇK ve ABD ise (bu arada tabii Türk medyası da) tam tersine cesetlerin sivillere ait olduğu konusunda ısrar ederler. Aynı tarihlerde, bağımsız FIN adlı tip görevlileri cesetler üzerinde yaptıkları otopsilerde "kurşuna dizilme" belirtisi görmediklerini, varolan kurşun yaralarının uzaktan ateş sonucu oluştuğunu rapor ederek, cesetlerin UÇK'ya ait olduğunu ve bir çatışma sonucu öldüklerini teyit ederler. Buna rağmen ABD bastrak, Rambouillet görüşmelerini dayatarak, Sırp yönetimini kendi istekleri doğrultusunda zorlar. Bundan sonrasında zaten aktarmıştık.

Ekim '98'e dönmemizin sebebi, Türkiye'nin NATO'yla ilişkileri ve uluslararası gelişmeler açısından önemli olduğu içindir. Türk devleti, Yugoslavya'ya müdahale etmek için NATO'ya kara birlikleri gönderme kararını, 8 Ekim'de mecliste alır. Henüz ABD'nin bile bir kara hareketi düşünmediği ve kesinlikle dillendirmedeği bir sırada, TBMM, bu karar sessiz sedasız alır ve Türk silahlı kuvvetleri o tarihten itibaren doğrudan ABD'nin komutasına devredilmiş olur. İlginç ancak kesinlikle rastlantı olmayan bir gelişme de o tarihlerde Ortadoğu'da olur ve Türk devleti Suriye'yle krizi tımandırır. Ve PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, 9 Ekim tarihinde, yani TBMM'nin TSK'yı dış ülkelere gönderme, uluslararası güçlerle birlikte, operasyonlara katılma kararı aldığı gününde, Ortadoğu'dan çıkmak zorunda kalır.

ABD, bu tarihlerde önce Talabani ve Barzani arasında "barış" sağlar ve ardından İsrail-Filistin görüşmeleri gelir. Görüldüğü gibi aynı süreçte bir yandan Kosova görüşmeleri yapılırken, diğer yandan da Suriye krizi gerçekleştirilir. Yine aynı tarihler Ege'deki S-300 krizi ve Kıbrıs tartışmalarının yoğunlaştığı tarihlerdir. Ve ABD, İsrail ve Türkiye ile gerçekleştirdiği "Hayalet İttifakı"yla, Akdeniz ve Ortadoğu politikasına hazırlıktır. Bu hazırlığını '97 yılında gerçekleştirdiği "Güvenilir Denizkızı" tatbikatı ile göstermiştir.

Yine ABD Başkanı Clinton'un savaşın gerekçesini basında açıklamaya çalıştığı ko-

nuşmalarında olası "Türkiye-Yunanistan" savaşından söz etmesi ve Şubat ayında Türkiye'nin Yunanistan'a dönük ikinci bir "Suriye krizi" başlatması, Yunan hükümetinde yaşanan istifalar ve sonunda Yunanistan'ın NATO operasyonlarını kerhen desteklemek zorunda kalışı da; Türk devletinin Kürt ulusal hareketine dönük NATO'dan aldığı desteğin karşılığını vermesi ve ABD'nin sadık uşaklığı rolünü oynaması oldu.

'98'in sonlarına doğru ise Saddam ve Irak gündemleştirilerek bilinen saldırılar gerçekleştirilir. Şubat '99 ise yeni bir dönüm noktası olur ve 15 Şubat'ta Irak 1. Başkan Yardımcısının Türkiye'ye gelip Incirlik'i tartışmak istediği sırada, Abdullah Öcalan Kenya'da yakalanır, aynı tarihler Rambouillet görüşmeleri için tanınan sürenin son bulduğu günlerdir. Ve ABD, böylelikle, Balkanlar'dan başlayıp bir kuşak şeklinde Irak'la son bulan yoğun bir siyasi, askeri ve diplomatik атаğı başlamış olur. AB ve Rusya, Ekim-Şubat ayları boyunca ABD'ye direnmeye çalışır, ancak bu direniş, başından beri aktarmaya çalıştığımız gibi Şubat ayında kırılır ve böylece Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar'da yeni dengeler oluşur. Bu dengelerin hassaslığının ve emperyalizm açısından çözümsüzlüğünün nedeni ise dünya genelinde yaşanan ekonomik krizdir. Bu kriz ise bilindiği gibi dünya çapında üretim fazlasının olması, bu anlamıyla pazarların daralması, sermayenin aşırı yoğunlaşması ve hareketsiz kalması ve de petrol fiyatlarındaki düşüşten kaynaklanmaktadır. İşsizliğin artması, sermayenin kendi içindeki çelişkilerin derinleşmesi emperyalistleri daha fazla paylaşım ve nüfuz savaşları politikalarına itiyor. Ancak henüz bir dünya savaşının politik sonuçlarını göze alamayan ve böylesi bir savaşın getireceği yıkımın kar-zarar hesabını yapamayan emperyalist ekonomi-politik, gittikçe daralmakta ve hareket alanını yitirmektedir.

SONUÇLAR...

NATO, 50. kuruluş kutlamalarıyla birlikte, Kosova'da "barış gücü"nü bu şartlarda dahi konuşlandırılması, UÇK'nın silahlıdırılması vb. politikalarla, açıktan bir kara hareketi yerine savaş tımandırarak yeni adımlara hazırlanıyor. Apaçı helikopterlerinin bölgeye gönderilmesi ve buna benzer askeri hazırlıklar, hızlı ve sonuç alıcı bir kara hareketinin başka bir ad altında gerçekleştirilmesinin hazırlıkları olarak devam ediyor. Son noktada tercihleri ne olur bilemiyoruz. Ancak mevcut gelişmeler şimdilik bu yöndedir.

Görüldüğü gibi, ABD ve NATO ve bir bütün olarak emperyalizm, yeni bir dünya politikasına giriş yapmış bulunmaktadır. "Yeniden yapılandırma" vb. politikaları, bu sürecin ön hazırlığı oldu. MAİ ve MİGA projeleri bu yeni dönemin ekonomik alt yapısının düzenlenmesini amaçlamaktadır. Ve bir bütün olarak dünya halklarına yönelik saldırılar olarak kapsamlıdır. Bu açıdan emperyalizme tutarlı bir karşı çıkış, ancak ve ancak devrimci iç savaşların daha da güçlendirilmesiyle mümkün olacaktır. Bu meselenin esas yönünü oluştururken, aynı zamanda emperyalizmin bu saldırılarına karşı dünya halklarının yeni bir enternasyonal dayanışmasına ihtiyaç olduğu çok açık bir şekilde kendisini

hissettirmekte, hatta dayatmaktadır.

Abdullah Öcalan'a dönük komplo ve MED TV'nin kapılması, bizzat ABD'nin NATO kapsamında ele aldığı operasyonlardır ve bu da Türkiye ve T. Kürdistanı devriminin önemini ortaya koymaktadır. Askeri ve politik etkinliği ve örgütlülüğü açısından dünya genelinde bir-iki ülkedeki devrimci gelişmelerle başı çeken Birleşik Devrim'in tarihsel misyonu görüldüğü gibi salt bu topraklarla sınırlı değildir. Emperyalizmin toplumsal sorunları sivil toplum örgütleri denilen ve kendi kontrolündeki sözde yardım ve geliştirme kurumlarına havale ettiği bu dönemde, toplumsal devrimin bu topraklarda devrimci partiler öncülüğünde örgütlü bir şekilde halkları savaşması ciddi bir şekilde kavranması gereken bir gerçeklik ve sorumluluktur. Bu sorumluluğun layıkıyla yerine getirilbilmesi, ideolojik ve kültürel yozlaşma ve çürümenin dünya genelinde yaşandığı, emperyalizmin ve uluslararası gericiğin bu anlamda tam bir çıkışsızlık yaşadığı bu dönemde, herşeyden önce ideolojik derinleşmenin ve çekim merkezi olabilmeyin sağlanmasıyla mümkündür. Halkların savaş çizgisinde örgütlenebilmesi, orduleştirilerek iktidarlaştırılabilmesi, ancak böylesi bir ideolojik kararlılık, genişlik ve çekim merkezi olunarak sağlanabilir. Emperyalizmin savaş ürettiği günümüzde, halkların doğru bir çizgide savaşılabilmesi devrimcilerin tarihsel, güncel görevi ve sorumluluğudur.

Bu kapsamda gelişmeler ancak sağlam bir sınıf bakışıyla çözümlenebilir ve dost/düşman ayrımı yapılabilir. Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca ideolojilerin tükendiği, bittiği ve anlamsız olduğu propagandası yapıldı. Buna rağmen emperyalist burjuvazi yeni-sol, neo-liberalizm ve üçüncü yol gibi "ideolojik açılımlarla" kendisini açıklamak ihtiyacı hissediyor ve günlük sıradan burjuva kültürü bile üretemeyen emperyalist burjuvazi ihtiyacını tarih kitaplarında gidermeye çalışıyor.

Tüm bunlar, teknolojik çıktırkanlık ve emperyalizmin mülhak zaferi, üstünlüğü saf-sataları, yine kendi politikalarıyla boşa çıkarıyor ve halklara bilimin emrettiği mücadele çizgisini dayatıyor; **HALK SAVAŞI**. Bu noktada enternasyonal proletarya; (salt bu topraklarda değil) Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanmak zorundadır. '60'lı yıllarda sosyalizmdeki geriye dönüşleri de çözümlerle proletaryanın tarihsel deneyimlerini değerlendiren **MAOİZM**; bugün halkların yeniden dirilişinin ve ordulaşarak iktidarlaştırılmasının bayrağıdır. Bu anlamıyla yine Yugoslavya'dan güncel bir örnekle yazımızı sonlayalım; askeri uzmanlar, hava hareketine karşı Yugoslavya'nın hava savunma sistemini gerilla tarzında kullandığını ve kendisini büyük oranda koruduğunu söylüyorlar. Ancak bundan da önemlisini Yugoslav halkları söylüyor; **"Ülkemizin işgaline karşı dağlara çıkacağız ve o görünmez uçaklarınıza karşı dağlarda görünmez olacağız."** İşte Maoizm budur. Maoizm bilimdir, kuru teorik saf-satalar değildir. Maoizm bilimi, bizzat proletaryanın, halkların, yaratıcı, değiştirici, dönüştürücü eylemidir. Elbette bu eylemin kendi öz teorisiyle buluşması gerekir ve bu da hiç de uzak bir ihtimal değildir ●

HASAN TOY

AYDIN YILDIRIM

BAHAR YILDIZ

HAYDAR ÇAKMAK

Tokat'ta iki kızıl gül; Hasan Toy ve Aydın Yıldırım

Komünist önder Baba Erdoğan'ın "Bir Dersim Yetmez Hedef Bin Dersim Olmalı" şiarı ile Karadenize serptiği tohumlar hasada durmuştu. O'nun, proletarya partisi önderliğinde Karadeniz dağlarında çizdiği güzergahtan geri dönülmemiş, aksine partizanların kanlarıyla sulanan Karadeniz toprakları daha bir kızıla boyanmıştı.

Yoldaşlarından devraldıkları kızıl bayrağı "İkinci Dersim" yaratmak amacıyla Karadeniz'de de doruklara çekmek için TKP(ML)'nin Maoist güzergahında savaşan kızıl partizan **Hasan Toy** ile yiğit komutan **Aydın Yıldırım**, 1991 yılında Tokat'ta düşmanın hain pususuna düşerek şehitler kervanına katıldılar.

19 Mayıs 1991 tarihinde Tokat'ın Almus ilçesi kırsalında beyaz ordu güçleri ile karşılaşan TIKKO gerillaları amansız bir çatışmaya başladılar. Sabahın erken saatlerinde başlayan ve öğlene kadar süren çatışmada kızıl partizan Hasan Toy ve Yunanistan'ın Lavrion Kampı'ndan mücadelelerin sıcak alanlarına koşan yiğit komutan Aydın Yıldırım şehit düşerler. Halk ordusunun neferleri düşmana bu çatışma sonucunda 21 tane kayıp verdirtirler.

Hasan Toy ve Aydın Yıldırım parti üyesydiler ve Karadeniz Bölge Komitesi'nde görevliydi.

BAHAR YILDIZ

Dersim'in Nazimiye ilçesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1963 yılında dünyaya geldi. Bahar Yıldız, "kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz" şiarını rehber alarak kendini bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesine adanarak TKP(ML)'nin fedakar ve kararlı bir sempoizanıydı.

Bahar'ın mücadelesinden korkan hakim sınıflar, bir takibat sonucu onu yakalamak isterler. Fakat bu durumu farkederek Bahar, çemberi yarıp uzaklaşmak için hafiften koşmaya başladığı sırada eli kanlı faşistlerin otomatik silahlarından çıkan kurşunlara hedef olur ve 1 Mayıs 1982 yılında şehitler kervanına katılır.

Kararlı ve yılmaz bir savaşçı olan Bahar

Yıldız, proletarya enternasyonalizminin birlik-mücadele-zafer bayramı olan 1 Mayıs'ta şehit düştü. Her 1 Mayıs'ta Bahar yoldaş kitlelerle birlikte alanlarda en ön saflardadır. Mücadelesi sonsuza dek yaşayacaktır.

MEHMET KOCADAĞ

Mehmet Kocadağ, Kürt milliyetine mensup yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak 1950 yılında doğdu. O'nun kısa yaşamı inşaatlarda, fabrikalarda ve tarlalarda çalışarak geçti. Bulunduğu her alanda devrimin propagandasını yaparak işçileri, emekçileri örgütlemeye çalışıyordu.

Katledilmeden önce çatıştığı ve sendikal faaliyet yürüttüğü Gıslavet Fabrikası'ndan ayrılıp profesyonel devrimci olarak mücadele etmeye başladı.

Mayıs 1976 tarihinde emekçi halkların birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs kitlesel bir şekilde kutlanıyordu. Kutlamalar sırasında girdikleri delikten çıkamayan faşistler, gösteri dağıldıktan sonra katledecekleri hedefleri belirlemişlerdi bile. Mehmet Kocadağ bu hedeflerden biriydi. Gösterinin dağılmasından sonra MIT ve kontgerilla elemanları Mehmet Kocadağ'ı kaçırdılar. Birgün sonra boğazı kesilmiş halde Kasımpaşa'ya bırakıldılar. Kendi yaptıkları bu alçakça katliamı adı bir cinayetmiş gibi göstermeye çalışmaları beyhude bir çabadan öteye geçmedi.

Çalıştığı her yerde alçak gönüllü, dürüst, çalışkan olmasıyla tanınıyor ve işçiler tarafından sevilirdi.

Mehmet Kocadağ, Proletarya Partisi'nin halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve altın çağ mücadelesinin kızıl bir neferi, bir komünist olarak anılacak ve yaşayacaktır.

ORHAN BAKIR

"KARAKOÇAN KIZILKOÇAN OLACAK, MARŞIMIZI SİLAHIMIZ ÇALACAK"

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkın yiğit evladı, faşist Türk devletinin korkulu rüyası, TKP(ML)'nin kadro ve üyesi, kızıl ordu TIKKO'nun yılmaz gerillası **Orhan Bakır**, 13 Mayıs 1980 tarihinde çelik yelekli polis devriyesiyle girdiği silahlı çatışma sonucunda şehit düştü.

Bakır, Ermeni milliyetine mensup örnek bir komünistti. O, hakim sınıfların yıllardır Türk olmayan milliyetler üzerinde uyguladığı milli zulmü her an iliklerine kadar hissetmiş ve bu durumdan kurtulmanın yolunun Proletarya Partisi saflarında diğer emekçi yoldaşlarıyla birlikte savaşarak Demokratik Halk Devrimi ile olacağını kavramıştı.

Gerçekleştirilmesi planlanan bir eylem sırasında polisle girdiği çatışma sonucu İzmir'de ele geçirilen Orhan Bakır, ağır işkencelere uğramasına karşın önderinin direnme ruhunu yaşattı. Proletarya Partisi Orhan Bakır'ı, dişini çektiği bahanesiyle jandarma denetiminde hastaneye getirildiği bir sırada düşmanın elinden kaçırıldı. Bu eylem sırasında komünistlerin uyarısına uymayan bir jandarma öldürüldü. Orhan Bakır vurulan jandarmasının silahını alarak yoldaşlarıyla birlikte hastaneyi terketti ve düşmanın bütün aramalarına rağmen izini kaybetmeyi başardı.

Orhan Bakır, daha sonra Proletarya Partisi saflarında çeşitli görevlerde bulundu. Çalışkanlığı, fedakarlığı, kararlılığı ve pratiğiyle tüm yoldaşlarına örnek oluyor ve sevilirdi. Gazetelerde boy boy resimleri basılan Orhan Bakır, Türk devleti tarafından "vur" emri ile aranıyor. Bütün bunlara rağmen

men kararlılığını yitirmeyen Bakır, İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin yıldönümünde, azırlı halk düşmanı bir polis komiserini cezalandırmak için harekete geçti. Bu eylemi gerçekleştirmek için gittiği Elazığ'ın Karakoçan ilçesinde çelik yelekli polis devriyesiyle karşılaştı ve girdiği çatışma sonucunda şehit düştü. Örnek yaşamı yolunuzu aydınlatmaya devam edecek, kararlı ve yılmaz komünist mücadelesi tüm devrimcilere yol gösterecektir.

6 MAYIS ŞAFAĞINDA

DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN

FAŞİZMİN AÇINDA

Onların adını duymayan var mıdır bilmiyoruz. Ama bir çoğumuz kendi evlatlarına onların adını vermenin onurunu yaşadık.

1968 yılı, dünyayı saran devrimci bir dalgalanın yayıldığı yıllardı. Bu dönemlerin isimlerinden olan **Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan** devrimci-yurtsever üç gençti. Milli Demokratik Devrimi savunan bu üç yiğit devrimci ve arkadaşları THKO'yu (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu) kurdular. THKO sistemli ideolojik, örgütsel bir perspektiften, programdan yoksundu.

THKO, ABD emperyalizmine ve NATO'ya karşı gelişen yurtseverliğin bir ürünüydü. THKO'nun en önemli özelliği Kemalizmden etkilenmesiydi. O dönemde birçok devrimci gibi Deniz, Yusuf, Hüseyin'de Kemalizmin etkisi altındaydı. THKO; sağlıklı ve sistemli bir programdan yoksun oluşu nedeniyle Türkiye'nin sosyal, ekonomik, ulusal vb. sorunlarına karşı da ciddi anlamda alternatif oluşturamıyordu. Temel dayanak ve çelişki emperyalizmdi.

Anti-emperyalist, anti-faşist yurtsever devrimciler olan Deniz, Yusuf, Hüseyin 12 Mart'ın askeri faşist sıkıyönetim mahkemelerince idam cezasına çaptırıldılar ve 6 Mayıs 1972'de idam edildiler.

Butun benlikleriyle emperyalizmin, faşizmin karşısında duran ve savaşını veren Deniz, Yusuf, Hüseyin faşist Türk devletinin tüm unutturma ve saptırma çabalarına rağmen mücadelemizde yaşayacaklar ●

Tarih tekrardan ibaretti. İnanyorsanız aşağıdaki satırlarda yer alacak yazıma okuyun.

Kısaca size Abderahıların tarihte yer aldıkları rolleri aktaracağım.

Kitabın yazarı Wieland, Trakya'daki küçük Abdera şehir cumhuriyetini ele alır ve anlatır. Eseri, 18. yy.'ın Alman romanı için yeni olan bir teknikte, epizodları (tek tek maceraları, hikayeleri) arka arkaya sıralayıp bağlayarak yazmıştır.

Wieland'ın hicvinin hedefleri, önce, tek tek insanlarla ilgili aptallıklar ve delilikler, ikinci olarak da devrin burjuva tabakasına özgü zaallardır. Bu noktalarda Wieland alay eder ve gergin sınırları genişletici şekilde güler. Hicvini en keskin biçimde ise "eski"ye ne pahasına olursa olsun sımsıkı sarılan ve böylece aydınlanmanın, ilerlemenin (ve bu şekilde insanlığın) çabalarına karşı çıkan yobazca dar görüşlülüğe yönelir.

Abderahıların hikayesi beş bölüme ayrılır. İlk bölümde "Dahi ile Dar Kafahlar" anlatılır. Dar kafahlar grotesk "mantıkçılar" olarak, Abderahın yetiştirdiği tek olağanüstü adam olan filozof ve doğa bilgini Demokritos ile tartışılır.

Üçüncü bölümde, Euripides ile karşılaştırmada, dar görüşlülerin sanat anlayışı ve eleştirici olarak gülünç durumlara düşmeleri anlatılır.

Dördüncü bölüm "Eşegin Gölgesi Davası". Eserin gerilimi en yüksek bölümüdür. Bu bölümdeki hiciv okurların hedefi, yargıç rolündeki dar kafalıdır. Birkaç para için açılan gülünç bir dava, dahi kilitli partiler arasında ıktıdar kavgasına dönüşür ve mücadele, devleti yıkacak ölçülere varır.

Beşinci bölümde, Abdera/Devletin nasıl yıkıldığı anlatılır. Sonsuz şekilde çoğalan "kutsal kurbagalar" farelerle birleşerek Abderahıların şehirleri kavar ve böylece dar kafalıların ve mantıkçılığın dünyanın her tarafına yayılmasına sebep olurlar. Ayrıca Ortaya Kilitli Davası'nın tartışılmaz ve dokunulmaz "dogma"ları ile de bu bölümde ince ince alay edilir.

Abderahılardan çeşitli aptallıklar

"Bir keresinde, Abdera'ya güzel bir havuz yaptırmaya, onu da şehrin büyük pazarının ortasına yerleştirmeye karar verdiler. Masrafını karşılamak üzere hemen bir vergi saklılar, paralar topladılar ve Atina'dan çok meşhur bir heykeltıraş getirip isteneni şeyi yaptılar. Plana göre, çeşmenin etrafında heykeller yer alacak, deniz tanrısı, sağında solunda deniz perileri, tritonlar ve yunuslar olduğu halde, dört deriz altın çektirgi bir arabanın üzerinde görülenek, deniz atlarıyla yunusların burunlarından da sular fışkıracaktı. Fakat her şey bitip tamamlandığında görüldü ki, yoterince su sağlanmayı unutulmuşlardı ve Abdera'da tek bir yunusun burnunu ıslatacak kadar bile su mevcut değildi. Heykeller açılışında da öyle oldu ki, sanki bütün deniz atları ve yunuslar nezleyle ve burunları tıkalıydı. Daha fazla alay konusu olmamak için, Abderahlar heykelleri kaldırıp Neptun mabedine taşıdılar. Bir yabancıya bu heykelleri görmesi tavsiye edildiğinde, mabet bekçisi, övgüye değer Abdera şehri adına gayet ciddi bir şekilde, böyle muhteşem bir sanat eserinden "tabiatın takdiriyle dolayısıyla" faydalanılmadığını üzüntüyle anlatırdı dururdu."

"Bir başka sefer, Abderahlar Praxiteles'in en

"Aptal olmamak dahiliğin ilk basamağıdır"

büyük eserlerinden biri olarak kabul edilen, fil dışından bir Venüs heykeli satın aldılar. Heykelin yüksekliği bir buçuk metre kadardı ve aşk tanrısının bir mührü üzerine konacaktı. Heykel şehre geldiğinde, bütün Abdera halkı Venüslerin güzelliği karşısında büyülenmiş gibiydi, şunu da ekleyelim, Abderahlar durmadan sarıttan çok iyi anladıklarını, güzel sanatları çok sevdiklerini söylerlerdi. "Bu heykel, öyle alçak bir yere konulmayacak kadar güzel!" dediler oy birliği ile, "Şehrimize böylesine şeref kazandıran, bize de bu kadar çok paraya mal olan böylesine büyük bir eseri ne kadar yüksöge yerleştirirsek azdır, onu öyle bir yere koyalım ki, Abdera'ya giren bir yabancı, ilk bu heykeli görsün!" Bu parlak düşünceye uyarak, küçük, zarif heykeli otuz metre yüksekliğinde bir sütunun tepesine oturtular. Böylece sütunun tepesindekinin bir Venüs mü, yoksa istirdiye içinde bir deniz perisi mi olduğu pek tartışılmıyordu gerçi, ama Abderahlar gene de bütün yabancıları sıkıştırıp, bundan daha mükkemmel bir şey olamayacağını iliraf ettiriyorlardı.

Abdera dışındaki her şey küçük görülür, sadece Atina bundan istisna tutulurdu; ama human da sebebi, muhtemelen Abderahların (eski Teosluların) Atina'ya onu kendili "ana şehir"leri olarak görme şerefine bahsetmeleriydi. Kendilerine "Trakya'nın Atina'sı" denmesinden pek gurur duyarlardı; gerçi onlara bu ismi verenler sadece alay etmek için söylerdi bunu, ama Abderahlar için en güzel övgü buydu. Atinalıları her alanda taklit edebilmek için çabalarlardı ve taklit de ederlerdi. Ayı maymunun insanı taklit ettiği gibi! Şen şakrak ve niüktedan görünmek isterken maskara olurlar; önemli konuları düşünmesizce, çocukca şeyleri ise ağır ve oturaklı bir ciddiyetle ele alırdı. En önemsi konularda bile halkı veya meclisi toplantıya çağırır, ortalama bir sağduyuya sahip insanın çeyrek saatte halledeceği meselelerin lehinde ve aleyhinde sonu gelmeyen ve saçma saparı nutuklar atırdı. Hiç durmadan şehirlerini güzelleştirmek ve büyütme için projeler, planlar yapar, ama hangi işe başlarsa başlasınlar, onu beceremeyeceklerini ancak işin ortasında hesap edebilirlerdi. Yarı Trakyalı dillerini Atika kelimeleriyle doldürmüşlardı. İçlerinden adı anılmaya değer tek bir ressam, heykeltıraş, hatip veya şair çıkmadığı halde, tabloları, heykellerden, müzikten, güzel konuşmadan ve şarkılardan söz eder, zevkin zerresinden nasıpları olmadığı halde, güzel sanatçılara muazzam bir aşk duyuyormuş gibi yapırdı. Mabet yapılar hamsan gibi, hamam inşa ederler mabet gibi dururdu. Komedyaya gülmeye ağılar, dramlarda gülerlerdi ve bunun gibi sayısız şeyde bu hoş insancıklar Atinalı olduklarını zannederlerdi ama Abderahdan başka bir şey değillerdi!

Şimdi de bir Abderahın Demokritos ile arasın-

daki geçen konuşmaya ver verelim:

"Sifalı ve mühimmat deposu yaptığımız şu binanın cephesine bir bakın!" dedi Abderahın arkhonu. "Bu cepheyi en iyi meşmerle kapladık, bundan daha güzel bir eser gördünüz mü?"

"Devlete epey pahalıya çıkmıştır herhalde!" dedi Demokritos.

Arkhon bir an kendini ikinci bir Perikles gibi hissederek "Devletin şerefi için bütün paralar feda olsun!" diye karşılık verdi ve devam etti. "Sizin çok bilgili biri olduğunuzu biliyorum, Demokritos! Hep şunu hunu eleştirir durursunuz. Rica ediyorum, bana bir tek hata gösterin bu cephede!"

"Bir hata bulun, bin deahmi bay Demokritos!" Böyle bağırarak, arkhonun yeğeni olma şerefine sahip, Atina'dan kısa bir süre önce dönmüş ve orada, kendisine miras kalmış paraları yaşıyca, bir Abderah serseriliğinden bir Atikalı züppeliğine terfi etmiş genç bir adamdı.

"Cephe gayet güzel!" dedi Demokritos tevazuya; "Gerçekten Atina'ya, Korinth'a veya Syrakus'a da yakıştırdı. Ancak, musaadenizle, bu muhteşem binada ufak bir hata görüyorum."

"Bir hata mı?" diye sordu arkhon, ancak bir arkhon olan bir Abderahdan görülececek bir tavırla.

Züppe "Bir hata! Bir hata!" diye kalihahalar atmaya başladı.

"Sorabilir miyim Demokritos, neredeymiş bu hata?"

"Ufak bir şey" diye cevap verdi hizunki; "Sadece bu cepheyi kimse göremiyor."

"Göremiyor mu? Nasıl?"

"Anahis adına! Bu cepheye bakacak insanlar la binanız arasına dikilmiş şu sefil evlerden ve samanlıklardan bir şey görüyor mu ki?"

"İyi ama, siz de ben de doğmadan çok önce inşa edilmiş bu evler."

"O zaman siz de deponuzu başka yere yapsaydınız!" dedi Demokritos.

Evet, Demokritos Abderahlar arasında yaşadığı sürece her gün ve her saat, her an böyle konuşmalar duymak mümkündü.

Bakin Abderahlar Dünyanın varoluşuyla ilgili tartışıyorlar kutak verelim.

Mesela en sevdikleri tartışma konularından biri, "Dünya nasıl, niçin ve neden yaratılmıştır?" sorusuydu.

Bir filozof "Dünya ateşle suyun birleşiminden doğmuştur" diyor.

"Doğmuş falan değildir!" diye atıldı diğeri. "Her şey hep şimdi olduğu gibiydi ve bundan böyle de hep öyle kalacaktır."

Bu görüş, kolaylığından dolayı Abdera'da çok beğenildi. "İnsanın kula çatlatmasına lüzüm kalmadan, her şeyi açıklıyor" dediler. Bir Abderahya bir şeyin sebebi veya ash sorulduğunda,

da, alacak olağan cevap "Hep öyle olmuştur!" olurdu; bu cevapla yetinmeyen ise kalın kafalı olarak kabul ediliirdi.

Bir diğer filozof, "Dünya dediğimiz, soğanın kabukları gibi üst üste ve çok sayıda dünyalardan oluşur" dedi.

Abderahlar, bu görüşü çok açık seçik buldular ve soğanın ne olduğunu bildiklerine göre, filozofu da iyi anladıklarına inandılar.

Ve aralarında bulunan Bilge Empedokles, Et-na yanardağının gerçek yapısını öğrenmek için yanardağın içine atılmak gibi parlak bir zeka örneği göstermiştir. Bilim aşkına!

Ah sevgili dostlar,

Tanrının Demokritos'a verdiği cezaya bakın yada şöyle diyelim Tanrının Abderahlara verdiği büyük ceza ya bakınla aralarından doğa bilgini filozof Demokritos diye biri çıkmış.

Demokritos'ta boş durmamış hemşehrilerine tal bakıp kehanetlerde bulunmuş. Çünkü Yüce Abdera halkı onun bir büyücü olduğuna kanaat getirmiş. Aksini kim ıspatlayabilirdi Abderahlara kim?

Demokritos Güneş ve Ay tutulmalarına, urtunun kottu olacağına, salgın hastalıkları ve başka olacak şeyleri önceden söyleyebiliyordu. Peşinden koşulan bir kızın el falına bakmış, baştan çıkacağını; bütün hayatı uykudan ve yi-yip içmekten ibaret bir meclis iyesine de bamsızlıktan ölceğini söylemişti ve her iki kehaneti de doğru çıkmış! Abderahlar'm Demokritos'a parlak zekalarıyla yaptıkları işkenceleri kitabı okuyarak öğrenin.

Önemlidir ve Türkçelidir

O zamanlar Abdera'da bazılar, dalavereli işleri dürist işmiş gibi göstermek sanatından para kazanırlar, geçinip giderlerdi. Bunun için sadece iki numara çevirir, ya gerçeki saptırır ya da kanunları kendi amaçlarına göre yorumlardı. Bu yaşayış tarzı gayet kazançlı olduğundan, zamanla o kadar çok sayıda istisgüçsüz kişi bu mesleğe yöneldi ki, bu işin şartalanları ustaların ekmeğini ellerinde aldı, meslek de böylece saygınlığından epeyce kaybetmiş oldu. Bununla uğraşanlara sykophant (kelime anlamı inciri ihbar edendir) dendi, belki de bunun sebebi çoğunun bir incir karşılığında kendilerinden istenen her şeyi söylemeye hazır, sefil serseriler olmalarıydı.

Abderada davalar nasıl görünürdü. Bunu açıklayarak cümleye yer vermemiz yeterli sanıyoruz.

Yunanistan'da birisine beddua etmek isteyen, "Abdera mahkemesine düşesin de, davan orada görülsün!" derdi; en büyük beddua buydu! Kanımızca yeterlidir.

Abderahlar kutsadıkları kurbagaların çoğalmayla topraklarını terk etmek zorunda kalırlar ve oradan da bütün dünyaya yayılırlar. Böyle bir bölümün adresi belli. Ashında sizler de onları çok iyi tanıyoruz. TBMM'de ikamet ediyorlar. Çok pahalı koltuklara sahiptirler, (1 koltuk bedeli ...000 milyar) bulundukları "sağın, yüce, ulu, asilane meclislerinde" çığkölte partileri yapıp, aldıkları kararları köftenin kıvamıyla beirler. Beyinlerini de çiğ köfteyle birlikte tavaya yapıştırlar. Çele otururlar, arazileri parsellerler, babaların babaları hep de oradan çıkar.

Birbirlerine nazakette seslenirler; "alçak, şerefsiz, namussuz" vb. hitaplarda bulunurlar. Bunu da mahkemelere taşır kazanç haline getirirler ●

Dağların ezgisiyle yürümek

Bir halkın isyanı dağa vurup öfkesi kurşunlaşır ve tüfeğine bilim kumanda ederse, onun karşısında dize gelmeyecek düşman, silinip süpürülmeyecek kötülük kalmaz.

Halkın dağlara vurmuş haklı isyanıdır gerilla. Sistemin yarattığı bütün kötülükler, çirkinliklere karşı gürül gürül akan apak bir çağlıdır. Sistemin "nimet" diye sunduğu çirkinlikleri elinin tersiyle itip, halkın ve devrimin çıkarlarına adanmış sonsuz bir özveridir. Toplumun bütün gözeneklerine nüfuz ettirilen bireysel yaşam ve çıkarların peşinde koşmanın panzehiridir. Kendi yaşam ve çıkarlarını halkın gerçek kurtuluşunun çıkarlarına tabi kılip, gerektiğinde sakınmaksızın kanını akıtır. Canını veren yüksek fedakarlıktır. Halk sevgisiyle dolu dolu olan yürek ve bilinçtir. Her türden zorluk ve imkansızlıklara rağmen volkanlaşmış yüreklerle, zehirde düşman karşısına dikilmeleri bundandır. Güçlü oluşları buradan gelir. Halklarımızın gerçek kurtuluşu için dağa vuran bilinç, insanlığın altınçağ geleceğinin de bugünkü biricik teminatıdır.

Özel mülk dünyasının yürekleri çöçaklaştırma, bilinçleri dumura uğratma çabası boşuna değildir. Efendilerin cennetinin devamı için bu gereklidir. Zira kendi bilincine varmış halklar, efendilerin sonu demektir. Bunun kendileri için bir felaket olacağını çok iyi bilirler. Bildikleri için de toplumda yabancılaşmayı derinleştirmeye azami derecede önem vermektefer.

Ezenlerin istediği ve binlerce yıldır yaratmaya çalıştığı toplum; bencil, bireyci, birbirinin kuyusunu kazın, birbirinin mutsuzluğu üzerine mutluluk kuran, birbirine-kendine yabancılaşmış, boluk-pörçük insanlar yığındır. Devlet denilen zor aygıtıyla boylesı yığınları yönetmesi, kendi cennetinin devamı için onları daha çok sömürüp baskı altında tutması kolaylaşır. Halkın yaşamı ise daha bir çekilmez hale gelerek cehenne-me çevrilir.

Boylesı bir çemberi yarıp çıkmak kolay değildir. Hele bireysel olarak bunu başarmak ise daha zordur. Ki, mesele sadece çemberi yarmak değildir. Aslolan gerçek kurtuluşu başarmaktır.

Zulümkarların oluşturdukları kara

çembere karşı direnmek, direnmeyi savaşmaya, savaşı da kesin kazanma perspektifiyle yürüttüğümüzde zafer kaçınılmaz olur.

Yükselen karşı-devrim dalgasını göğüslemek için her alanda, her bakımdan direnmek...

Karşı-devrim dalgasını sadece göğüslemek için direnmek saygı duyulacak bir tutum olsa da, devrim mücadelesinde siyasi iktidara yürümeye yeterli bir davranış değildir, olmaz da. Bu nedenledir ki; direnmeyi kendi içinde aktif saldırı şeklinde savaşa çevirmek, savaşı da siyasi iktidarı zaptetme hedefinden şaşmaksızın kazanma kararlılığına taşınmak zorunludur. Maoist Partinin "**DİREN-SAVAŞ VE KAZAN**" talimatının anlatığı da budur.

Halklarımızın bu çekilmez yaşamdan kurtulma istekleri, yaşanılır bir dünya özlemleri özünde kuvvetlidir. Bunun için geçmişte sayısız yekünmeler, çare arayışlara girmeleri söz konusu olmuştur. Kitlelerin kendiliğinden hareketleri de bu değişim isteginden ileri gelmektedir. Ancak, kitlelerin bu isteği ne derece güçlü olursa olsun, Proletarya Partisi'nin önderliği olmaksızın ve Proletarya Partisi önderliğinde halkın isyanını dağlara çekip zulümkarların ensesi-ne inmeksiz bu başarmak imkansızdır. İşte gerilla, bu bilinçle doğanmış ve halkın dağlara vurmuş isyanıdır. Düşmanın kapıldığı büyük korku bundandır. Bundandır ki; gerillanın halklaşıp, halkın da gerillalaşarak ordulaşmasını ne pahasına olursa olsun önlemek, gerillayı yoketmek istiyor. Her detasında onbinlerce, bazen yüzbinlerce askerle ge-

rilla avına çıkması, en gelişmiş teknik savaş araç ve olanaklarını devreye sokup dağı-taşı bombalaması, ormanları-köyleri ateşe verip halkın üzerinde vahşiyane bir terör estirerek savaş bölgelerini insansızlaştırmaya çalışması; ele geçirdiği gerilla cesetlerini parçalayıp uzuvlarını kesmesi, derisini yüzmesi ve yakması bundandır. Düşmanın bütün bu vahşiliklerinin altında yatan; kendi cennetini kaybetme korkusudur. Zira, cennetini yoketmeye yönelmiş ve bunun biricik doğru yolunun halk savaşı olduğu gerçeğiyle dağlara vurmuş bir bilinç var karşısında. Korkmakta haklıdır ve ne kadar korkarsa yendir.

Karadeniz ve Dersim'de savaşarak şehit düşen partizanların anlamlandırılan bu gerçeklerdir. Yine, şehitleri anarken nasıl ki özünde bu gerçekle-

medik şeytanlıklara başvuruyorlar. Bu onların karakteridir, şaşmamak gerek. Düşmanı iyi tanırsak, yapabileceklerini de önceden öğrenebilir ve böylelikle gelişmeler karşısında şaşkınlığa uğramayız.

Gerilla, bütün sinsiliklere, azgın saldırılara, ağır doğa koşullarına ve birbir olanaksızlıklara karşı bilinçle, inatla, yaratıcılıkla yürüyüşünü güçlendirerek devam ettiriyor. Karadeniz coğrafyasında hasada duracak tohumları ekerek yürüyor... Dersim'in aman vermez kışında bahar coşkusunda yürüyor...

Bu yürüyüş, bütün kötülükler karşı iyi ve doğrunun asırlardır biriken amansız öfkesi ve halklarımızı duyulan ince deni duygularla yoğunlaşmış yüreklerin bilge bağlılığından oluşan muazzam bir ezgidir.

Bu ezgiyle yürümek... Ve ezgiyi dört bir yana yaymak... Beylerin uykusunu kaçırıp dünyayı onlara dar edecek olan da ezile sömürüle, yana-yıkıla bugünlere gelmiş çilekeş halklarımızın yüreklerine su serpip umullarını büyütecek olan da budur.

Evet, dağların ezgisiyle yürümek... Hem de her yerde... Fabrikada dönen bantın-çarkın başından grev çadırlarına yürümek...

Emekçi semtlerinden kent merkezlerine öfke taşıyarak yürümek...

Anfildenden caddelere taşıp kırın ve kentin yoksullarıyla bütünleşmek için yürümek...

Bedenleri zindanlarda tutsak olsa da her an milyonları içerisindeymişcesine yürümek...

Sazın, sözün ve yazının etkisini de estetiğini de buradan edinip tekrar buraya sunmak ereğiyle yürümek...

Dağların ezgisiyle yürüyüp dağa bütünleşmek işte budur. Çünkü bu, halkın dağlara vurmuş isyanıdır. Günün bozbulanıklığında isyanın ezgisiyle yürümek hem beceri ve cesareti, hem de bütün kötülükler göğüs gerip büyük bedelleri gerektiriyorsa; beceri ve cesareti göstermek de kötülükler göğüs gerip bedeller ödemek de kabulumuzdur.

Maoist Partinin 28. Kavga yılını kutladığımız bugünlerde dağların ezgisine kulak verip büyük atlımlara, yeri-göğü sarsacak savaşlara bütün gücümüzle hazırlanalım ●